

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

AP 18
243

ΕΤΟΣ Ε'

1931

1931

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Τό τρομερό καί παντοδύναμο τράστ των κακούργων του Σικάγου, τό υπό του άρχι-σταρχου Καπόνε του «Σημαδεμένου» διευθυνομένου, άναθετέ σ' έναν αίμοχαρή 'Αράτη κακούργο, τον Τόμ τον «Μακελάρα», νά δολοφονήσιν την ώρισιότητά και πάλιν αὐτή χορευτρία Λίλιαν Μπάρκλαιν, γιατί πρόκειται νά πωδώσιν στην 'Αυτονομία μουσικά της συμμορίας, τά όποια έμαθε από ένα έρωτευμένο τρελλά μαζί της συμμορίτη. 'Η Λίλιαν φρουρείται άγρυπνα απ' την 'Αυτονομία μπρος δολοφονίη. Κι' ο Τόμ, γιά νά υπορέσιν νά την δολοφονήσιν, ζητάει τή βοήθεια της φίλης του Μώδ, παλαιάς θεατρίνας της Νέας 'Υόρκης. 'Η Μώδ κατορθώνει, μ' ένα πατητό της τέχνασμα, νά μπει στην ένορεισία της Λίλιαν, κι' απορροφούν παιδά νά κοιμούνται μέ ναιρκωτικό τους φρουρούς και την υπηρεσία της χορευτριάς, γιά νά την ξεμπερδέψουν...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

—Μην άνησυχείς γι' αυτό, Τόμ. Τά μυστικά σου είνε και μυστικά μου, είπε ή Μώδ στον κακούργο.

—Και τώρα, γεια σου, αγάπη μου.

—Γεια σου, Τόμ.

—Άδριο στο ίδιο μέρος...

—Ναί.

—Και τό νού σου... 'Υπάρχουν μάτια πού βλέπουν κι' αυτά π' έ κοινοί. Τό νού σου!...

—***

Τήν άλλη βραδυά, ή Μώδ βοισκόταν στην ώρα της στο μπαρ. 'Ο Τόμ ήταν εκεί. Μόλις την είδε, έτρεξε κοντά της.

Τά κόκκινα μάτια του γυαλοκοπούσαν άγρια...

—'Ολα έτοιμα, Μώδ; ρώτησε.

—Ναί, Τόμ.

—Έφερσε τό σχέδιο τού σπιτιού;

—Τό έχω μαζί μου... Πήρες τό ναρκωτικό;

—Και βέβαια, διάβολε...

—Είπες στο δόκτορα νά τό κάμει δυνατό;

—Είνε νά ρωτάς, μικρή μου Μώδ; Είνε ο ίδιος ο ύπνος, βαρύς και μουλωμένος, κλεισμένος στο μουκαλάκι αυτό. 'Οποιος πάρει από αυτό μία σταγόνα μονάχα, θά κοιμάται ένα ολάκερο είκοσιτετράωρο. Μ' άλλα λόγια, όλα πάνε πρίμα. 'Έτσι, Μώδ;

—'Η Μώδ κουνάει λυπημένα τό κεφάλι της και ζαρώνει τά φρύδια της.

—'Ο Τόμ άνησυχεί.

—Τί είνε, Μώδ; Γιατί κατευσιάζεις;

—'Ενα εμπόδιο, Τόμ, πού δεν τό φανταστήκαμε. 'Ενας διάβολος πουρ-χεται νά μάς μπη έξωφρα στη μύτη.

—Δέν σέ καταλαβαίνω...

—Εξέρεις τον άστυνομικό 'Ιρβιγκ; Αύτόν τον δαιμονισμένο πόν Τζάκ; Και είνε νά ρωτάς γι' αυτό;

—Λοιπόν θά γινουμε νά κάνουμε μαζύ του...

—Πώς;

—'Ηθε κι' έγκατεστάθη ξαφνικά στο σπίτι εἰς Λίλιαν, κατόπιν διαταγής του είσαγγελέως...

—Διάβολε...

—Ναί, Τόμ. 'Από τή στιγμή πού τον είδα, έγιναν άνω-κάτω. Αύτός δεν είνε, όπως ξέρεις, από τους δικούς μας. Αύτός είνε σκυλί μοναχό. Δεν πωλείται εύκολα...

—'Όχι διαταγή, θ' ημελείται εύκολα... 'Όχι διαταγή, θ' ημελείται εύκολα...

—Είν' έδω ο άφέντης; ρώτησε ο κακούργος.

—'Όχι, απάντησε ή γοργά. Θάβρη όμως εἰς λίγο. Τόν περιμένω.

—Καλά, θά τον περιμένουμε κι' έμεις...

—Λέγονται τά λόγια αυτά ο μαύρος, Κι' όσοι δεν πάρουν τή δό-

—Πρέπει νά είδοποιήσιν τον άρχι-καρδ. Τους άλλους μπορεί νά τους ποτίσω τό ναρκωτικό και νά τους κοιμήσω. Κι' όσοι δεν πάρουν τή δό-

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

σι τους, κανονίζονται εύκολα. Αύτός όμως δεν θά την πάθη. Θά μάς χαλάσει τό σχέδιο. Πρέπει νά τρέξεις στον άρχηγό. Τόμ, αγάπη μου, τώρα άμέσως. Δεν μάς μένει καιρός γιά χάσιμο. 'Εμπρός!...

—'Έχεις δίκιο. Πρέπει νά δώ τον Καπόνε. Μά όχι μόνος... 'Έλα και σ'.

—'Ισως θελήσεις νά σέ ρωτήσιν τίποτα... Πάμε...

—'Ο κακούργος και ή φίλη του βγήκαν στο δρόμο και πήρσαν σ' ένα αυτοκίνητο.

—'Ερπασαν στα κέντρα, κατέβηκαν, πήραν άλλο αυτοκίνητο, κι' έτσι, αλλάζοντας κάθε τόσο αυτοκίνητο γιά ασφάλεια, στάσαγε σ' ένα κομμά σπιτί, κοντά στην άγορά του Σικάγου.

Τό σπίτι αυτό ήταν ένα από τά καταφύγια του Καπόνε. Είχε νοικιάσει εξή-εφτά τέτοια στο Σικάγο, μέ άλλο όνομα, τό καθένα, γιά νά βλέπης σ' αυτά τους συμμορίτες του και νά καταφεύγη στις κακές ώρες πού κινδυνεύει ζωή του.

—'Ο Τόμ χτύπησε την πόρτα νευρικά κι' άνοητο. Μά δεν άνοιξαν άμέσως.

—'Ο Τόμ είπε τον αριθμό του στη συμμορία:

—'Ο δέκατος τρίτος, κυρά, άνοιξε γογγίζοντα.

—Τί ζητάς;

—Τόν άφέντη.

—Πες τό σύνθημα.

—Σχουλί και παλούκι!

—Καλά, στάσου.

Σε λίγο ή πόρτα άνοιξε κι' ο Τόμ μέ τή Μώδ τούτπως μέσα.

—Είν' έδω ο άφέντης; ρώτησε ο κακούργος.

—'Όχι, απάντησε ή γοργά. Θάβρη όμως εἰς λίγο. Τόν περιμένω.

—Καλά, θά τον περιμένουμε κι' έμεις...

—Λέγονται τά λόγια αυτά ο μαύρος,

—Πρέπει νά είδοποιήσιν τον άρχι-καρδ. Τους άλλους μπορεί νά τους ποτίσω τό ναρκωτικό και νά τους κοιμήσω. Κι' όσοι δεν πάρουν τή δό-

—'Έχουμε ν' ανέβη τή σκάλα, μέ ή γοργά τούφρασε τό δρόμο.

—Ποιά είνε ή νέα από δω; ρώτησε δείχνοντας τή Μώδ.

—Είνε δική μου, έγνοια σου. Κάμε τόπο...

—'Όχι, όχι. Θ' ανέβης μόνος σου.

—'Εκάνες κακά νύχτης ζωγαρωμένος. 'Η νέα θά περιμένη έδω.

—'Ο Τόμ άγρίεψε, μέ συγκρατήθηκε.

—'Ηθελε τις άυστηρές διαταγές του Καπόνε και δεν επέμεινε. 'Εγνεψε στη Μώδ νά τον περιμένη κι' ανέβηκε επάνω.

—'Υστερα από δέκα λεπτά ζανακατέθηκε.

—Πάμε, Μώδ, είπε.

—'Η Μώδ τον κύταζε περίεργα.

—Φεύγουμε; ρώτησε. Κι' ο άφέντης;

—Πάμε, θά σου ζητήσω.

—Βγήκαν έξω και προχώρησαν κάμποσο πεζοί.

—'Ο δρόμος ήταν έρημος...

—'Η Μώδ άνοητομένως νά μάθη γιατί έφυγαν, χωρίς νά περιμένουν τον Καπόνε.

—Λοιπόν;... ρώτησε. Πρόκειται νά τον συναντήσης

—Τόν είδες;

—Ναί, διάβολε. Δεν ξέρεις τά κόλπα του; 'Ησαν άπάνω. Τού τά είπα όλα καταλεπτός. Τόν ρώτησα αν θάβη νά σέ δει και σένα, μέ άρνήθηκε. Μούπε όμως τί πρέπει νά κάμουμε. Τό βλέπεις αυτό;

—'Ενα κοινί τσιγάρο.

—Τά τσιγάρα πού καπνίζει ο 'Ιρβιγκ. 'Όπως ξέρεις, ο διάβολος αύτός καπνίζει σάν λυσασμένος. Θά προσπαθήσιν λοιπόν νά του αλλάξουν τό κοινί μέ τά τσιγάρα. Τότε...

—Τότε;

—Τότε θά καπνίσω από αυτά κι' άρκεί ένα τσιγάρο γιά νά κοιμηθώ...

—Βαρειά;

—Γιά πάντα!... Κατάλαβες;

—Κατάλαβα. Κι' αν τό κόλπο δεν πετύχει;

—'Αν δηλαδή δεν μπορέσεις νά

του αλλάξουν τά τσιγάρα;

—Ναί.

—Και τότε θά κοιμηθώ σάν κτήνος και θά μάς άφήσιν νά κάνουμε ήσυχα-ήσυχα τή δουλειά μας.

—Πώς;

—Δέν ξέρω. Μώδ. 'Έτσι μου είπε ο άρχηγός. Μά κάτι καταλαβαίνω.

—'Εγώ όμως δεν καταλαβαίνω τίποτα.

—Νά τί φαντάζομαι: πώς θά γίνη. 'Ο «Σημαδεμένος» μου είπε νά του στείλω άπόθε άμέσως τον Καμπούρη, τον ξέρεις;

—Ναί.

—'Ο Καμπούρης ήταν στην πατρίδα του ο καλύτερος κλέφτης πορτοφολιών. Τώρα βρίσκεται στο Σικάγο κι' έχει τό ρεκόρ αυτό σ' όλο τον Νέο Κόσμο. Σού άδειάζει, ο κανάνας, τις τσέπες, χωρίς νά καταλάβης τίποτα.

—Φαντάζομαι λοιπόν πώς ο άρχηγός θά τον βάλη νά παραμυθήσιν τον 'Ιρβιγκ και στο δρόμο ή στο τσίμα θά κυτάξη νά του χάσει στην τσέπη κανένα άσπρηλο δώρο. 'Έτσι ο στανάς αύτός θά την πάθη γιά καλά.

—'Ο Θεός νά μάς βοηθήσιν!

—'Ο διάβολος νά λες άλλοτε...

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Τετάρτη βράδυ.

Τό μέγαρο της Λίλιαν Μπάρκλαιν φρουρείται άγρύπνως.

—Μυστικοί άστυνομικοί, ιδιωτικοί ντετέκτιβ, θυρωροί, θαλαμηπόλοι, έχουν τά μάτια τους τέσσερα.

—'Ολοι αυτοί βρίσκονται υπό τις διαταγές του 'Ιρβιγκ.

—'Ο 'Ιρβιγκ είνε παληά άστυνομική άλεπού. 'Έχει γεράσει στην υπηρεσία. 'Έχει πάρει τά γαλόνια του μέ τον ιδρώτα του και τό αίμα του.

—Γι' αυτό άκριβώς αναθέσανε σ' αυτόν την άρχηγία της φρουράς του σπιτιού της Λίλιαν, την κρίσιμη αυτή νύχτα.

—Αύριο πρωί-πρωί, ή χορευτρία θά προβή σ' αποκαλύψεις... Τερατώδη πράγματα θά γνωσθούν. 'Η συμμορία; είνε άνάστατες.

—'Ο 'Ιρβιγκ έχει βάλει κάθε άνθρωπο του στη θέση του.

—'Ο ίδιος γυρίζει πάνω-κάτω στο μέγαρο, ρίχνει παντού τό γογγύρο μάτι του, εξετάζει κι' επιβλέπει τά πάντα.

—'Α, όχι, διάβολε!... Δεν θά θριαμβώσουν αύτή τή φορά οι κακούργοι...

—'Ο 'Ιρβιγκ είνε βέβαιος γι' αυτό. Μέ τό τσιγάρο στο στόμα έρευνά πρώτα όλο τό σπίτι και διατάζει νά κλείσουν ή πόρτες.

—Στο δωμάτιο πούναι πλάι στην κρεβατοκάμαρα της Λίλιαν θά μείνη άγρυπνώντας αύτός ο 'Ιδιος...

—'Αγρια, σωματώδη λυκόσκυλα γυρίζουν ελεύθερα στον κήπο τού μεγάρου, έτοιμα νά κατασπαράξουν εκείνον πού θά τολμήσιν νά περδήσιν μέσα.

—'Εσύντησαν ακόμα τά υπόνοια, αύτά τά ντετέκτιβ του νερού, τή στέγη.

—Κανένας δεν έχει τρυπώσει στο μέγαρο.

—'Η Μώδ τά παρακολουθεί όλα αυτά άνησυχη.

—Βλέπεις πώς δεν είνε και τόσο εύκολο τό κόλπο της;

—Πρέπει νά ναρκωθούν και ν' αποκοιμηθούν όλοι αυτοί οι άγρυπνοί φρουροί.

(Ακολουθεί).

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΣΚΑΛ

Οι μεγάλοι άνδρες πού αφοσιώθηκαν στο τέλος της ζωής τους στη θρησκεία. 'Ο πέπλος του μυστηρίου της ζωής του Πασκάλ. Πώς απέκρυπταν οι καθολικοί μοναχοί τον μεγάλο έρωτα της ζωής του. 'Ενα άποκαλυπτικό βιβλίο. Τό είδύλλιο του Πασκάλ με τη δούκισσα ντε Ροαννέζ. Πώς αφετερίστηκε την κληρονομία της αδελφής του. 'Ο μυστικός γάμος των δύο έρωτευμένων, κτλ.

Μιά περίεργη ιστορική σύμπτωση, ένα γεγονός αξιοπαρατήρητο κι' αξιοσπουδαίο είνε και τό ότι όλοι σχεδόν οι μεγάλοι άνδρες της Γαλλίας, κατά τό 17ο αιώνα, στα τελευταία χρόνια της ζωής τους άπαρνήθηκαν τά εγκόσμια και προσηλύθηκαν μέ όλη τους την ψυχή και τό σώμα.

—'Έτσι ή περίφημη ευνουμένη του Λουδοβίκου ΙΑ' κ. ντε Μαιντενόν, φεύγοντας από τον πλούτο και τή λαμπρότητα της Αύλης των Βερσαλλιών, της οποίας επί ένα άρκετό χρονικό διάστημα υπήρξε ή βασίλισσα, έγινε μοναχή και μέ τις προσευχές της τις νηστείες προσπαθούσε νά ξεχάσει την πολυτάραχη νεότητά της, τις άπιστίες της προς τό σύζυγό της, τον άτυχο ποιητή Σκαρρόν—τόν όποιο στο τέλος έγκατέλειψε—και τους έρωτάς της μέ τό Βασιλέα. 'Ηλιο.

—Τό ίδιο κι' ο μεγάλος δραματικός ποιητής Ρακίνας άρνήθηκε κατά τό τέλος της ζωής του την άνάμνηση των περιφημών ήθοποιών Ντί Παρκ και Σαμσελέ, τους όποιους τόσο είχε λατρεύσει, άλλοτε γιά νά αφοσιωθεί στη θρησκεία... 'Επίσης κι' ο γυιός του, γιά τον ίδιο λόγο, άρνήθηκε στο τέλος της ζωής του τους έρωτάς του.

—Κάτι παρόμοιο φαίνεται πως συνέβη και μέ τον μεγαλειότερο θρησκευτικό συγγραφέα και φιλόσοφο της εποχής εκείνης, μέ τον περίφημο γνωστό Πασκάλ. 'Η άλήθεια σχετικώς είνε ότι ή άσθηματική ζωή του Πασκάλ σκεπαζόταν ως τώρα από κάποιον πέπλο μυστηρίου, τον όποιο είχαμε ύφαινε και προσπαθούσαν νά κάνουν ακόμα πιο πυκνό οι καθολικοί μοναχοί, γιατί νόμιζαν πως, αν γινόταν γνωστή, θά ξεπερσε ήθικώς στη συνείδηση των πιστών ο μέγας ήθικο-διδάσκαλος.

—Τελευταία όμως μία Γαλλίς διανοούμενη, ή κ. Ζαένν ντ' 'Ορλιάν, έξέδωσε ένα βιβλίο σχετικό μέ τή ζωή του Πασκάλ, στο όποιο ξεσκεπάζει τομήντζα τον πέπλο αυτό, βαπτίζοντάς τον πάντοτε στην ιστορική άλήθεια. 'Εννοείται ότι ή τόλμη της αυτής έστοίχισε σφοδρές επιθέσεις εκ μέρους των θρησκευτικών κύκλων, μά αυτό δεν έχει καμιά άπολύτως σημασία στη στιγμή πού ή πηγή του βιβλίου της είνε άπολύτως άκριβής...

—'Η κ. ντ' 'Ορλιάν λοιπόν άποκαλύπτει ότι ένα μεγάλο έρωτικό δράμα συντάραξε κυριολεκτικώς τή ζωή του Πασκάλ.

—Μεταξύ των ευνενών πού τον θαύμαζαν στην εποχή του ήταν κι' ο δούξ ντε Ροαννέζ. 'Ο Πασκάλ πήγαине ταχυτικά στον πύργο του κι' εκεί είχε γνωρίσει την αδελφή του Σαρλόττα.

—Τή λάτρευε μέ άφάνταστο πάθος και την έπιθυμούσε από τά τριςδάθα της ψυχής του.

—Μά ή οικογένεια του δούκους, δεν ήθελε μέ κανένα τρόπο ν' άκούστη γιά ένα τέτοιο συνοικέσιο. 'Ηθελε νά παντρεύη τή Σαρλόττα μέ τον ευγενή ντ' 'Αρκούρ, ο όποιος ήταν προστατευόμενος του πανηγύρου καρδινάλιου Μαζαρίνου.

—'Ο Πασκάλ, ξετρελαμένος από τον έρωτά του, δεν έδίσταζε μπουδ σέ τίποτα. 'Ερπασε μάλιστα μέγχο του σημείον νά χάνη την πρέζια τις όποιες θ' άπεδοκίμαζε κάθε τίμιος άνθρωπος.

—'Έτσι, σ' τ' 1651, όταν πέθανε ο πατέρας του, γιά νά μείνη μόνος κληρονόμος της περιουσίας του, χωρίς κανένα άπιστο και άποκαλύπτει τήν άλήθεια περί της ζωής του.

—Και τότε, μετά στην άπέραντη άπόρρησή του, τον φώτισε έξαφνα, σαν μέ άγνεία από τον άόρατο, ή Πίστις.

—'Ο γάμος αύτός του Πασκάλ, ο όποιος έθεωρείτο ως σήμερα θρόλος, άποδείκνυται πάλιν πού το μερίδιό της από την πατρική περιουσία.

—Κι' ενώ ή δυστυχισμένη νέα, άπελπισμένη και συνετριμμένη, πήγε και κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι, ο Πασκάλ μέ τή μικρή του περιουσία στην Σαρλόττα. Γιατί, όταν άργότερα ή Σαρλόττα έγινε μοναχή, έκανε τις «προσευχές της άγνότητος», τις όποιες κάνουν ή χήρες και όχι τις προσευχές της παρθένας, τις όποιες κάνουν ή νέες κορες.

—'Εβλεπε σχεδόν καθημερινώς τή Σαρλόττα, ή όποια άναποκορύνταν στο άίσθημά του. Συναντιόντουσαν στους περιπάτους των στά γειτονικά δάση κι' έπληθύνοντο έρωτισμένα δνείρα γιά τό μέλλον, τό όποιο φανταζόντουσαν λαμπρό κι' εύτυχισμένο.

—'Ο Πασκάλ ήταν τότε είκοσιενά ετών και ή Σαρλόττα, είκοσι, και σ' αύτή την ηλικία, όταν είνε έρωτευμένος κανείς, δεν άπογοητεύεται εύκολα, παρ' όλες τις δυσκολίες πού είνε άδεχόμενο νά συναντήσιν στον έρωτά του.

—Στο Παριού, στο μικρό έξοχολόγειο όπου κατοικούσε, ο Πασκάλ έγραψε τον περίφημο του «Λόγο επί των παθών του έρωτος», ο όποιος καταλήγει στην άναγνώστη μέ τή μεγάλη δύναμη και φλόγα, μέ την όποια είνε γραμμένος. Μά αυτό δεν είνε κατ' όλην ήληση, γιατί ο περίφημος αύτός λόγος άποτελεί άπλοδυστατα την έξομολόγησι του ίδιου του έρωτικού άίσθήματος του φιλοσόφου.

—'Αλλοίμονο όμως! Παρ' όλ' αύτά, ή οικογένεια της Σαρλόττας, έξ' α καλούδους ν' άνατιβήσιν την ίδια επίμονη άρνηση στο γάμο της μέ τον Πασκάλ...

—Τότε οι δύο νέοι, μολοντί ή μεγάλη φιλοδοξία του Πασκάλ ήταν νά γίνει έπιστάτης γαμψή, έπείσθησαν νά περνούσαν από τό πούκι ως τό βράδυ...

—Και τότε, μετά στην άπέραντη άπόρρησή του, τον φώτισε έξαφνα, σαν μέ άγνεία από τον άόρατο, ή Πίστις.

—'Ο γάμος αύτός του Πασκάλ, ο όποιος έθεωρείτο ως σήμερα θρόλος, άποδείκνυται πάλιν πού το μερίδιό της από την πατρική περιουσία.

—Κι' ενώ ή δυστυχισμένη νέα, άπελπισμένη και συνετριμμένη, πήγε και κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι, ο Πασκάλ μέ τή μικρή του περιουσία στην Σαρλόττα. Γιατί, όταν άργότερα ή Σαρλόττα έγινε μοναχή, έκανε τις «προσευχές της άγνότητος», τις όποιες κάνουν ή χήρες και όχι τις προσευχές της παρθένας, τις όποιες κάνουν ή νέες κορες.

—'Εβλεπε σχεδόν καθημερινώς τή Σαρλόττα, ή όποια άναποκορύνταν στο άίσθημά του. Συναντιόντουσαν στους περιπάτους των στά γειτονικά δάση κι' έπληθύνοντο έρωτισμένα δνείρα γιά τό μέλλον, τό όποιο φανταζόντουσαν λαμπρό κι' εύτυχισμένο.

—'Ο Πασκάλ ήταν τότε είκοσιενά ετών και ή Σαρλόττα, είκοσι, και σ' αύτή την ηλικία, όταν είνε έρωτευμένος κανείς, δεν άπογοητεύεται εύκολα, παρ' όλες τις δυσκολίες πού είνε άδεχόμενο νά συναντήσιν στον έρωτά του.

—Στο Παριού, στο μικρό έξοχολόγειο όπου κατοικούσε, ο Πασκάλ έγραψε τον περίφημο του «Λόγο επί των παθών του έρωτος», ο όποιος καταλήγει στην άναγνώστη μέ τή μεγάλη δύναμη και φλόγα, μέ την όποια είνε γραμμένος. Μά αυτό δεν είνε κατ' όλην ήληση, γιατί ο περίφημος αύτός λόγος άποτελεί άπλοδυστατα την έξομολόγησι του ίδιου του έρωτικού άίσθήματος του φιλοσόφου.

—'Αλλοίμονο όμως! Παρ' όλ' αύτά, ή οικογένεια της Σαρλόττας, έξ' α καλούδους ν' άνατιβήσιν την ίδια επίμονη άρνηση στο γάμο της μέ τον Πασκάλ...

—Τότε οι δύο νέοι, μολοντί ή μεγάλη φιλοδοξία του Πασκάλ ήταν νά γίνει έπιστάτης γαμψή, έπείσθησαν νά περνούσαν από τό πούκι ως τό βράδυ...

—Και τότε, μετά στην άπέραντη άπόρρησή του, τον φώτισε έξαφνα, σαν μέ άγνεία από τον άόρατο, ή Πίστις.

—'Ο γάμος αύτός του Πασκάλ, ο όποιος έθεωρείτο ως σήμερα θρόλος, άποδείκνυται πάλιν πού το μερίδιό της από την πατρική περιουσία.

—Κι' ενώ ή δυστυχισμένη νέα, άπελπισμένη και συνετριμμένη, πήγε και κλείστηκε σ' ένα μοναστήρι, ο Πασκάλ μέ τή μικρή του περιουσία στην Σαρλόττα. Γιατί, όταν άργότερα ή Σαρλόττα έγινε μοναχή, έκανε τις «προσευχές της άγνότητος», τις όποιες κάνουν ή χήρες και όχι τις προσευχές της παρθένας, τις όποιες κάνουν ή νέες κορες.

—'Εβλεπε σχεδόν καθημερινώς τή Σαρλόττα, ή όποια άναποκορύνταν στο άίσθημά του. Συναντιόντουσαν στους περιπάτους των στά γειτονικά δάση κι' έπληθύνοντο έρωτισμένα δνείρα γιά τό μέλλον, τό όποιο φανταζόντουσαν λαμπρό κι' εύτυχισμένο.

—'Ο Πασκάλ ήταν τότε είκοσιενά ετών και ή Σαρλόττα, είκοσι, και σ' αύτή την ηλικία, όταν είνε έρωτευμένος κανείς, δεν άπογοητεύεται εύκολα, παρ' όλες τις δυσκολίες πού είνε άδεχόμενο νά συναντήσιν στον έρωτά του.

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΠΕΤΗ

νόχτα έφευγε βαρετά έπάνω στο σχεδόν γυμνό οροπέδιο και ή σιωπή και τό σκοτάδι όλο μεγάλωναν...

Στό βάθος των φαραγγιών μαζευόντουσαν τώρα τ' άγρια ζώα, ή ύαινες, ή αλεπούδες, τά τσακάλια, και περιέμεναν ν' άπλωθή για καλά ή σκοτεινιά και νά βγουν έξω για κυνήγι.

Έξαφνα, κάτω από τη σιδηροδρομική γραμμή της περιφέρειας αυτής του Άλγερίου, στην άκρη ενός όχθους, φάνηκε νά ξεπροβάλλη ένα κεφάλι.

Γύρισε τά μάτια του δεξιά κι' άριστερά μέ μιάν άπίστευτη γρηγοράδα και προσπάθησε ν' άπορηχαστή όλους τούς ήχους πού άκούγοντουσαν γύρω του.

Τά αγόνια του ήσαν σκεπασμένα μέ τρίχες άγριες και σκληρές και σφιγγόντουσαν δυνατά, από άποφασιστικότητα ή από κόθο ή και από τά δυό μαζί.

Τό παρόξενό αυτό πλάσμα, πού έμοιαζε μέ άλλόκοτο ζώο, βγήκε τέλος, σούροντας από την τρύπα του, μάζεψε τά ποδάριά του κι' άνθρώπωσε τό άνάστημά του, ύψώνοντας τό μέτωπό του προς τόν ουράνιο.

Τότε μονάχα φάνηκε πώς τό πλάσμα αυτό πού κρυβόταν μέ τόση προφύλαξη δέν ήταν άγρίο, όπως έδειχνε στην άρχή τό παρουσιαστικό του, αλλά άνθρωπος.

Όστόσο, μέσα στό κεφάλι του, από βδομάδες τώρα, δέν υπήρχαν παρά σκέψεις και αίσθήματα ενός ζώου πού τό καταδιώκουν και πού προσπαθεί όλοένα νά ξεύρη από τό θάνατο.

Ό δυστυχισμένος αυτός άνθρωπος ήταν ένας δραπέτης και από την ήμέρα πού έφυγε από τη φυλακή, δοκίμασε διαδοχικά την πείνα, τή δίψα, την κούραση, την αγωνία, τόν πόνο και τόν ύπνο, προχωρώντας όλοένα πάντα στό σκοτάδι και νοιώθοντας άδιάκοπα τόν τρόμο πώς θά τόν έβλεπε κανένας.

Κότταζε άλλη μιá φορά ακόμα προς τόν ορίζοντα, μέ βλέμμα φοβισμένο και προκλητικό μαζί, και έπειδή δέν είδε κανένα, προσώρησε μέ βαρύ βήμα, έλεύθερα.

Φορούσε κάτι άνοιχτές στραβοπατημένες αρβύλες κι' έπάνω από τούς ώμους του κρυμόταν ένα κοντά, λερό και ξεφτισμένο μπουνοζύκι.

Περπατούσε σκυφτός σέροντας σχεδόν τά μπαστούνια πόδια του και διέσκαζε τά κατάρη στέρας στή γή, γιατί φοβόταν μήπως χειροτερέψει τις πληγές του.

Μπροστά του άπλώνονταν, όπως και τις άλλες βραδιές, ή σιδηροδρομικές ράγες, σχηματίζοντας δυό λαμπερές και υπέλειωτες γραμμές, τότε μαύρες και πότε ασπρόχρωμες.

Τις γραμμές αυτές τις ήξερε καλά ή δραπέτης, γιατί ήσαν, από ήμέρες

πώρα, οι μόνοι σύντροφοι και όδηγοί του. Τις άκολουθούσε χωρίς νά λοξοδρομή καθόλου, γιατί όλοώς θάπαινε επικίνδυνο δρόμο και θά χανόταν.

Πολλές φορές έβλεπε νά περνά άποπάνω τους ή άμαξοτοχία, πού ρχόταν από τις άποικίες, φορτωμένη και βαρειά.

Σταματούσε τότε κι' αίσθανόταν τόν πόνο νά πηδήση έπάνω της για νά ιδή από κοντά ένα από τά λευκά εκείνα πρόσωπα πού φαινότουσαν στά παράθυρα και πού περνούσαν τόσο γρήγορα.

Άλλά ή έπιθυμία του έμενε άνεπαλήρωτη μπροστά στό φάος τού κινδύνου και ή δραπέτης, αφού κρυβόταν ως ότου νά περάση τό τραίνο, εξακολουθούσε κατόπιν ύπομονετικά τό δρόμο.

□ □ □ ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ □ □ □

Ό Γιαννούλης Χαλεπός
(Σκίτσο τού έκλεκτού ζωγράφου κ. Φ. Δημητριάδου)

με του.

Ήξερε πώς στην άκρη των δυό λαμπερών γραμμών θάβρισκε τη θάλασσα τή μεγάλη και έλεύθερη, τό λιμάνι τού γεμάτο άνησυχίες κι' έλπίδες, τά μεγάλα καράβια πού ήσαν έτοιμα για ξεκίνημα.

Και μέ τί συγκίνησι προχωρούσε προς τά εκεί, μέ τί λαχτάρα τραβούσε προς τό μέρος όπου θά καταλάβαινε έπ'ί τέλους έλεύθερο τόν έαυτό του!

Ήκείνο τό βράδυ όμως δέν έννοιωθε πείνα νά τόν φερώνη ή πώστη του δύναμι, αυτή πού τόν έδοσίρησε ως τότε νά υπερνικήρη τόσα εμπόδια και νά φτάση ως εκεί.

Βάδιζε βέβαια και τώρα, αλλά όσα ζύγωνε στην παραλία, ήξερε πώς οι κίνδυνοι μεγάλωναν και πώς σε λίγο θά τόν περιέβαλλαν και τόν περιέσφιγγαν από παντού...

Τώρα, έδώ πού πήγαινε, υπήρχαν

περισσότεροι δρόμοι, περισσότεροι χωροφύλακες, περισσότεροι άνθρωποι, περισσότεροι σκύλοι, περισσότεροι έχθροί...

Γνώριζε ακόμα πώς οι ίθαγενείς, οι συμπατριώτες του, άρότου διδάχτηκαν από τούς ξένους πώς ή φιλοξενία ενός δραπέτου ήταν έγκλημα, δέν τό είχαν σε τίποτε νά τόν συλλάβουν και νά τόν παραδώσουν στις Άρχές.

Έξαφνα θέλησε νά γείρη για νά ξεποστάση, και καθώς άγγιζε τά μεγάλα άγκάθια, πούσαν φυτωμένα από τό ένα κι' από τ' άλλο μέρος των γραμμών, έπесαν κάτι λευκά σαλιγκάρια.

Τότε θυμήθηκε πώς πεινούσε, τά μάζεψε στις φούστες του και τάφαγε ροχαλίζοντας τα σαν φουντούκια. Έ-

νόοντας τόν κίνδυνο. Οι σκύλοι δέν εγαύγισαν, ή παρουσία τού δέν έγινε άντιληπτή.

Κοντά στό σπίτι είδε νά λάμπη μέσα στό σκοτάδι ένα τετράγωνο. Ήταν μιá στέρα.

Ό δραπέτης έπесε μπρούμυτα στό χείλος της κι' άρχισε νά ρουφά τόν νερό μέ άπληστία και ήδονή. Έπειτα έαπλώθηκε για ν' άναπαυτή, πλημμυρισμένος έλπίδες.

Έξαφνα, πίσω από τούς τοίχους τού σπιτιού, πίσω από ένα παράθυρο, άκουσε μιá φωνή νεανική, ένα χαρούμενο τραγούδι, πού τού φάνηκε σαν ένα όνειρο μακρινό κι' άπίστευτο.

Ό δυστυχισμένος δραπέτης άκουμπησε τότε τό κεφάλι του στις παλάμες του κι' άφέθηκε όλόκληρος νά παρασυρθή από τόν ήχο και τό σκοπό τού τραγουδιού.

Τί τόν έννοιωζε όμως αυτόν για τά λόγια αυτός τού τραγουδιού, πού σκορπίζόταν μέσα στή νύχτα από χείλη ξένισσας;

Σε λίγο τό τραγούδι σταμάτησε, τό παράθυρο άκούστηκε νά τριζή κι' ένα φωτεινό τετράγωνο διαγράφηκε μέσα στό σκοτάδι.

Μερικές κίτρινες άχτίδες πέρασαν από κει κι' έφτασαν ως τά φύλλα της κληματαριάς.

Τότε ή δραπέτης συνήλθε από τούς ρευσμούς του, μαζεύτηκε στό θάμνο όπου ήταν κρυμμένος και κύτταξε άπληστα ανάμεσα από τά κλήματα.

Κάτω από τό φως πού θάμνωσε τά μάτια του—μάτια ζώου συνθισμένα στό σκοτάδι—διέκρινε ένα στερογυλό τραπέζι και μιá κόμη κυματιστή, κατωφωτή, διάφανη σχεδόν από τό φως.

Κυττάζοντας καλύτερα, είδε γύρω από τό τραπέζι μιá γυναίκα πού κυνηγούσε τό παιδάκι της και χτυπούσε τά γόνα της φωνάζοντας:

—Σ' έπιασα! Σ' έπιασα!

Ήταν νέος άντρας, καθισμένος παραπερά, κύτταζε και τούς δυό χαμογλώντας.

Ήσαν μιá από τις σπάνιες εκείνες ώρες πού τά πράγματα δέν παρουσιάζονται μόνο τους στόν άνθρωπο, αλλά συνδεδεμένα μέ άναμνήσεις και εικόνες χαμένες μέσα στό παρελθόν.

Ό δραπέτης έβλεπε νά ξεπηδούνε μέσα από τή μνήμη του πρόσωπα και γεγονότα παλιά, σκεπασμένα ως τώρα μέ τόν πέπλο της λήθης.

Ή πικρία, ή μετάνοια, ή ανάγκη της στοιγής ανακατάδυσης μέσα του όλα μαζί και τόν έκαμαν νά κούφη τό κεφάλι μέσ' στό χέρι του και νά κλάψη.

Σε μιá στιγμή, οι δυό νέοι πήγαν κοντά στό παράθυρο, για νά θαυμάσουν τή όμορφιά της νύχτας και νά σφίξουν τά χείλη τους εκεί, κάτω από τ' άστέρινα.

Ό δραπέτης, άσφαλισμένος μέσα στό σκοτάδι του, χαμογέλασε γλυκά προς τή ζωντανή εικόνα των δυό ευτυχισμένων και παραιρέισε ένα χλαδί για νά ιδή καλύτερα τό πρόσωπο τού λευκού κυρίου και νά κοίνη έν μπορούσε νά έμπιστευθή σ' αυτόν τήν τύχη του.

Τό κλαδί όμως έκαμε κάποιον κό-

το, πού όσο κι' άν δέν ήταν δυνατός, άντήχησε ξερά μέσα στή νυχτερινή ήσυχία.

—Πέτρο, κάποιος είναι έξω! είπε ή φωνή της νέας. Άκούσες;

—Φοβητσιάρα πού είσαι! της άπάντησε ή νέος. Άν ήσαν κανένας, δέν θά τόν μυρίζοντουσαν τά σκυλιά; Και, λέγοντας τά λόγια αυτά, χάιδευε τά ώραιά άπαλά της μαλλιά.

—Μή γελάς, Πέτρο. Σε βεβαιώνω πώς κάποιος είναι. Τά σκυλιά θά λείπουν, φαίνεται.

Ό νέος σκηώθηκε από τή θέσι του, εξαφανίστηκε για λίγες στιγμές και σε λίγο έαναμύρισε κοντά της έπαναλαμβάνοντας:

—Τί φοβητσιάρα πού είσαι!

Τότε ή δραπέτης θέλησε νά σηκωθεί μέσ' από τό θάμνο του, μέ τήν άπόφαση νά φανερωθή.

—Νά, εκεί είναι! Τόν άκούεις; Τόν βλέπεις; φώναζε ή γυναίκα.

—Ποιός είναι; άκούστηκε μιá άντρική φωνή, έπιτακτική και ήσυχη μαζί.

Ό δραπέτης έτοιμαζόταν νά μιλήσει, νά τους πη πούος είναι και τί ζητάει, αλλά τήν τελευταία στιγμή αίσθανήθηκε έναν άνεξήγητο κόμπο στή λαϊμό του πού τόν έμπόδιζε νά μιλήσει...

Σχεδόν συγγνώμης άκούστηκε και τό γαβήσιμα των σκύλων πού έτάραξε τή νυχτερινή σιγαλιά.

—Ποιός είναι; έπανέλαθε ή φωνή τού άντρός από τό παράθυρο, πού έντονη τώρα.

Μιá σκιά πήδησε τότε μέσ' από τό θάμνο κι' ένα μπουνοζύκι άνέμισε στόν αέρα.

Άλλά τήν ίδια στιγμή ένας πυροβολισμός άντήχησε μέσα στό σκοτάδι κι' άμέσως ή άκρες τού μπουνοζυκιού τινάχτηκαν κι' έπесαν σαν σπασμένα φτερά και ή σκιά κυλίστηκε καταγής κι' έναν άναστεναγμό.

Όταν οι δυό σύζυγοι κατέβηκαν σε λίγο κι' ένα συνάκι στό χέρι και βρέθηκαν μπροστά στό πτώμα τού άγνωστου, στή άγριεμένη του πρόσωπο και στή ματωμένα του δόντια δέν είγαι άπορείει ούτε ήγνος από τό γαύγελο εκείνο πού τούς είγαι άπευθύνη πρό όλίγου, άνάμεσα από τό σκοτάδι.

MARCEL LAMÉ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΣΕ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Πρίν από λίγες μέρες συνέβη κάτι πρωτοφανές στον κόσμο. Ένα παιδί γεννήθηκε μέσα σ' ένα αεροπλάνο!

Τό περιεργό αυτό γεγονός έλαβε χώρα στις 30 Μαρτίου στην έπαρχία τού Καναδά Μανιτόμπα. Ένώ δηλαδή ένα αεροπλάνο μετέφερε τήν Άλεξάνδρα Μόλλερ στο νοσοκομείο για νά γεννήση και πετούσε σε ύψος 1200 μέτρων πάνω από τή γή, ή έτοιμόγεννη έφερε στον κόσμο ένα αγοράκι!

Τά τηλεγραφήματα από τή Νέα Υόρκη συμπληρώνουν ότι ή μητέρα και τό παιδί γαίρων άκρας υγείας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Κατάστημα Σιδηροκόν λόγω άναχωρήσεως. Πληροφορίες εις τά Γραφεία μας.

ΜΙΑ ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΚΟΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΑΠΑΙΣΙΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΝ ΖΟΝΤΑΝΟΝ ΝΕΚΡΟΝ

Γύρω από τήν τρομερή «Νήσο τού Διαβόλου». Μικρά, γραφικά νησιά, πού αποτελούν σταθμούς της Κολάσεως. Οι άνθρωποι πού προσποιούνται τούς φθισικούς, τούς λεπρούς και τούς τυφλούς για νά αποκτήσουν λίγη έλευθερία.... Πού οδηγεί ή άελεπία. Σκληρές φρίκης και άηδίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μακριά, στή γαλλική άποικία της Γουιάνης, γύρω από τήν τρομακτική «Νήσο τού Διαβόλου», στην όποία σπίζουν οι βαρupoνίτες, οι κατάδικοι πού τούς «αυτήθηκε» τή ζωή ή Διακισούνη και δέν τούς έκοψε τό κεφάλι, εινε σπαρμένα ένα σωρό άλλα μικρά νησάκια, πού γραφικά εκ πρώτης ύψους με τά ψηλά, καταπράσινα φοινικοειδή τους και με τά μικρά καθαρά ποταμάκια τους... Σ' αυτά όλοι τά νησιά ζουν άνθρωποι καλαμμένοι, άνθρωποι πού εγκληματίσαν και τούς έστειλαν εκεί κάτω για νά πληρώσουν κάθε μέρα—κάθε ώρα και στιγμή...—τό βαρύ κρίμα πού παιδεύει τή συνείδησί τους...

Τό όνειρο όλων αυτών των καταδίκων πού βρίσκονται εκεί πέρα, είναι νά φύγουν από τά καταραμένα αυτά νησιά, νά τούς μεταφέρουν άλλοι, σε άλλες φυλακές, από τις όποιες θά τούς είναι εύκολότερο νά δραπτεύσουν. Τή μεγάλη όμως αυτή τύχη τήν έχουν μονάχα οι... φθισικοί, πού τους μεταφέρουν στή Νήσο τού Νέου Στρατοπέδου, και οι... λεπροί, πού τους μεταφέρουν στή Νήσο τού Νέου Λουδοβίκου. Τά δυό αυτά νησιά βρίσκονται κοντήτερα σε στεριά κι' έτσι είναι εύκολότερο για τούς καταδίκους ν' άποδράσουν...

Μά όλοι οι κατάδικοι δέν είναι τόσο τυχεροί. Όστε νά προσβληθούν από φθισή ή λεπρά. Γι' αυτό λοιπόν και οι υγιείς προσπαθούν νά ξεγαλάσουν τούς γιατρούς για νά διατάξουν τή μεταφορά τους σε άλλα νησιά...

Κάθε κατάδικος πού θά δηλώσει ότι είναι φθισικός, πρέπει νά φέρει μπρός στον ίδιο τόν γιατρό, γιατί άλλοτε πολλές φορές οι νοσοκόμοι—πληρωμένοι, φυσικά, —παροδίαζαν στους γιατρούς πτελοδοχεία γεμάτα βακίλλους τού Κώχ, πού άνηγαν σε άλλους αρρώστους και όχι στον εμφανιζόμενο ως πάσχοντα. Αυτή όμως ή λεπτομέρεια δέν κάνει κανένα κατάδικο νά όπισθοχωρήσει. Δίνει 200 φράγκα στο νοσοκόμο και αυτός τού παίρνει σ' ένα μαντίλι τό πτώμα ενός φθισικού στο τρίτο στάδιο. Ό κατάδικος τό παίρνει και, λίγες στιγμές πρίν παρουσιαστεί στο γιατρό, τό βάθει στο στόμα του. Έότερα τό φτύνει μπρός στο γιατρό, ό οποίος τό εξετάζει, και νομίζοντας ότι ή κατάδικος είναι πραγματικά φθισικός, διατάσσει τή μεταφορά του στή Νήσο τού Νέου Στρατοπέδου.

Μόλις λοιπόν λάβει όριστικά τήν άπόφαση αυτή, πληρώνει κανένα από τούς ναυτικούς φύλακες πού έκτελούν τή συγκοινωνία μεταξύ των διαφόρων

νησιών, για νά τού φέρη μερικές κρούστες από τις πληγές κανενός λεπρού, μέσα σ' ένα μπακαλάκι. Προηγούμενως όμως εξασκείται στην άναίσθησία της έπίδεξιόδας. Ένας λεπρός, πράγματι, δέν αίσθάνεται πόνο αν τού βυθίσουν μιá βελόνα στις άκρες του. Πρέπει λοιπόν κι' αυτός πού θά προσποιηθή τόν λεπρό νά συνήθισή νά μήν πονάη από τά κεντήματα. Καταλαβαίνετε τώρα τί είδους εξάσκησης και κτηνωδίας φτάνει ή άνθρωπος όταν θέλει ν' άποκτήσει τήν έλευθερία του. Έπάρχουν όμως και άλλαι περιστά-

Όταν καταλάβει, τέλος, ότι είναι έτοιμος ν' άντιμετωπίσει κάθε ίατρική εξέταση, παίρνει έναν σωγιά, ζυώνει τή κρέας του σε διάφορα μέρη τού σώματός του, τοποθετεί έπάνω τις κρούστες από τις πληγές τού λεπρού, ή όποιες δέν άργούν νά πιάσουν, και παρουσιάζεται στο γιατρό για λεπρό.

Θεωρούμε τώρα περσιόν νά σάς πούμε ότι όλοι σχεδόν οι δυστυχισμένοι αυτοί τραλοί προσβάλλονται άργότερα από πραγματική λεπρά, πληρώνοντας πανάκριβα τή σχετική έλευθερία τους!

Έινε τρομακτικό νά συλλογισθή κανείς και σε πόσα άλλα μέσα καταφεύγουν οι ζωντανοί αυτοί νεκροί για νά ξεγαλάσουν τούς γιατρούς και νά μεταφερθούν έτσι σε άλλα νησιά ή στο νοσοκομείο.

Πολλοί βάζουν θετικό γελικό στο μάτι τους για νά παρουσιάσουν ως πάσχοντες από τραύματα. Άρκετοί άπ' αυτούς βέβαια επιτυγχάνουν εκείνο πού θέλουν. Έπάρχουν όμως και άλλοι πού σπασώνονται... Άλλοι πάλι άνοίγουν μόνοι τους τήν κυλιά τους και βυστρα λένε ότι πληγώθηκαν σε μιá συμπλοκή με τούς συγκαταδίκους των.

Οι περισσότεροι, τέλος, από τούς καταδίκους ύπαρκούντας τούς τραύλους. Μά τό κόλλο αυτό δέν είναι πείσι σίκερα. Οι γιατροί δέν άργούν νά τούς άνακαλύψουν. Και συχνά παταχτείται ότι πολλοί από τούς καταδίκους, πού ύποκρίνονται ένα και δυό χρόνια τούς τραύλους, καταπονούν στο τέλος νά τραλλαθούν πραγματικά!

Όσοι πάλι κατάδικοι θέλουν νά περάσουν για λεπροί, πρέπει νά υποβληθούν σε διατυπώσεις περισσότερες πο-λύς ή λεπρούς. Λαμβανομένου ύπ' όψη τού ή λεπρού εκδηλώνεται έπτά φορές περισσότερο χρόνο ύστερα από τή μετα-δοσι τού μικροβίου, ή κατάδικος πρέπει νά έχη κάνει δέκα χρόνια σε κανένα από τά νησιά της Γουιάνης για νά άποκριθών τό λεπρό.

Μόλις λοιπόν λάβει όριστικά τήν άπόφαση αυτή, πληρώνει κανένα από τούς ναυτικούς φύλακες πού έκτελούν τή συγκοινωνία μεταξύ των διαφόρων

νησιών, για νά τού φέρη μερικές κρούστες από τις πληγές κανενός λεπρού, μέσα σ' ένα μπακαλάκι. Προηγούμενως όμως εξασκείται στην άναίσθησία της έπίδεξιόδας. Ένας λεπρός, πράγματι, δέν αίσθάνεται πόνο αν τού βυθίσουν μιá βελόνα στις άκρες του. Πρέπει λοιπόν κι' αυτός πού θά προσποιηθή τόν λεπρό νά συνήθισή νά μήν πονάη από τά κεντήματα. Καταλαβαίνετε τώρα τί είδους εξάσκησης και κτηνωδίας φτάνει ή άνθρωπος όταν θέλει ν' άποκτήσει τήν έλευθερία του. Έπάρχουν όμως και άλλαι περιστά-

Όταν καταλάβει, τέλος, ότι είναι έτοιμος ν' άντιμετωπίσει κάθε ίατρική εξέταση, παίρνει έναν σωγιά, ζυώνει τή κρέας του σε διάφορα μέρη τού σώματός του, τοποθετεί έπάνω τις κρούστες από τις πληγές τού λεπρού, ή όποιες δέν άργούν νά πιάσουν, και παρουσιάζεται στο γιατρό για λεπρό.

Θεωρούμε τώρα περσιόν νά σάς πούμε ότι όλοι σχεδόν οι δυστυχισμένοι αυτοί τραλοί προσβάλλονται άργότερα από πραγματική λεπρά, πληρώνοντας πανάκριβα τή σχετική έλευθερία τους!

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Αληθινή Ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο άρχοντας ανοίγει το παράθυρο του κάτω πατώματος, κυττάει προσεκτικά και δεν πιστεύει στα μάτια του.

Τί είναι αυτό που βλέπει;

Ανθρώπος ή σκιά ή σύννεφο λευκό που κατέβηκε στη γη από τον ανταντασμένο ουρανό;

Πρόκειται για κάποιον επισκέπτη που φοράει λευκό μανδύα ή τον γελάνε τα μάτια του;

Ωστόσο, αποφασίζει να λύσει το μυστήριο.

Ο άρχων Μπενίτο είναι θρασυδαίλος, αλλά εκεί που βρίσκεται, είναι ασφαλής.

Σκύβει λοιπόν περισσότερο στο παράθυρο και ρωτάει:

— Ποιος είναι; Ποιος χτυπάει τέτοια ώρα;

Γίνεται σιωπή.

Ο άγγελος μουγγρίζει άγρια.

Η βροχή δέρνει τη Φλωρεντία αλύπητα.

Οι δρόμοι μεταβλήθηκαν σε χειμάρρους και τα βροχόνερα κυλούν πάνω στα λιθόστρωτα, ροχθώντας και βουίζοντας...

Νύχτα φρίκης και τρόμου. Σωστή κόλαση.

Έξω από τη λευκή σκιά που στέκει στην πόρτα του μεγάρου κινείται, σαν να προκύπτει να σωριαστεί κάτω και μια φωνή αδύνατη και ξεφυσισμένη φτάνει ώς τ' αυτιά του άρχοντα:

— Άνοιγτε, για τ' όνομα του Θεού!...

Η φωνή είναι γυναικεία.

Είναι γλυκιά και γνώριμη κάπως.

Ο άρχοντας παρανεύεται.

Ποιά είναι αυτή η γυναικεία λοιπόν που του χτυπάει την πόρτα μέσα στην άγρια τη νυχτιά;

Τί γυρεύει;

— Άνοιξε! Ξαναλέει η φωνή, έτοιμη να σβύσει.

Πάτερ ήμων!... Τί αλλόκοτη επίσκεψη!... Ο άρχων Μπενίτο έχει σατίσει. Ν' ανοίξει; Νά δεχτεί το μέγαρό του μια άγνωστη γυναίκα που δεν ξέρει καλά-καλά τους σκοπούς της;

— Όχι. Πρέπει να μάθω πρώτα με ποιά έχει να κάνει.

— Ποιά είσαστε, κυρία; σκύβει στο παράθυρο και ρωτάει. Ποιά είσαστε και τί ζητάτε;

Κι' η φωνή ξανακούγεται από κάτω:

— Είμαι η δόνα Κιάρα Σακαμπέλι, η γυναίκα σου, άρχων Μπενίτο...

Ο άρχων Μπενίτο νοιώθει το αίμα του να παγώνει. Η γλώσσα του δένεται.

Είναι ευνητός ή νεκρικός τάφος; Τρίβει τα μάτια του και κυττάει κάτω προσεκτικά.

Ναί, έτσι είναι... Μπρος στην πόρ-

τα του μεγάρου του στέκει μια γυναίκα λευκοφορεμένη κι' η γυναίκα αυτή έχει το ανάστημά, τη λυγράδα και τη φωνή, πρό πάντων τη φωνή, της δόνας Κιάρας...

Της δόνας Κιάρας!...

Ίησου Χριστέ, Θεέ έπουράνιε, είναι δυνατόν αυτό;

Η δόνα Κιάρα πέθανε...

Τη δόνα Κιάρα την κηδέψανε και τη θάψανε μπροστά στα μάτια του...

Τότε... τότε δεν μπορεί ν' είναι αυτή ή είναι το φάντασμά της...

Ναί... Αυτό είναι... Η δόνα Κιάρα βουχολάχισε!

Ο άρχων Μπενίτο κάνει το σταυρό του και φιθυρίζει έξορκισμούς και προσευχές...

Μά να, η γυναίκα που στέκει κάτω μιλάει πάλι:

— Άρχων Μπενίτο, άνοιξε... Είμαι μουσκεμένη και κρυώνω. Πήγα-

μου, φιλοξένησέ με άποψε, κι' αύριο φεύγω για πάντα...

Μά ο άρχοντας δεν την πιστεύει.

Νά της άνοιξη; Καλύτερα να του κόψουν τα χέρια!...

Νά μπάσει στο σπίτι του το βουχόλακα της γυναίκας του;

Θάκανε τρελλός αν τόκανε αυτό...

Έτοιμάζεται μάλιστα να κλείσει το παράθυρό του, να μη μείνει μέσα και να προσευχηθεί στις άγιες εικόνες.

Μά πάλι φτάνει στ' αυτιά του ικετευτική, πονεμένη ή φωνή από κάτω.

Είναι ή φωνή της Κιάρας, της ωραίας Κιάρας, που τόσο την έπρόθυσε και που την έχασε πριν την απολαύσει...

Η φωνή αυτή τον συνταράζει, τον αναστατώνει...

— Άνοιξε, άρχων Μπενίτο... Σ' έξορκίζω... σ' όνομα του μεγάλου Θεού, άνοιξέ μου. Δεν θα γράμουν στο

νοίξη και να τον πάρη στην κόλαση;

Ο άρχων Μπενίτο είναι αμαλής και γεμάτος προλήψεις και δεισιδαιμονίες, όπως όλοι οι άρχοντες της εποχής του, όπως όλος ο λαός, οι πατρίκοι και οι δοῦλοι.

Τρέχει στην κοντινή αίθουσα ο άρχοντας, αρπάζει έναν πυρσό από το χαλάκι του τοίχου, τον ανάβει, πλησιάζει στο παράθυρο και τον ρίχνει κάτω...

Ο πυρσός φλογολάει ανάερα. Πέφτει στα πόδια της γυναίκας που στέκει κάτω και σβύνει.

Μά ο άρχοντας πρόφτασε και είδε.

Κάνει το σταυρό του τώρα και τραυλίζει:

— Πάτερ ήμων!... Κύριε των δυνάμεων!...

Ναί, πρόφτασε και είδε στη φλόγα του πυρσού το πρόσωπο του «φαντάσματος».

Θεέ και Κύριε!... Είναι ή ίδια ή Κιάρα!... Μά πόσο γλυκή! Με τα μαλλιά λυτά... Φοβερό θέαμα...

Δεν υπάρχει πια καμιά αμφιβολία. Είναι το φάντασμα της άρχοντοπούλας!... Είναι ο βουχολάχας της!...

— Άνοιξε, άρχοντα, άνοιξε, σβύνω! ακούγεται πάλι ή φωνή από κάτω. Τώρα πια με είδες. Είμαι εγώ, ή δόνα Κιάρα.

Μά ο άρχοντας τρέμει σύγκομος από τον τρόμο του.

Ασπάζει το παράθυρο και το κλείνει γρήγορα-γρήγορα.

Την ίδια στιγμή ή κραυγή από κάτω δυναμώνει:

— Άνοιξε δεξιά!... Φοβάσαι μια γυναίκα;... Μ' αφήνεις να πεθάνω στους δρόμους, καταραμένη;... Έμένα, τη γυναίκα σου! Δεν σου ζητώ, άθλιε, παρά λίγων ώρων φιλοξενία. Το πρωί θάφευγα. Γιατί σε μισώ, άχρηϊε, δεξιά, άτιμε!... Έγινε γυναίκα σου, χωρίς να θέλω... Γιατί να μην πεθάνω στ' αλήθεια, Θεέ μου!...

Λυγμοί πνίγουν τις απελπισμένες αυτές φωνές.

Μά ο άρχοντας Μπενίτο δεν άκούει τίποτα πια.

Προσβύεται μπρος στο εικονοστάσι του...

Κρύος ιδρώτας βρέχει το μέτωπό του...

Γίνεται τέλος ήσυχία απόλυτη. Δεν ακούγεται παρά ή βροχή που πέφτει.

Η λευκή σιλουέττα χάθηκε από την πόρτα του μεγάρου του άρχοντα Μπενίτο... Ποῦ να πήγε τάχα;...

— Θά γύρισε στον τάφο της... Θεέ μου, άνάπαυσέ την, φιθυρίζει ο άρχοντας που βγήκε κι' έβριζε σε λίγο μια κρυφή ματιά. Ναί, γύρισε στον τάφο της... Πάτερ ήμων, ό έν τοῖς οὐρανοῖς.

(Ακολουθεί

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ-ΗΛΙΟΥ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΛΗΣ ΤΩΝ ΒΕΡΣΑΛΛΙΩΝ

Η τρεις επίσημες ευνουόμενες του βασιλέως. Μιά δυστυχισμένη σύζυγος. Η έθιμοτυπία και ή βασίλισσα. Μαρία-Θηρεσία. Το πρώτο πρωινό της νύχτας. Όπου ο βασιλεύς εγκαταλείπει τα προσηήματα και διακηρύττει άπροκαλύπτως τόν έρωτά του. Η άφριξ της κ. Μοντεσπάν στα άνάκτορα. Η καρδιά του βασιλέως είναι πιασμένη. Ο πρίγκιψ της Όρλεάνης ένας περίεργος και ελθιέρως τύπος. κτλ. κτλ.

Κατά την περίοδο της βασιλείας του περιφύμου μονάρχου της Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΔ', του Βασιλέως-Ηλίου, τρεις γυναίκες έλαψαν στην Αύλη των Βερσαλλιών με την ώμορφιά τους και τὸ πνεῦμα τους: Η Λα Βαλλιέρ, ή Μοντεσπάν και ή κ. Μαιντενόν.

Η πρώτη έπίσημη ευνουόμενη του Λουδοβίκου ΙΔ' υπήρξε, ως γνωστόν, ή κ. Λα Βαλλιέρ. Ο έρωας τους είχε άρχισει από τὸ 1661, κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού του βασιλέως στο Φοντανμπλό.

Στην αρχή, ο βασιλεύς έκρυβε τὸ αἰσθημά του έπιμελώς, μὰ σιγά-σιγά βεβέβηκε νὰ περιβάλῃ τὸν έρωτά του με τόσο μυστήριο... Καί αἰφρῶντας κάθε σκόλιο διακήρυξε έπίσημως τὸν έρωτά του πρὸς τὴ ντὲ Λα Βαλλιέρ.

παραμικρὴ παράδοσι τοῦ πρωτοκόλου...

— Ναι, Μεγαλειότατε, είπε ο πρίγκιψ της Όρλεάνης, μὰ δεν έλπιζα ποτέ ότι ή σγέσις τους θα προχωρήσουν τόσο...

— Η γυναίκες, αδελφέ μου, δεν ζέσουν μέσον όρο: Η θ' αγαπήσουν ή θα μισήσουν... Άφού λοιπόν δεν θέλησες εσύ νὰ μισήσῃ ή γυναίκα σου τὸν κόμητα, τὸν ελάττωσε...

— Μὰ ή Μεγαλειότης Σας δεν έξεγερνεται, βλέποντας νὰ θίγεται ή τιμή της βασιλικῆς οικογενείας από τὴ συμπεριφορά αὐτῆς της συζύγου μου;

— Ω! αδελφέ μου! Αδελφέ μου! φώναζε ο Λουδοβίκος ΙΔ'. Η τιμή! Η τιμή!... Τί άστεία λέξεις νὰ τὴ λες εσύ, αδελφέ μου!

— Ωστε είσθε της γνώμης ότι πρέπει νὰ παραμεινῇ άτιμώρητη ή σύζυγός μου γι' αὐτὸ πὸν μὸν κάνει...

— Καί πολλοὶ ἄλλοι σύζυγοι τὸ παθαίνουν αὐτὸ, χωρίς μάλιστα νὰ τὸ κρίζουν ὅπως εἰς... Μήπως εἰς δεν άπατάς με τὸν πὸν ανήθικο τρόπο τὴ σύζυγό σου;

— Ωστε πιστεύετε, Μεγαλειότατε, τὰ συκοφαντικὰ λόγια πὸν λένε οἱ αὐτικοί εἰς βάρος μου;...

— Ω! αγαπητέ μου Φίλιππε... Η ύπομονή έχει και τὰ όριά της... Καί είμαι σὲ θέση νὰ ξέρω αν ή συκοφαντία αὐτὴ είναι αληθινὴ ή όχι... Τέλος πάντων, ὅτι μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα είναι νὰ στείλω τὸν κ. ντὲ Γκάζ νὰ περάσῃ κανένα γράμμα στὴν Πολωνία... Θὰ τοῦ μεταδώσω μάλιστα τὴ διαταγή αὐτῆς νὰ τὸ σταματήσῃ ντὲ Γκασκόν, τὸν πατέρα του...

— Ω! Μεγαλειότατε! φώναζε ικετευτικά ο πρίγκιψ. Πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸν ἀπαικίζοντε... Αὐτὸ θὰ συντέλῃ νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἄκομα περισσότερο ή σύζυγός μου... Η άπουσία, ὅπως ξέρετε, μεγαλώνει τὸν έρωτά...

— Τότε τί διάβολο θέλεις λοιπόν; Μήπως έχεις τὴν ἄριστη νὰ κλείσω τὸν κόμητα μέσα σὲ κανένα σεράλι, ὅπου θὰ πηγαίνει κανένα εἰς νὰ τὸν βλέπεις... Η άπόρρησία μου εἰσέφθη...

Θὰ τὸν στείλω στὴν Πολωνία... Έσύ σὸν διάστημα αὐτὸ μπορεῖς νὰ φροντίσῃς και νὰ κάνῃς τὴ γυναίκα σου νὰ σ' αγαπήσῃ... Αἰδοῦμαι εἰγὼ ὅ εἶδος θὰ τὴν εὐνοιοδοτήσω νὰ βρῇ καὶ φίλο της ὅποιον αὐτὸς μου θέλει...

— Ω! Μεγαλειότατε! φώναζε ικετευτικά ο πρίγκιψ. Πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸν ἀπαικίζοντε... Αὐτὸ θὰ συντέλῃ νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἄκομα περισσότερο ή σύζυγός μου... Η άπουσία, ὅπως ξέρετε, μεγαλώνει τὸν έρωτά...

— Τότε τί διάβολο θέλεις λοιπόν; Μήπως έχεις τὴν ἄριστη νὰ κλείσω τὸν κόμητα μέσα σὲ κανένα σεράλι, ὅπου θὰ πηγαίνει κανένα εἰς νὰ τὸν βλέπεις... Η άπόρρησία μου εἰσέφθη...

Θὰ τὸν στείλω στὴν Πολωνία... Έσύ σὸν διάστημα αὐτὸ μπορεῖς νὰ φροντίσῃς και νὰ κάνῃς τὴ γυναίκα σου νὰ σ' αγαπήσῃ... Αἰδοῦμαι εἰγὼ ὅ εἶδος θὰ τὴν εὐνοιοδοτήσω νὰ βρῇ καὶ φίλο της ὅποιον αὐτὸς μου θέλει...

— Ω! Μεγαλειότατε! φώναζε ικετευτικά ο πρίγκιψ. Πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸν ἀπαικίζοντε... Αὐτὸ θὰ συντέλῃ νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἄκομα περισσότερο ή σύζυγός μου... Η άπουσία, ὅπως ξέρετε, μεγαλώνει τὸν έρωτά...

— Τότε τί διάβολο θέλεις λοιπόν; Μήπως έχεις τὴν ἄριστη νὰ κλείσω τὸν κόμητα μέσα σὲ κανένα σεράλι, ὅπου θὰ πηγαίνει κανένα εἰς νὰ τὸν βλέπεις... Η άπόρρησία μου εἰσέφθη...

Θὰ τὸν στείλω στὴν Πολωνία... Έσύ σὸν διάστημα αὐτὸ μπορεῖς νὰ φροντίσῃς και νὰ κάνῃς τὴ γυναίκα σου νὰ σ' αγαπήσῃ... Αἰδοῦμαι εἰγὼ ὅ εἶδος θὰ τὴν εὐνοιοδοτήσω νὰ βρῇ καὶ φίλο της ὅποιον αὐτὸς μου θέλει...

— Ω! Μεγαλειότατε! φώναζε ικετευτικά ο πρίγκιψ. Πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸν ἀπαικίζοντε... Αὐτὸ θὰ συντέλῃ νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἄκομα περισσότερο ή σύζυγός μου... Η άπουσία, ὅπως ξέρετε, μεγαλώνει τὸν έρωτά...

— Τότε τί διάβολο θέλεις λοιπόν; Μήπως έχεις τὴν ἄριστη νὰ κλείσω τὸν κόμητα μέσα σὲ κανένα σεράλι, ὅπου θὰ πηγαίνει κανένα εἰς νὰ τὸν βλέπεις... Η άπόρρησία μου εἰσέφθη...

Θὰ τὸν στείλω στὴν Πολωνία... Έσύ σὸν διάστημα αὐτὸ μπορεῖς νὰ φροντίσῃς και νὰ κάνῃς τὴ γυναίκα σου νὰ σ' αγαπήσῃ... Αἰδοῦμαι εἰγὼ ὅ εἶδος θὰ τὴν εὐνοιοδοτήσω νὰ βρῇ καὶ φίλο της ὅποιον αὐτὸς μου θέλει...

— Ω! Μεγαλειότατε! φώναζε ικετευτικά ο πρίγκιψ. Πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸν ἀπαικίζοντε... Αὐτὸ θὰ συντέλῃ νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἄκομα περισσότερο ή σύζυγός μου... Η άπουσία, ὅπως ξέρετε, μεγαλώνει τὸν έρωτά...

— Τότε τί διάβολο θέλεις λοιπόν; Μήπως έχεις τὴν ἄριστη νὰ κλείσω τὸν κόμητα μέσα σὲ κανένα σεράλι, ὅπου θὰ πηγαίνει κανένα εἰς νὰ τὸν βλέπεις... Η άπόρρησία μου εἰσέφθη...

Θὰ τὸν στείλω στὴν Πολωνία... Έσύ σὸν διάστημα αὐτὸ μπορεῖς νὰ φροντίσῃς και νὰ κάνῃς τὴ γυναίκα σου νὰ σ' αγαπήσῃ... Αἰδοῦμαι εἰγὼ ὅ εἶδος θὰ τὴν εὐνοιοδοτήσω νὰ βρῇ καὶ φίλο της ὅποιον αὐτὸς μου θέλει...

— Ω! Μεγαλειότατε! φώναζε ικετευτικά ο πρίγκιψ. Πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸν ἀπαικίζοντε... Αὐτὸ θὰ συντέλῃ νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἄκομα περισσότερο ή σύζυγός μου... Η άπουσία, ὅπως ξέρετε, μεγαλώνει τὸν έρωτά...

— Τότε τί διάβολο θέλεις λοιπόν; Μήπως έχεις τὴν ἄριστη νὰ κλείσω τὸν κόμητα μέσα σὲ κανένα σεράλι, ὅπου θὰ πηγαίνει κανένα εἰς νὰ τὸν βλέπεις... Η άπόρρησία μου εἰσέφθη...

Θὰ τὸν στείλω στὴν Πολωνία... Έσύ σὸν διάστημα αὐτὸ μπορεῖς νὰ φροντίσῃς και νὰ κάνῃς τὴ γυναίκα σου νὰ σ' αγαπήσῃ... Αἰδοῦμαι εἰγὼ ὅ εἶδος θὰ τὴν εὐνοιοδοτήσω νὰ βρῇ καὶ φίλο της ὅποιον αὐτὸς μου θέλει...

— Ω! Μεγαλειότατε! φώναζε ικετευτικά ο πρίγκιψ. Πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸν ἀπαικίζοντε... Αὐτὸ θὰ συντέλῃ νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἄκομα περισσότερο ή σύζυγός μου... Η άπουσία, ὅπως ξέρετε, μεγαλώνει τὸν έρωτά...

— Τότε τί διάβολο θέλεις λοιπόν; Μήπως έχεις τὴν ἄριστη νὰ κλείσω τὸν κόμητα μέσα σὲ κανένα σεράλι, ὅπου θὰ πηγαίνει κανένα εἰς νὰ τὸν βλέπεις... Η άπόρρησία μου εἰσέφθη...

Θὰ τὸν στείλω στὴν Πολωνία... Έσύ σὸν διάστημα αὐτὸ μπορεῖς νὰ φροντίσῃς και νὰ κάνῃς τὴ γυναίκα σου νὰ σ' αγαπήσῃ... Αἰδοῦμαι εἰγὼ ὅ εἶδος θὰ τὴν εὐνοιοδοτήσω νὰ βρῇ καὶ φίλο της ὅποιον αὐτὸς μου θέλει...

— Ω! Μεγαλειότατε! φώναζε ικετευτικά ο πρίγκιψ. Πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸν ἀπαικίζοντε... Αὐτὸ θὰ συντέλῃ νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἄκομα περισσότερο ή σύζυγός μου... Η άπουσία, ὅπως ξέρετε, μεγαλώνει τὸν έρωτά...

είπεσι. Έν τῷ μεταξύ ὅμως ήθελε νάχῃ κι' αὐτὴ κάποια ἐρωτικὴ περιπέτεια με κανένα μεγάλο άρχοντα της Αύλης.

Έβριζε λοιπόν τὰ βλέμματά της στὸν αδελφὸ τοῦ βασιλέως, στὸ δοῦκα της Όρλεάνης.

Μὰ γρήγορα εγκατέλειψε τὸ σκοπό της αὐτὸ, γιατί ὁ δοῦς της Όρλεάνης ήταν ένας πολὺ θλιβερός τύπος: Χοντρός, κοντός, μελαγχολικός, με μάτια σδυμένα χωρίς έκφρασι, ὁ πρίγκιψ αὐτὸς είχε τὴ μανία μερικῶν αὐτοκρατορῶν της Ρώμης νὰ ντύνεται γυναίκεα. Παραμελούσε τὴ σύζυγό

του πάντοτε:

— Μονάχα με τὸν εαυτὸ σου πρέπει νὰ τὰ βάζεις, αδελφέ μου... Όταν κάποτε ὁ κ. κόμης ντὲ Γκάζ έπαψε νάχρηται στὸ σπίτι σου, εἰς ὁ ίδιος έβαλες τὴ σύζυγό σου νὰ τὸν προσκαλέσῃ πάλιν...

— Ναι, Μεγαλειότατε, είπε ὁ πρίγκιψ της Όρλεάνης, μὰ δεν έλπιζα ποτέ ότι ή σγέσις τους θα προχωρήσουν τόσο...

— Η γυναίκες, αδελφέ μου, δεν ζέσουν μέσον όρο: Η θ' αγαπήσουν ή θα μισήσουν... Άφού λοιπόν δεν θέλησες εσύ νὰ μισήσῃ ή γυναίκα σου τὸν κόμητα, τὸν ελάττωσε...

— Μὰ ή Μεγαλειότης Σας δεν έξεγερνεται, βλέποντας νὰ θίγεται ή τιμή της βασιλικῆς οικογενείας από τὴ συμπεριφορά αὐτῆς της συζύγου μου;

— Ω! αδελφέ μου! Αδελφέ μου! φώναζε ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. Η τιμή! Η τιμή!... Τί άστεία λέξεις νὰ τὴ λες εσύ, αδελφέ μου!

— Ωστε είσθε της γνώμης ότι πρέπει νὰ παραμεινῇ άτιμώρητη ή σύζυγός μου γι' αὐτὸ πὸν μὸν κάνει...

— Καί πολλοὶ ἄλλοι σύζυγοι τὸ παθαίνουν αὐτὸ, χωρίς μάλιστα νὰ τὸ κρίζουν ὅπως εἰς... Μήπως εἰς δεν άπατάς με τὸν πὸν ανήθικο τρόπο τὴ σύζυγό σου;

— Ωστε πιστεύετε, Μεγαλειότατε, τὰ συκοφαντικὰ λόγια πὸν λένε οἱ αὐτικοί εἰς βάρος μου;...

— Ω! αγαπητέ μου Φίλιππε... Η ύπομονή έχει και τὰ όριά της... Καί είμαι σὲ θέση νὰ ξέρω αν ή συκοφαντία αὐτὴ είναι αληθινὴ ή όχι... Τέλος πάντων, ὅτι μπορῶ νὰ κάνω γιὰ σένα είναι νὰ στείλω τὸν κ. ντὲ Γκάζ νὰ περάσῃ κανένα γράμμα στὴν Πολωνία... Θὰ τοῦ μεταδώσω μάλιστα τὴ διαταγή αὐτῆς νὰ τὸ σταματήσῃ ντὲ Γκασκόν, τὸν πατέρα του...

— Ω! Μεγαλειότατε! φώναζε ικετευτικά ο πρίγκιψ. Πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸν ἀπαικίζοντε... Αὐτὸ θὰ συντέλῃ νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἄκομα περισσότερο ή σύζυγός μου... Η άπουσία, ὅπως ξέρετε, μεγαλώνει τὸν έρωτά...

— Τότε τί διάβολο θέλεις λοιπόν; Μήπως έχεις τὴν ἄριστη νὰ κλείσω τὸν κόμητα μέσα σὲ κανένα σεράλι, ὅπου θὰ πηγαίνει κανένα εἰς νὰ τὸν βλέπεις... Η άπόρρησία μου εἰσέφθη...

Θὰ τὸν στείλω στὴν Πολωνία... Έσύ σὸν διάστημα αὐτὸ μπορεῖς νὰ φροντίσῃς και νὰ κάνῃς τὴ γυναίκα σου νὰ σ' αγαπήσῃ... Αἰδοῦμαι εἰγὼ ὅ εἶδος θὰ τὴν εὐνοιοδοτήσω νὰ βρῇ καὶ φίλο της ὅποιον αὐτὸς μου θέλει...

— Ω! Μεγαλειότατε! φώναζε ικετευτικά ο πρίγκιψ. Πρὸς Θεοῦ, μὴν τὸν ἀπαικίζοντε... Αὐτὸ θὰ συντέλῃ νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἄκομα περισσότερο ή σύζυγός μου... Η άπουσία, ὅπως ξέρετε, μεγαλώνει τὸν έρωτά...

— Τότε τί διάβολο

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΛΙΜΠΕΛΛΟΥΛΑ

Χιονίζει... 'Η έξοχή είναι όλολευ-
κη και λευκό το φεγγάρι ταξιδεύει
στον ασπρήνιο ουρανό... "Όλα κοι-
μούνται.

'Ο ποιητής κοιμήθηκε κι' αυτός
πλάι στο μεγάλο τζάκι και το βιβλίο
του γλύστρησε από το χέρι του.

Μόνη ή φωτιά άρουρνά την ώρα
αυτή. Τά χονδρά ξύλα καίγονται μ'
ένα χαρούμενο κρότο.

Πόσοι κορμοί δέντρων κάηκαν έτσι,
μέσα στο κύλημα του χρόνου; Και
πόσοι άνθρωποι, με το μάτι καρφωμέ-
νο σε μια φλόγα κίτουνται και μενεξε-
δένια, όπως αυτή, άπόσπασαν. Στην
ίδια αυτή σάλα, τους ρευθισμούς
τους;

'Η κατοικία του ποιητή βρίσκεται
στην κορυφή του λόφου. Δυνατοί κέ-
δροι την περιστοιχίζουν. Κάτω, ή πε-
διάδα άπλώνεται πλατιά, ως τον όρι-
ζοντα που τον κόβει το βουνό.

"Ένας κύργος ύψωνόταν εδώ, μα ό
χρόνος τον κατέστρεψε. Δεν άπόμεινε
άπ' αυτόν παρά ένας πυοίνακος. Είπε
στοργγυλός και βαρύς, απεπαμμένος
από κεραμίδια που ό ήλιος τά ξεθώ-
ριασε.

'Εκεί κατοικεί ό Τανκρέδος, ό ποιη-
τής, τελευταίος άπόγονος της οικογε-
νείας που έλλοτε έξουσίαζε όλη την
έπαρχία.

'Η φωτιά χοροπλά κι' ή λάμψη
της πλημμυρίζει το δωμάτιο. 'Ο Ταν-
κρέδος ξυπνά και ξαναπαίρνει το βι-
βλίο του. Τά μάτια του διαβάζουν,
μα ό νους του είναι μακριά.

Είπε μόνος. Νοιώθει μεγάλη μονα-
ξιά...

Είχε φίλους, μα τον εγκατέλειψαν.
"Αλλοτε άγάπησε, μα εκείνη που ά-
γάπησε τον πόδωσε. Κατάφερε στο
τέλος να τη λησμονήσει, μα δεν γυ-
ρεύει πεινά άλλη γυναίκα κοντά του.

Πού να ζητήσει την εύτυχία;
Τήν εύτυχία ό άνθρωπος δεν την
κλείνει μέσα του. 'Αλλοιώς, πώς θα
ήταν έτσι έρμος αυτός, που ή ψυχή
του είναι πλούσια;

Τήν εύτυχία πούθε θα του τη δώσει;
Κι' όμως υπάρχουν πλάσματα που
την δοκίμασαν... "Υπάρχουν κι' άλλα
πού, άφου την άπόκτησαν, την άφη-
σαν να φύγει.

'Ο 'Ορφεύς, ό βασιλιάς των ποιη-
τών, που ό Τανκρέδος διαβάζει τώρα
την ιστορία του, περιπλανήθηκε ως
τά τριάντα του "Αδη για να βρη την
Ευρυδίκη κι' όρκίστηκε να μη γυρίσει
νά την κυττάξει, πριν ξαναβγει στο
φως του ήλιου... 'Ο 'Ορφεύς είχε την
τρούφα να μην κρατήσει τον όρκο του.
Κι' ή Ευρυδίκη χάθηκε για πάντα...
"Α! πώς ήταν κύριος της μοίρας του,
ό 'Ορφεύς!...

Μά ή εύτυχία υπάρχει, τάχα έξω
από τά παραμύθια;

"Όνειρο, ρευθισμός, αυταπάτη...

'Από τά τζάκια, το φεγγάρι χαί-
δευει τά λουλούδια της σέρας κι' ή
ασπρήνεια αχτίδα του χάνεται μέσα
στο χροσάρι του τζακιού.

"Ένας έλαφρός θόρυβος στα τζάκια
ακούγεται έξαφνα, μία, δυο φορές...
Κι' όμως ό άέρας ε'νε ήσυχος κι' ά-
κίνητος.

'Επάνω στο παρόθυρο χτυπούν
φτερά, χτυπούν άπελπισμένα... 'Ο
Τανκρέδος το μισανόγει. Κάτι μπαί-
νει έξαφνα μέσα, φτερουγίζει και σω-
ριάζεται επάνω στο γυαλί της σέ-
ρας. "Ήταν μια
πεταλούδα που
είδε απέξω τά
λουλούδια κι' ή,
ξεπαρμημένη κα-
θώς ήταν, θέλη-
σε να πεθάνει έ-
πάνω τους.

'Ο Τανκρέδος
την παίρνει στα
γόδια του απα-
λά, την πλσιάζ-
ει στο τζάκι κι'
ή γλυκειά φω-
τιά κάνει πό θάυ-
μα της. 'Η πε-
ταλούδα που ή-
ταν άκίνητη, ά-
νοιγοκλείνει τώ-
ρα ήδονικά τά γα-
λάζια φτερά της.

Στο τραπέζι
είνε ένα μεγάλο
μουκέτο χαρούφαλλα, που τά έκο-
ψε το ίδιο πρωί ό Τανκρέδος. 'Α-
κουμπά επάνω την πεταλούδα κι' ύ-
στερα πνύδει και ξεκαλίζει τη φω-
τιά. Κι' όταν σε λίγο άνασπώνεται
πάλι, βλέπει έξαφνα μια γυναίκα κα-
θισμένη στην πολυθρόνα του.

'Η γυναίκα αυτή έχει όνειρεμένη
ώμορφιά. Τό φόρεμά της είναι γαλάζιο
και κατεί στο χέρι ένα μουκέτο από
χιμαποδαμένα χαρούφαλλα.

Θαμνωμένος ό Τανκρέδος, μένει ά-
φωνος.
—Μην εκπλήττε-
σαι, του λέει εκεί-
νη με άμμονική φω-
νή. Είμαι ή νεράιδα
Λιμπέλλουλα, που
ό κακός μάγος 'Αγ-
κός με είχε καταδι-
κάζει να πάρω τη
μορφή ενός άντρου,
γιατί δεν ήθελα να
γίνω γυναίκα του.
Και πώς να τον
παντρεύομαι; Είπε
γέρος κι' άρχημος,
ρουφά ταμπάκο κι'
είνε τριγυρισμένος
από συγγενικά κορά-
κια, που τρώνε ώμο

κρέας και βγάζουν άνυπόφορες κραυ-
γές. "Ήσουν καταδικασμένη να πε-
θάνω από το κρύο, εκτός αν κανένας
νέος εσπλαχνικός κι' όμορφος μ' έ-
λυπόταν. Σου χρωστώ λοιπόν τη ζωή
και δεν θα φανώ άχάριστη. Πες μου
έναν σου πόθο και θα πραγματοποιηθώ.

'Ο Τανκρέδος έμεινε σιωπηλός. 'Ε-
κίτταζε τη νεράιδα Λιμπέλλουλα, την
περήφανη στάση της, τά έλαφρά κι'
όλομυρα μαλλιά της, το διάφανο και
τριανταφυλλέριο δέρμα της, τά πρό-
σινα μεγάλα μάτια της, που τά γλύ-
κισαν μακρούς βλεφαρίδες. Ποτέ, ου-
τε και σ' αυτά τά
παιγμάτά του, δεν
είχε συνταστεί μια
τέτοια ώμορφιά, κι'
έννοιωσε μεινιά,
στο βάθος του είναι
του, πως άγαπούσε
τη νεράιδα Λιμπελ-
λούλα, πώς την ά-
γαπούσε αγιάτρευ-
τα, για όλοκληρη
τη ζωή, και πώς ή-
ταν γι' αυτόν ή εύ-
τυχία που όνειρευό-
ταν προ όλίγου.

—Λοιπόν! Ξανα-
πε χαμογελώντας ή
νεράιδα, λοιπόν δεν
έχεις κανέναν πόθο,
κοιμιά χάνει να γυ-
ρεύεις; Τί συλλογι-
ζεσαι, ποιητή;

'Ο Τανκρέδος καταλάβαινε πως, αν
φαινόταν ελικοκινή, θα έλεγε ότι ό πό-
θος του ήταν να μην αφήσει ποτέ τη
νεράιδα και να την κάνει γυναίκα του.
Μά δεν το μπόρεσε. "Έτρεμε μήπως
με μια μόνη λέξη του θα χανόταν ή
όπτασία που τον κρατούσε σ' έκστασι.

Τότε ή νεράιδα, δείχνοντας με το
δάχτυλό της το βιβλίο που είχε δια-
βάσει ό Τανκρέδος, του είπε:
—Θά σε βοηθήσω, γιατί ξέρω πολ-
λά πράγματα. Μπορώ να σου πω ότι,
ένω χτυπούσα τά φτερά μου στο πα-
ρόθυρό σου, κυττάζοντας μαζί τά λου-
λούδια που τόσο ά-
γαπώ και τη φωτιά
που θά μ' έσωζε, έ-
σύ συλλογιζόσουν
την εύτυχία που δεν
δεν τη γνώριζες και
που την ποθείς τρε-
λά, χωρίς να ξέρεις
αν θα σου δοθώ, ου-
τε με ποιό μορφή
θα μπορούσε ναρθεί
σε σένα... Και σκε-
πτόσουν πως, αν εί-
χες την τύχη του
'Ορφέα, ό οποίος
κρατούσε από το χέ-
ρι τή λατρεμένη
γυναίκα, που την

είχε άρπάξει από τον "Αδη, θα ήξε-
ρες να την οδηγήσεις ως το φως του
ήλιου, όπου θα είχες την άδεια ν' ά-
ντισεις το πρόσποτό της και πως δεν
θα παράκουες, πριν της ώρα το θεό
και δεν θα παρέβαινες το λόγο σου,
οίγοντας επάνω της το βλέμμα... 'Α-
λήθεια;

—'Αλήθεια! είναι ό Τανκρέδος. "Α!
δεν υπάρχει μεγαλύτερη τρέλλα παρά
να καταστρέψει κανείς μόνος του την
εύτυχία του!...

—Ξέρεις λοιπόν τώρα την εύ-
τυχία σου; ώστόσο ή Λιμπέλλουλα, γέρ-
νοντας άπαλά το θελκτικό της κε-
φάλι.

'Αντί γι' άπάντησι, ό Τανκρέδος
ρίχτηκε στα πόδια της κι' έσκέπασε
με φίλια τά μικρά της χέρια.

—'Ελα τώρα, είπε ή Λιμπέλλου-
λα. 'Η ώρα περνά και πρέπει, πριν
ξημερώσει, να φτάσω στο παλά-
τι μου. Μά είσαι άποφασισμένος να
μ' άκολουθήσεις; γιά πάντα; Σκέψου
καλά πως δεν θα ξαναγυρίσεις ποτέ
έδώ.

—Είσαι ή εύτυχία μου, είπε ό Ταν-
κρέδος. Κι' όταν έ'νε κανείς εύτυχι-
σμένος, τί μπορεί ν' άποζητήσει; Μά
εσύ, θεά κι' όλόκληρη, με θέλεις
στ' αλήθεια έμένα;

—Ναί, είπε ή Λιμπέλλουλα. Δεν
σου χρωστώ τη ζωή μου; Κι' ύστερα
μ' άρέσει... Είσαι ώραιος, είσαι ποιη-
τής, κι' αυτό είναι πάν νάσι θεός. Μά
σου επιβάλλω έναν όρο...

—Ποιόν;
—Θά είναι εύκολο να τον κρατή-
σης; Να μ' άκολουθήσεις χωρίς να γυ-
ρίσης το κεφάλι σου.

—Αυτό είναι μόνο;...

—Δέχεσαι;

—Και τί υπάρχει πιο άπλό;

—Λοιπόν, άς φεύγουμε!

'Η νεράιδα άνοιξε το παρόθυρο, που
λίγο πριν ό Τανκρέδος το είχε μισα-
νοίξει για να μη ή πεταλούδισσα,
κι' άνάλαφρη επήρθε έξω.

Μ' ένα πήδημα, ό Τανκρέδος την
έφτασε.

—Και τώρα, φησέ με να σε οδη-
γήσω! του είπε εκείνη, περνώντας το
μπράτσο της από τη μέση του συντρό-
φου της.

'Εκείνη τη στιγμή, που μια και-
νούργια ζωή άνοιγόταν μπροστά
του, ό Τανκρέδος, εδω σαν σε μια
άστραπη, όλα του τά παρσμένα, τη
μητέρα του, συγγενή στην κούνια
του, το σοβαρό πρόσωπο του πατέρα
του, τά παιδικά του παιχνίδια, τά
νεανικά του όνειρα, τις έγγραφές του,
σαν έ'νινε άνδρας, τά βιβλία του, τά
λουλούδια του, όσα άφινε πίσω του
για πάντα...

—'Αντίο! είπε σ' όλα.
Κι' έγύρισε το κεφάλι για να γε-

ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΟΛΠΑ

Ο ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ ΚΑΙ Η... ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΒΗΧΗ

'Αναριθμητα είναι τά στρατηγήματα
στά όποια καταφεύγουν οι Εύρωπαίοι
δημοσιογράφοι προκειμένου να εξάσφα-
λίσουν στο φύλλο τους μια ενδιαφέρου-
σα είδησι.

Διηγούνται ότι, κατά τον πόλεμο
μεταξύ Ρώσων και Τατάρων, έτρεχε
να βρίσκονται στο ίδιο μέρος δυο ά-
πεσταλμένοι ευρωπαϊκών έφημερίδων,
οι όποιοι είχαν εντολή να πληροφο-
ρουν τα φύλλα τους για την εξέλιξη
των έπιχειρήσεων.

Μιά μέρα, ύστερα από μια πολύωρη
μάχη μεταξύ των εμπολέμων, ό ένας
από τους δυο ανταποκριτές, άφου μά-
ζεψε όσο περισσότερες είδησεις μπορού-
σε, έτρεξε έφιππος στο πλησιέστερο
τηλεγραφείο για να τις διαδώσει
στην έφημερίδα του.

'Αλλά, φτάνοντας εκεί, βρήκε θρο-
νιασμένο τον συνάδελφό του, ό οποίος
έκοβε τά φύλλα του σημειωματαρίου
του, τά άντέγραφε γρήγορα-γρήγορα
και τάδινε στον τηλεγραφητή για να
τά μεταδώσει με τή μηχανήμα του.

Τότε ο πρώτος ζήτησε να μεταδι-
βάσει κι' αυτός τά νέα του, τουλάχισ-
τον κατά τη διάρκεια των στιγμών
που ό συνάδελφός του άντέγραφε τις
είδησεις του, άλλό τηλεγραφητής του
άπάντησε ότι και τότε ή γραμμή ή-
ταν κλεισμένη.

—Και πώς τηλεγραφεί;

—'Ο συνάδελφός σας!

—Μά τί διαβάζει, άφου τώρα
γράφει;

—Τό... κατά Ματθαίον Εὐαγγέ-
λιο!

Πραγματικά, ό έφευρετικός αντα-
ποκριτής, για να μη δώσει χαϊρό στον
αντίπαλό του, σκέφτηκε να τηλεγρα-
φήσει τó κείμενο της Καινής Διαθή-
κης για να μπορεί στο μεταξύ να συν-
τάσσει τά περι της μάχης τηλεγρα-
φήματά του.

Τό έξυπνο αυτό τέχνασμα στοίχισε
στην έφημερίδα του περί τις 25 χι-
λιάδες φράγκων, άλλα τά πλήρωσε μ'
εύχαριστησι, άφου έξασφάλισε έτσι
την προτεραιότητα των είδησεων.

Μίστη τά μάτια του με όλα όσα αγά-
πησε...

Μά ξαφνικά τότε, όλα έχάθηκαν
από τά μάτια του κι' έννοιους να πέ-
φτι στην άδυσσο, σε μιαν άδυσσο σκο-
τεινή και παγωμένη...

Την άλλη μέρα, ή γυναίκα που συ-
γύριζε τó σπίτι του, βρήκε τον Ταν-
κρέδο νεκρό μπροστά στο όλάνοιχο
παρόθυρο. Κρατούσε σφιγμένη στο χέ-
ρι του μια πεταλούδα, νεκρή κι' αυ-
τή. 'Επάνω στο στήθος του βρισκό-
ταν ένα μουκέτο χαρούφαλλα με πέ-
ταλα κόκκινα σαν χιμαποδαμμένα.

'Από τότε τά χαρούφαλλα αυτά λέ-
γονται: «Τά χαρούφαλλα του ποιητή».
Μέσα στο τζάκι ή φωτιά είχε σκε-
σει και τó κρύο της νύχτας είχε σκο-
τώσει όλα τ' άλλα λουλούδια.

PAUL DE CASSAGNAC

**ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έ-
κνοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία,
παντός είδους και πάσης γλώσσας κι'
όλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε:
«Οικογένειαν», Αίνα 7 - 'Αθήνας.**

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ

'Ο διάσημος Ρωμαίος συγγραφέας
Πλίνιος, ό οποίος σκοτώθηκε κατά την
έκρηξη του Βεσούβιου στά 79 π. Χ., ά-
ναφέρει ότι πρώτος άνθρωπος που φο-
ρούσε υποδήματα ήταν ένας Βοιωτός ο-
νόματι Τύχιος.

Οι 'Ινδοί και οι Αιγύπτιοι φορούσαν
κατά την αρχαιότητα υποδήματα κα-
τασκευασμένα από... πάπυρο.

Τέλος ό περίφημος για την ωμοτήτά
του αυτοκράτωρ της Ρώμης Καλιού-
λος είχε πολυτελή υποδήματα που ήσαν
σχεδιασμένα από πολυτίμους λίθους.

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΑΛΑΤΙΟΥ

Οι Τάταροι διατείνονται ότι ή ανα-
κάλυψη του αλατιού άρείλεται σ' αυ-
τούς και ότι έγινε κατά τον έξης περι-
εργο τρόπο:

Προ τριών χιλιάδων περίπου έτών,
ό άρχηγός της φυλής των Τουκαά Χανί
είχε βγει σε κυνήγι και, έπειδή κοινά-
στηκε, ξαπλώθηκε κάτω από ένα πυ-
κνόφυλλο δέντρο και παράγγειλε να
του φέρον έκει τó φαγητό του.

'Ενώ έτρωγε, του έφαιγε ένα κοι-
μάτι κρέατος κι' έπεσε καταγής, άπά-
νω σε μια λεπτή χιονόλευκη σκόνη. 'Ο
Τουκαά Χανί, μη θέλοντας να χαθή
αυτό τó κοιμάτι, τó πήρε και τώβαλε
στο στόμα του.

Τότε αισθάνθηκε μια εξαίρετη γεύ-
ση και κυττάζοντας τó πεσμένο κρέας,
είδε πως είχε σκεπαστεί από την παρά-
ξενη σκόνη επάνω στην όποια είχε πέ-
σει. 'Αμέσως διάταξε να του ψήσουν
ένα άλλο κοιμάτι, τó όποιο επίσης ά-
λάτισε και τού φάνηκε γευστικότατο.

'Από τότε ό Τουκαά Χανί έτρωγε τά
φαγητά του αλατισμένα και συχνά-σγά
ή συνήθεια αυτή μετεδόθη στους ύπη-
κόους του και σ' όλους τους λαούς.

ΑΛΕΞΗΛΙΑ ΚΑΙ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΑ

Τά αλεξήλια έχρησιμούνται κατά την
αρχαιότητα ως έμβλημα των ανωτέρων
κοινωνικών τάξεων.

Οι βασιλείς της Αιγύπτου, σε κάθε
έπίσημη γιορτή που πήγαιναν, έκοιά-
ζοντο με αλεξήλια που τά κρατούσαν
οι σκλάβοι τους.

Στην Κίνα και σήμερα ακόμα οι άρ-
χιοντες και οι γεμισμένοι κρατούν δι-
πρόβλες, ή όποιες αναλόγως τού βαθ-
μού και της καταγωγής των, έχουν δυο
ή τρεις δόλους. Τό αλεξήλιο, μάλιστα,
του αυτοκράτορος έχει τέσσερους δό-
λους.

'Ο βασιλεύς της Βιομανίας μεταξύ
των άλλων τίτλων του άποκαλείται και
άκότος... 24 αλεξήλιον!

Στην 'Ιάβα και στη Σουμάτρα τά α-
λεξήλια των ευγενών έχουν λαβές που
είνε σκαλισμένες καλλιτεχνικά και κο-
σμούνται με πολυτίμους λίθους.

Τά αλεξήλια που άνοίγουν και κλεί-
νουν αναλόγως της επιθυμίας του κα-
τόχου τών —γιατί προτιμότερα ήσαν

πάντα άνοιχτά — τά έφευραν πρώτοι οι
Κινέζοι.

Κατόπιν τά πήραν οι 'Ινδοί και από
αυτούς τά παρέλαβαν οι Έλληνες. Στην
'Ελλάδα τά μετεχειρίζοντο κυρίως ή
γυναίκες, με τη διαφορά ότι δεν τά
κρατούσαν αυτές, άλλα ή δούλες των.

Τά αλεξιβρόχια εισήχθησαν για πρώ-
τη φορά στην 'Ιταλία, άγνωστο ποιά
αίτια ώς έποχή, και στην 'Αγγλία άρ-
γότερα, κατά τά τέλη του 17ου αιώ-
νος.

Στην 'Αγγλία όμως ήταν πολύ έπι-
κίνδυνο να βαστάη κανείς άμπροέλλα,
γιατί κατεδιώκετο άπηνός από τους ά-
μαξάδες, οι όποιοι διέδλεπον στη νέα
έφευρεση έναν πολύ ύπολογισμο άντα-

Τά έπισκεπτήρια διατηρούν άσέμνη
και σήμερα στο Ουράνιο Κράτος τó πα-
λιό τους σχήμα, δηλαδή είναι παίμμεγι-
σια φύλλα από χαρτί με χρώμα άνοι-
χτοκόκκινο.

Τά άγγελτήρια των άρραβόνων και
των γάμων άποστέλλονται από δυο φύλ-
λα χαρτιού συνδεδεμένα με ένα κόκκι-
νο μεταξωτό σειρήτι.

Μέσα σ' αυτά γράφονται τά όνόμα-
τα των δυο μνηστήρων ή μελλοντίμων
καθώς και διάφορες άλλες πληροφορίες
σχετικά με τόν τόπο και τó χρόνο
της τελετής.

Τά άγγελτήρια γάμων, καθώς και
τά έπισκεπτήρια, έπενοήθησαν και έ-
σχηθησαν στη Γαλλία κατά τó 1740
από κάποιον ντε Πόν, κάτοικο του Πα-
ρισιού.

'Ο ντε Πόν, προκειμένου να παν-
τρέψει τó γιού του, άνάγγειλε στους
φίλους του τó γεγονός όχι προφορι-
κώς, όπως γινόταν ως τότε, άλλα με
έντυπες είδοποιήσεις.

Μέχρι τούδε οι γονείς των μελλοντί-
μων ή είδοποιούσαν τους γνωρίσιμους
των προφορικά, όπως είπαμε, ή οι εύ-
πούτεροι άπ' αυτούς τους έστελναν
χειρόγραφες έπιστολές στολισμένες με
άλληγορικές ζωγραφίες, άραβουργήμα-
τα κλπ.

Στη Βιβλιοθήκη των Παρισίων φυ-
λάσσεται ένα καλλιτεχνικότατο άγγελ-
τήριο γάμου, γραμμένο ιδιόχειρας από
τόν περίφημο δούκα Ρισελιέ μετά τó
γάμο του.

"Υστερα από έξη χρόνια, δηλαδή
στά 1740, ό ντε Πόν, που αναφέρωμε
παράνω, θέλοντας να άποφύγη τις
δαπάνες της αντιγραφής, τύποις άπά-
νω σε μικρά χαρτιά την έξης είδοποίη-
σι, της όποιας τó σχέδιο παρέμεινε έ-
κτοτε εν χρήσει:

«Ο κύριος και ή κυρία ντε Πόν
λαυδάνουν την τιμήν να σας αναγγέ-
λουν τους γάμους του μαρκησιού ντε
Πόν, γιού των, μετά της δεσποινί-
δος ντε Μπρός.»

ΤΑ ΣΙΔΕΡΕΝΙΑ ΠΑΟΙΑ

Τά σιδερένια πλοία έφευρεθησαν μό-
λις κατά τόν 18ο αιώνα από τόν "Αγ-
γλο Βάικενστον, ό όποιος είχε μαζί με
τον πατέρα του και τόν αδελφό του στο
Λαγκάστερ ένα έργοστάσιο σιδήρου.

Γιά να μεταφέρει λοιπόν εύκολότερα
τά προϊόντα τού εργοστασίου του στο
έξωτερικό, σκέφτηκε να κατασκευάση
ένα σιδερένιο πλοίο.

Μόλις πληροφορήθηκε αυτό κάποιος
ντόπιος σιδηροογός, έφριξε ένα πέτα-
λο αλόνου μέσα στο νερό κι' είπε ει-
ρωνικά:

—Κι' αυτό έδώ θα έπιπεί.

Τό πέταλο τού σιδηροοργού δεν έπέ-
πλεσε, βέβαια, άλλα δεν συνέβη τó έ-
διο και με τó πλοίο τού Βάικενστον, τού
όποιου ή έφευρεσις έσπεύθη με πλήρη
έπιτυχία.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Τὸ Σαλὸν βρισκόταν σὲ πλήρη ἀναρχία, ὅταν ὁ Νοστράδαμος ἐπέστρεψε ἐκεῖ, μετὰ τὸ ταξίδι τοῦ στοῦ Παρισι. Τὸ πρῶτο σύνθημα τῆς ἀναρχίας εἶχε δοθεῖ μὲ τὴ δολοφονία ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῶν διαμαρτυρουμένων τῆς Προφητικῆς, τοῦ ἱππότητος ντὲ Μωβάν.

Οἱ φανατισμένοι καθολικοὶ δὲν περιόριστηκαν μόνον νὰ τὸν σκοτώσουν, ἀλλὰ καὶ μετέφεραν τὸ πτώμα τοῦ στοῦ Αἰζ, ὅπου τὸ κρέμασαν στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως, γιὰ νὰ παραδειγματιστοῦν ἔτσι οἱ ἄλλοι Οὐγενότοι.

Μόλις ἔγινε γνωστὴ αὕτῃ ἡ εἰδήσις, ὁ πληθυσμὸς τοῦ Σαλόν, τὸ ὁποῖο κατοικεῖτο ἀποκλειστικῶς ἀπὸ καθολικοὺς, ξέσπασε σὲ μιὰ ἀπέραντη χαρὰ.

Οἱ Οὐγενότοι πάλι, ἀνταρτικόμενοι, μάχιναν διάφορα λουθηριανὰ τραγούδια στὰ παιδιά τους, τὰ ὁποῖα ξεγυρόντουσαν στοὺς δρόμους καί, μὲ τὴν βοήθειά τους, τὰ τραγουδοῦσαν. Πήγανταν μάλιστα καὶ στεκόντουσαν μπρὶς στοὺς ἀγρόικους χωρικοὺς, ποὺ περνοῦσαν διπλοτυλιγμένοι μέσα στὴς κάπες τους, καὶ τοὺς τὰ τραγουδοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴ μύτη. Ἀγριεμένοι τότε αὐτοί, ἐσφίγγαν τὴν γροθιὰ τους καὶ πετοῦσαν τὰ σπύκαρά τους ἐναντίον τῆς μαριόδας, ἡ ὁποία τόβαζε στὰ πόδια, δημιουργώντας ἀναστάσις καὶ φασαρία.

Ὅταν οἱ χωρικοὶ ἀπομακρύνοντουσαν κάπως, τὰ παιδιά ξαναγύριζαν καὶ ξαναρχίζαν τὰ τραγούδια τους, συνοδεύοντάς τα αὕτῃ τῇ φορᾷ καὶ μὲ πέτρες, ποὺ τὴν πετοῦσαν ἐναντίον τους.

Οἱ χωρικοὶ ἐξαγριωνόντουσαν, κυνηγοῦσαν τὰ μικρὰ πειρακτῆρια καὶ ὅσα ἀπ' αὐτὰ ἐπαιναν, τὰ σκότωναν ἀλλήλητα. Εὐτυχῶς ἄρδον πάντοτε τὰ παιδιά καθάριζαν νὰ ξεφύγουν.

Τὸ Σαλὸν εἶχε ἀλλάξει πολὺ μέσα σὲ λίγους καιροὺς. Ὅλα τὰ κακὰ ἐνστικτα τῶν κατοίκων του εἶχαν ἐξηπνῆσαι. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, ἀπὸ παντοῦ παρουσιάζοντουσαν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν φαίνονται σὲ καιροὺς γαλήνης καὶ μόνο σὲ παραμονὴς ταραχῶν παρουσιάζονταν.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους ὡς ἀδιέλαστοι καθολικοὶ, ὡς ὑπερασπιστὰς τῆς κινδυνεύουσας θεοσεβείας τοῦ Χριστοῦ. Φοροῦσαν πάντοτε ἕναν πλατὺ μανδύα, τὸ ἀκαμπτόν, ὅπως δὲν ἔλεγαν, ποὺ τοὺς χρησίμευε γιὰ νὰ κρύβουν ἀπὸ μέσα τὰ πράγματα τῶν πλουσίων διαμαρτυρουμένων, τῶν ὁποίων τὰ σπύτια λεηλατοῦσαν κάθε τόσο.

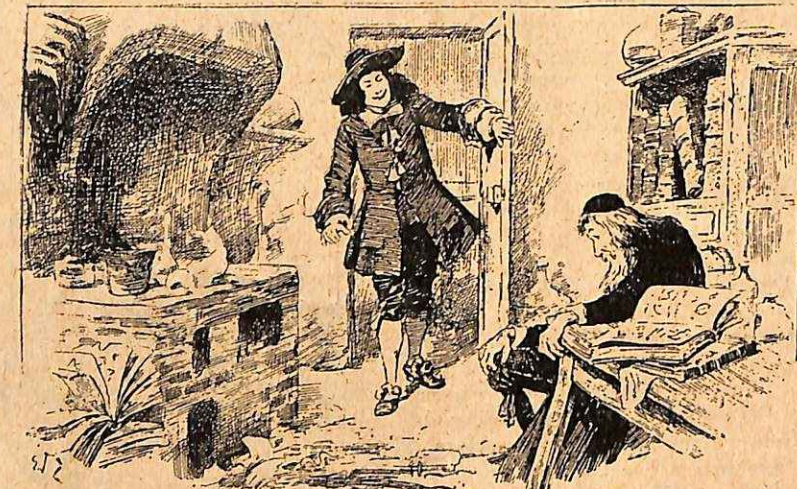
Οἱ μανδύοι αὐτοὶ, μόλις ἀρχίζε νὰ νυχθάνουν — γιὰτὶ ποτὲ δὲν ἔβαν τὴν ἐμφάνισί τους μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου — ἀρχίζαν νὰ τριγυρίζουν τοὺς

δρόμους, φωνάζοντας:

— Ζήτω ἡ Θεοσεβεία!... Κάτω οἱ Οὐγενότοι!... Κάτω οἱ Λουθηριανοί! Λουθηριανὸς δὲ ἐστήριξε στὴ γλῶσσα τοῦ «ἄνθρωπος τοῦ ὁποῖου τὸ σπύτι μποροῦσε νὰ λεηλατηθῇ ὁ πρῶτος τυχὼν».

Μόλις μάλιστα μάθιναν ὅτι ἕνας πολίτης εἶνε πλούσιος, ἀμέσως ἐσπεύδαν νὰ τὸν καταγγείλουν ὡς αἰρετικό. Αὐτὸ τοὺς χρησίμευε ὡς πρόσφασις γιὰ νὰ ἐπιδράμουν στὸ σπύτι τοῦ καὶ νὰ τὸ γυμνώσουν.

Ἔτσι καὶ ὁ Νοστράδαμος, τοῦ ὁποῖου ἦταν γνωστὸς ὁ πλοῦτος, δὲν ἄργησε νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τους. Οἱ ἐχθροὶ τοῦ τὸν εἶχαν ἤδη καταγγεῖλει ὡς μάγο. Ἐξ ἄλλου, ἦταν γνωστὸν πῶς ὅλοι οἱ σοφοὶ φανόντουσαν εὐνόηκοι πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ Λουθήρου. Ἡ ἀρεσμία αὐτῆς ἦταν περισότερες ἀπ' ὅσες χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ μποῦν οἱ μανδύοφόροι:

Ὁ Νοστράδαμος μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ συλλογιζόταν...

μέσα στὸ σπύτι τοῦ καὶ νὰ τοῦ βουτήξουν τὰ ὦρα τοῦ σκοῦδα.

Ὁ ἄστρολόγος ὡστόσο βρισκόταν σὲ πολὺ περιέργη θέσι. Οἱ εὐγενεῖς τοῦ τέππου, ποὺ ἦσαν ὅλοι διαμαρτυρούμενοι, τὸν θεωροῦσαν ὡς καθολικὸ καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα τοῦ ἔκαναν μύθεα. Ὁ λαὸς πάλι ποὺ ἦταν ὅλος καθολικός, τὸν νόμιζε ὡς διαμαρτυρούμενο καὶ ζητοῦσε εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ. Ὁράκις μάλιστα τὸν συναντοῦσε στὸ δρόμο, τὸν ἀποδοκίμαζε καὶ τὸν ἔβριζε.

Ἐν τῇ μεταξύ, οἱ ἐχθροὶ τοῦ Νοστράδαμου δὲ ἔπαιναν νὰ τὸν συκοφαντοῦν κατ'ἐπιμέλειαν. Ὁ σοφὸς δόκτωρ ζητοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' αὐτὰ. Ζῶντας μόνος καὶ ἀποτραβηγμένος στὸ σπουδαστήριό του ποὺ βρισκόταν στὴν ἄρσφ τοῦ σπυτιοῦ του. Μὰ ὁ ἥλιος καὶ αὐτὸς ὄχι καὶ ἐκεῖ ἔβαν ὅλη τὴν ἡμέρα, ὡς ἐκεῖ φηλά, ἄγριες καὶ τρομακτικές, ἡ κραυγὴς τῆς τρομοκρα-

τίας τῶν καθολικῶν κατὰ τῶν Οὐγενότων.

Μιὰ μέρα μάλιστα, τὴν 1ην Μαΐου 1560, ὅλος ὁ ὄχλος τῆς πόλεως καὶ τῶν περιούρων σηκώθηκε καὶ συγκεντρώθηκε στὴν κεντρικὴ πλατεῖα, φωνάζοντας: «Ζήτω ἡ Θεοσεβεία! Κάτω οἱ Λουθηριανοί».

Οἱ γωρικοὶ ἦσαν ὀπλισμένοι μὲ χοντρά ραβδιά, στὴν ἀκρὴ τῶν ὁποίων εἶχαν κολλήσει μεγάλους χαρτονένιους λευκοὺς σταυρούς. Ἐπίσης, γιὰ ν' ἀναγνωρίζονται μετὰ τὸν καιρὸν, εἶχαν βάλλει φτερά πετεινῶν στὴν σκούριαν τους.

Ὅλη αὕτῃ ἡ μάζα, μόλις ἔδωσαν τὸ σύνθημα οἱ ἀρχηγοὶ τῆς, ὤρμησε ἐναντίον τῶν σπυτιῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἰδιοκτητὰς ἐθεωροῦντο ὑποπτοὶ ὡς Οὐγενότοι καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ πλοῦσι καὶ τὰ πῶ μεγάλα τῆς πόλεως. Ἀορίσαν νὰ σπάζουν μὲ πέτρες τὰ τέμνια τους καὶ νὰ σακατεύ-

ἡ σύζυγός του Ἄννα περίτρομη προσυγύταν, κρατώντας τὰ παιδιά τῆς σφιγμένα στὴν ἀγκυλιά της. Ὁ Σαδινὸς, ὁ ἀγαπημένος μαθητὴς τοῦ μάγου, βρισκόταν ἐκεῖ, ἔτοιμος νὰ προστατέψῃ τὸ διδασκαλὸν τοῦ καὶ ὁ Νοστράδαμος μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ συλλογιζόταν τί θ' ἀνακλύπταν ὅλοι αὐτοὶ οἱ κινούμενοι ἄνθρωποι ἂν ἐισορροῦσαν μέσα στὸ σπύτι τοῦ καὶ ἀνέβαιναν στὸ μυστήριον σπουδαστήριό του. Πλημμύριζε ἀπὸ λύσσα καὶ ἀγωνία φανατισμένος τοὺς ἐπιδρομεῖς νὰ σπάζουν τὴν σφαῖρα τοῦ καὶ τὸ φιλοσοφικὸ αὐγὸ τοῦ, φωνάζοντας συγχρόνως: «Θάνατος στοὺς μάγοις!».

Σφίγγοντας τὰ δόντια τοῦ μὲ μανία, τοὺς φωνάζετο ἀκόμα νὰ πετοῦν στὰ σκουπίδια τοῦ δρόμου τὴ μηχανὴν τοῦ ράβδου, ἡ ὁποία ἔκανε τὰ πνεύματα νὰ ὑπακούουν, νὰ ψάχνουν τὰ ντουλάπια τοῦ, ν' ἀρπάζουν τὰ χειρόγραφα τοῦ καὶ νὰ τὰ σχίζουν ἢ νὰ τὰ κρατοῦν γιὰ νὰ τὰ παραδώσουν στοὺς Ἱεροδιδασκάλους, ὅποτε ἕνας θεὸς μόνον ξέρει τί θὰ εἶχε νὰ τραβήξῃ ὁ Νοστράδαμος.

Ἐξαφνὰ θόρυβος ἀκούγεται κάτω στὸ δρόμο...

Ὁ γέρος ἀστρολόγος ἀνασηκώνει τὸ κεφάλι τοῦ, ἐνῶ ἡ γυναῖκα τοῦ βιάζεται μιὰ κραυγὴ τρόμου... Ὁ ὄχλος βόϊκεται ἀπέξω... Οὐδὲν ἔχουν καὶ καταστραφέντες ἐναντίον τοῦ προφήτου... Χτυπήματα ἀντηχοῦν στὴν πόρτα... Σὲ λίγο θὰ τὴν σπᾶσουν καὶ θὰ μποῦν μέσα στὸ σπύτι... Ἡ γυναῖκα τοῦ Νοστράδαμου κοντάει νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς.

Μὰ ἔξαφνὰ μιὰ ὄχλοδὴ ἀκόμα μεγαλύτερη ἀπὸ πρῶτα ἀντηχεῖ, ἕνα πνιχθὲν καὶ ἔπειτα ὅλος ὁ ὄχλος ἀρχίζει ν' ἀπομακρύνεται τρέχοντας ἀπὸ τὸ σπύτι τοῦ Νοστράδαμου.

Τί εἶχε συμβεῖ καὶ γλύτωσε ἡ κατοικία τοῦ προφήτου ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν, τὴ λεηλασίαν καὶ τὴν κατατροπήν;

Ὁ ἄρχων τοῦ Μπωζεβέ, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ ὁ ἀρχισυνάγωγος τῆς περιφέρειας, θέλοντας νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν, σὲ μιὰ στιγμή, ἐνῶ ὁ ὄχλος βρισκόταν ἔξω ἀπὸ τὸ σπύτι τοῦ Νοστράδαμου, ὤρμησε ἐρεθισμένος ἐναντίον ἀπὸ τὸ γιὰ καὶ, πινώντας τον φυλακίζον...

Μὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν, παραπάνω ἀπὸ ἑκατὸ τρομοκρατῆς ἔπαιναν ἐπάνω του γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν, λέγοντας πῶς ἦταν Οὐγενότος καὶ ὑποστηρικτὴς τῶν τῶν ἀντιμαχῶν τοῦ καὶ κατόρθωσε νὰ σωθῇ καταφεύγοντας μέσα σὲ κάποιο μαγαζὶ τῆς πλατείας τῶν Δέντρων, τοῦ ὁποῖου ἔκλεισε γερὰ τὴν πόρτα.

Οἱ διώκται τοῦ, βλέποντας ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν ἀνοίξουν, περιέκυλιναν τὸ σπύτι καὶ μάζεψαν ἄγρια γιὰ νὰ τοῦ βάλλουν φωτιὰ καὶ νὰ τὸ

κάψουν μαζί μὲ τὸν ἀρχισυνάγωγον. Τότε αὐτὸς ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς πετάξῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο τῇ ράβδῳ τοῦ ἀξιώματός του, δειγνόντας ἔτσι τὴν ὑποταγή του.

Ὁ λαὸς ἱκανοποιημένος τὴν ἐπῆρε καὶ ἔτρεξε στὸ σπύτι τοῦ Ἀντωνίου ντὲ Κόρντ, γνωστοῦ καθολικοῦ ἀρχοντος, καὶ τοὺς τὴν παράδωσε, γιὰ ν' ἀναλάβῃ αὐτὸς τὰ καθήκοντα τοῦ ἀρχισυνάγωγου... Ὁ ντὲ Κόρντ τὴν ἐπῆρε μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦταν δημοφιλὴς, θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιβάλῃ προσωρινῶς τὴν τάξιν. Προβλεπόμενός δὲ τὸ πέτυχε αὐτὸ, φυλακίζοντας ὅλους τοὺς θεωρουμένους ὡς ὑπόπτους Οὐγενότους.

Ἔτσι καὶ ἡ τάξις ἀποκαταστάθηκε καὶ οἱ Οὐγενότοι γλύτωσαν τὴν ζωὴν τους. Ἡ φυλακίσις τους ἦταν μόνον τυπικὴ καὶ οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἔχον προσέλθει μόνοι τους γιὰ νὰ φυλακιστοῦν, ξέροντας ὅτι ἐστὶν θὰ συζύονταν ἀπὸ τὸν μαϊνόμενο ὄχλον...

Τὸ ἴδιον ἔκανε καὶ ὁ Νοστράδαμος μὲ τὴν οἰκογένειάν του.

Μὰ οἱ κακοποιοὶ εἶνε παῖς οἱ πραγματικοὶ κύριοι τῆς πόλεως. Σὲ λίγο ἀρχισαν καὶ νὰ σκοτώνουν μὲ τὸν ἀγριώτερο τρόπο. Καμμιά ἀσφάλεια δὲν ὑπῆρχε μέσα στὴν πόλιν καὶ ἡ ἀπόγνωση ἐθαλίσε μέσα στὰ σπύτια τῶν ὁπωσδήποτε εὐδύρων ἀσπῶν, γιὰτὶ ὅλοι ἤξεραν πῶς τὸ χρέμα τους ἦταν τώρα ἀκρίβως ἐκείνο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΙΘΑΓΕΝΩΝ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Στὴ νῆσο Μάδραγασκάρη ὑπάρχει μετὰ τῶν ἰθαγενῶν ἡ ἐξῆς παράδοσις σχετικὰ μὲ τὸ πρῶτο ἀμάρτημα τοῦ κόσμου:

Ὁ Διάβολος, ὅταν πλάστηκε ἀπὸ τὸν δημιουργὸν, ἔκανε τὴν ἀνοησίαν νὰ πάρῃ μιὰ κακιὰ γυναῖκα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπόχνησε ἑπτὰ παιδιά. Τὰ παιδιά αὐτὰ ἐμοίχαν τῆς μητέρας τῶν καὶ ἀντιπροσωπεύουν τὰ ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα.

Τότε ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, ἐπειδὴ τοῦ γινόντουσαν κάθε τόσο παράνομα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ὁποῖους βασιλεύει τὸ διαβολόπαιδι, ζήτησε ἀπὸ τὸ Θεὸ τὴν ἄδεια νὰ τὰ σκοτώσῃ καὶ τὴν ἔλαβε.

Ὁ Διάβολος, ὅσοτερ ἀπὸ τὸ σκοτωμὸ τῶν παιδιῶν του, πῆγε καὶ παραπονέθηκε στὸ Θεὸ, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἀπάντησε πῶς ἔφταιγε ἡ γυναῖκα τοῦ ποὺ ἦταν κακὴ καὶ δὲν ἔδωσε καλὴ ἀνατροφή στὰ παιδιά τῆς.

Γιὰ νὰ καταπραῖνῃ ὁμοῦς τὴ λύπην τοῦ Διαβόλου, τοῦ χάρισε τὴ θάλασσαν γιὰ νὰ πηγαίνῃ ἐκεῖ μαζί μὲ τὴν γυναῖκα τὸν καὶ νὰ κλαίῃ. Ἀπὸ τότε οἱ δύο ἀπαρηγόρητοι σὺν ὅλῳ πᾶνις ἀεροθαλάσσιες καὶ σκυλῶν κινώντας τὸ νερὸ ν' ἀντηχῇ ἀπὸ τοὺς ἀναστεναγμούς των.

ΠΑΡΑΛΙΟΝΤΑΙ μαθήματα πιάτων. Ἐπίσης προγυμνάζονται δι' ἐξετάσεις μαθητὰ καὶ μαθήτρια εἰς τὰ θεωρητικὰ μαθήματα καὶ Ἀρμορῆς μὲ ἐλαχίστας τιμὰς. Πληροφονία: Πέτρος 7, παράλληλος 8808 Δένδρομα.

ΜΙΚΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

Η ΓΡΗΝΑ ΚΡΟΚΑΙΝΑ

— Νά την, αὕτῃ εἶνε ἡ γρητὰ Κρόκαινα.

— Θυμᾶσαι ποῦ μοῦ ὑποσχέθηκες πῶς θὰ μοῦ μιλᾷς γιὰ αὐτήν;

— Τὸ θυμάμαι καὶ τὸ παραμύθι, γι' αὐτὸ στὴν ἔδειξα. Ἀκού λοιπόν.

Ἦταν Κυριακὴ. Ὅταν ἀπόλυσε ἡ ἐκκλησιὰ, ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ μικροῦ χωριοῦ εἶχαν μαζεστῇ στὰ δύο ἀντιμέτωπα μαγαζιά, ποὺ ἦσαν καφενεῖα, αἰνιπωλεῖα, μπακάλικα καὶ φαρμακεία συγχρόνως.

Τὰ δέντρα ἦσαν ἐπάνω στὸν ἀνθὸ τους. Πενικὴ γνώμη ἦταν ὅτι θὰ ἔχουν περὶ τριῶν ἐσοδείων. Σ' αὐτὸ δὲ χερειστερότερο κυρίως ἡ συνομιλία ὅλων τῶν ὁμάδων.

— Ἐστὶν λέγουμε καὶ πέρυσσι, εἶπε ὁ κουτσὸς τοῦ χωριοῦ, μὰ εἶδατε;

— Σώπα, χρυσούζην. Δὲν χρωστᾷς νὰ πῆς ποτὲ σου ἕνα καλὸ λόγο...

Τοῦ ἐπετέθησαν ὅλοι, καὶ τόσο πολὺ, ὥστε ἅμα ἦσαν τὸν καφέ του, σκαλίστηκε καὶ ἔφυγε.

Σὲ λίγο ἦρθε ἕνα ξαφνικὸ ἀεράκι. Ἐπειτα τὸ ἀεράκι αὐτὸ δυνάμωσε. Ὑστερα—διὰ στρατηγικῶς, φαίνεται, λόγους—ὁ ἀνεμὸς σὰν νὰ διηρέθῃ, καὶ στὴ μέση τοῦ χωριοῦ τριγύρισαν πρῶτα μερικὰ πρόβατα.

Ἐπειτα τὰ πρόβατα τὰ πύλες σκέπη, ἀλλοῦ ἀσπρὴ καὶ ἄλλοι κόκκινη, καὶ σὲ λίγο σχηματίστηκαν σωστοὶ σιφῶνες καὶ πάνε τὴν ἀνέφορον γιὰ νὰ διαλυθοῦν, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι σκότισαν τὸν ἥλιον.

Τώρα πάλι, σὰν νὰ συμπύκνωσε ὁ ἀνεμὸς τὴς δυνάμειν του, ἀπρὸ πρῶτα τράνταξε πόρτες καὶ παράθυρα (τῆς κυρὰ Νικηταῖας τὸ παράθυρο, ποὺ ἔστρεψε στὸ ἕνα σίδερο, ἔπεσε κάτω), ἀρχισε καὶ νὰ ξεριζώνη.

Πρῶτα-πρῶτα ξεριζώσε τὰ δύο δέντρα τῆς ἐκκλησιᾶς. Ὑστερα ἀπὸ τὸ τελευταῖον αὐτὸ κατόρθωμα ὁ ἀνεμὸς ἔφυγε ξαφνικὰ ὅπως καὶ ἦρθε.

Οἱ χωρικοὶ εἶχαν στραμωχθεῖ μέσα στὴν ἐκκλησιὰ καὶ ἦσαν ἀπελπισμένοι.

— Βοὲ τὸν χρυσούζην τὸν Κουτσόφλεδο! ἔλεγαν. Τὸ εἶπε καὶ ἔγινε...

— Σώπα καὶ ἐσύ. Μποροῖν ἦταν καὶ πέρας...

— Ὁ ἀγέρας πέρασε, μὰ τί σοῦ λέει αὕτῃ ἡ μαυρίλα ἐκεῖ κάτω; Χαλάει μοῦ μυρῖσι. Τὰ καλά τῆς συγρημένης. Οὐτὲ σταφύλη, οὐτὲ λάδι...

— Ἐγὼ λέω γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ νὰ φωνάζουμε τὴν Κρόκαινα ποὺ ξέρετε καὶ ἀποδοῖναι τὸ χαλάει...

Ὁ παπὰς ἤθελε νὰ διαμαρτυρηθῇ, μὰ ἔλα πού τὸ χαλάει—δὲν ἦταν μὴ-

νας ἀκόμα—τοῦ σήμας τὸ περιδολοῦ, χωρὶς νὰ περάξῃ ἄλλο κανένα.

— Μὲ τὴ δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ἂς τὴ φωνάζουμε! εἶπε καὶ ὁ παπὰς.

Ἡ γρητὰ Κρόκαινα ἔστρεψε, μὰ τὰ ἔγχε χαμένα.

Ἀνέθηκε στὸ μικρὸ ψήλωμα, παρατήρησε ὅλοθι, ὤρισε τὸν ἀέρα σὰν τὸ λαγωνικὸ, ὕστερα κάρφωσε τὸ μῆτι τῆς στὴ μαυρίλα καὶ ἅμα εἶδε πῶς μιὰ ἀστραπὴ τὴ χάραξε στὰ δύο, εἶπε:

— Δὲν ἔγχε χαλάει!

Ὁ κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου

— Δόξα σοι ὁ Θεός, εἶπαν ὅλοι.

— Μὴ βιάζεσαστε. Δὲν τελείωσε ὅτι εἶχε νὰ πῇ. Δὲν βλέπω χαλάει, μὰ βλέπω ἀνεμῶνα καὶ νεροποντῆ. Μιὰ, δύο, ὑπορεῖ νὰ βαστάξῃ καὶ τρεῖς μέρες τὸ κακὸ.

— Αὐτὸ μὰς χρειαζόταν, γιὰ νὰ ἐστεινωτοῦμε ὁλόκληρα!

— Ποῦ ξέρετε; εἶπε ἡ Κρόκαινα μὲ ἀσθητικὴν ὄψιν. Καμμιά φορὰ, ἡ τρεῖς μέρες γίνονται δύο καὶ ἡ δύο μία. Τώρα ὅμως βλέπω τρεῖς. Ἐπεί οὖν Θεός... Καὶ γὰρ...

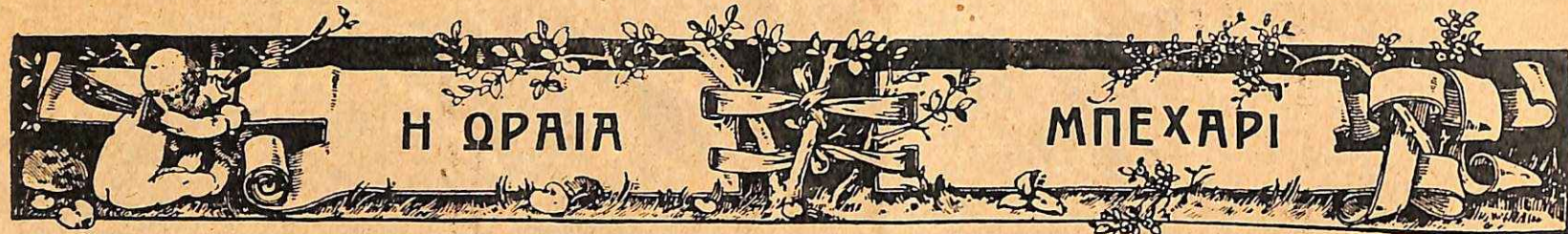
Τέτοιον καλὸ δὲν τὸ ξαναθυμώμεθα: οἱ γέροντες τοῦ χωριοῦ.

Τώρα ἡ γρητὰ θυμώθηκε. Πάινει καὶ τοῦ τρίτου κοριτσιῶν τὰ σαρίδια καὶ ὁρμᾷ μέσ' στὴ θάλασσαν. Τὰ κύματα τὴν χτυποῦν στὸ στήθος, ἐνῶ ἡ βροχὴ τὴν πνίγει καὶ ὁ ἀνεμὸς τὴν δαμονίζει. Αὕτῃ ὅμως, μὲ τ' ἀσπρὰ τῆς τὰ μαλλιά τὸν ἀνέφορον, σκροπάζει τὰ σαρίδια γύρω τῆς στὰ κύματα καὶ λέει, λέει: ἀνεμῶνα. Κουττάει ἔπειτα κατὰ τὸ νοτιά καὶ χαμογλάει. Κάπου ἔσκασε.

Τώρα πηγαίνει κατὰ τὴν σπηλιὰ τῶν κοριτσιῶν εὐχαριστημένη, μὰ ἀκόμα ὅλο καὶ λέει. Τί νὰ λῇ τάχα; Αὕτῃ μονάχα τὸ ξέρετε καὶ ἡ θύελλα ποὺ τὴν ὑπάρκουν...

Α. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΩΡΑΙΑ

ΜΠΕΧΑΡΙ

(Συνέχεια και τέλος).

— Για το λόγο, απάντησε πονηρά ο μικρός, ότι, μολονότι έλκεις γρήγορα το κλουδί, πρόφτασα να ιδώ το πουλί.
— Το κλουδί;... Το πουλί;... Τι σημάδιουν 'όλ' αυτά; Έβγρησας, μικρό, άστει, γιατί θά σου κόψω τ' αυτιά...
— Ο Πούλ γλώμισας, γιατί ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν είχε άρχειψει... Κατά βάθος μάλιστα είχε μετανοήσει, γιατί είχε μιλήσει...

Μά είχε πει αρκετά, ώστε δεν μπορούσε πιά να σωπάει...

— Έ'ε λοιπόν, είπε ο μικρός, θά τὰ πω όλα! Έχω πάει πολλές φορές στο παλάτι τής άρσενίας σου και το ξέρω πολύ καλά. Γι' αυτό σήμερα, μη βλέποντας κανένα κάτω στην είσοδο, ανέβηκα και τράβηξα μόνος μου στα διαμερίσματα της κυρίας Μπεχαρί, για να της δώσω το δώρο σας. Έπειτα, περπατώντας πολύ έλαφρά, έφτασα στο δωμάτιο όπου βρισκόταν η σύζυγός σας, χωρίς να με αντιληφθεί... Όστόσο, τη στιγμή που άνοιγα την πόρτα αυτού του δωματίου, ο θόρυβος που έκανα με πρόδωσε... Άμέσως τότε η κυρία Μπεχαρί έκυρψε μέσα σε μια μεγάλη κόφα κόκκινη έναν άντρα, που ήταν μαζί της μέσα στο δωμάτιο!

— Έναν άντρα! φώναξε ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν.

Και, λέγοντας τὰ λόγια αυτά, άρχισε να σφίγγει το μικρό γυίο του χρυσικού με τέτοια δύναμη, ώστε τὰ νύχια του μπήκαν στις άρκες του.

— Είπες ψέματα! ούρλιαξε. Είπες ψέματα, σκύλε!

— Άν είπα ψέματα, σκότωσέ με! απάντησε ο Πούλ, ο οποίος δεν είχε βγάλει ούτε μια κραυγή, μά τοις οποιόν τα πλημμυρισμένα από δάκρυα μάτια φανέρωναν έναν δυνατό πόνο. Μά πριν με σκοτώσεις, πρέπει να βεβαιωθείς αν σου είπα ψέματα.

Η σύζυγος της Μπεχαρί έπαψε πιά να τον σφίγγει κι' αφού έβλεπε κάμποση ώρα σιωπηλός, του είπε:

— Έβγεις δίχως... Τό πρώτο μου καθήκον είναι να βεβαιωθεί αν πράγματι είσαι ψεύτης! Περιμένε με λοιπόν εδώ και, αν θέλεις τη ζωή σου, μην πεις λέξη ούτε στον πατέρα σου τον ίδιο...

— Άν μου είπες την αλήθεια, μείνε ήσυγος! Θα σου δώσω τόσα άστραμένα νομίσματα, όσα είνε τα μαλλιά της κεφαλής σου!

— Άφού είν' έτσι, γρήγορα θά γίνω πλούσιος, τοις απάντησε χαρούμενος ο Πούλ, γιατί, καθώς βλέπεις, έχω μπλόκια μαλλιά!

— Περίμενε με! φώναξε ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν, και ίππεύοντας στο άλογο του, διευθύνθηκε προς το παλάτι του.

Σ' όλα τα δόξα συλλογίζονται αὐτά που του είχε πει ο Πούλ.

Άσφαλώς το παιδί δεν είχε πει...

— Περμένε με! φώναξε ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν, και ίππεύοντας στο άλογο του, διευθύνθηκε προς το παλάτι του.

Σ' όλα τα δόξα συλλογίζονται αὐτά που του είχε πει ο Πούλ.

Άσφαλώς το παιδί δεν είχε πει...

ψέματα. Για ποιά λόγο άλλωστε να ψεύστη;

Η Μπεχαρί λοιπόν ήταν ένοχη... Και με ποιόν τάχα τον άπατούσε;

Η έρώτησις αυτή του δάγκωνε σαν φίδι την καρδιά. Έβγαψα μια άστραπή πέρασε από τὰ μάτια του προδομένου συζύγου. Θωρήθηκε πώς κάποιος του είχε πει ότι ο Ούντάχ είχε ξαναγυρίσει στο Ίσπαχάν.

Ο Ούντάχ... Ήταν λοιπόν αυτός που...

Τί να κάνη;... Σκάνδαλο;... Όχι! Έπρεπε να έκδικηθῇ, μά μ' έναν τέτοιον τρόπο, ώστε κανείς να μη μάθει τίποτε.

Κάνοντας τις σκέψεις αυτές, έφτασε στο μέγαρο του. Οί ύπηρετές του τον άγγέλλαν στη σύζυγό του, ή όποια τον δέχτηκε στο ίδιο δωμάτιο, ή όποια είχε δεχτεί πρό ολίγου τόσο άσχημα τόν Πούλ.

Υπήρχαν δυο κόφες μέσα στο δωμάτιο αυτό των ίδιων διαστάσεων, μά άρκετα σμένες με άρκετα διαφορετικού χρώματος: Μά κόκκινο και με μπλέ...

Ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν επήγε και κάθισε πάνω στην κόφα με το κόκκινο ύφανμα και με τον πιο χαριτωμένο τόνο του κόσμου είπε:

— Έλαβες ένα ρουμπινένιο δαχτυλίδι;

— Ναι, τοις απάντησε με κάποια άόριστη δυσφορία η Μπεχαρί. Νά το...

Τό φόρεσα κιόλας στο δαχτυλίδι μου...

— Σου άρέσει;

— Πολύ.

— Είναι εύχαιστημένη;

— Υπερβολικά.

— Όραία! Όραία! έκανε ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν. Γι' αυτό, εις ανάμνησιν του δώρου μου, θά σου ζητήσω κι' έγω κάτι...

— Ό,τι είνε δικό μου, είνε και δικό σου, τοις απάντησε η Μπεχαρί.

— Είσαι πολύ καλή... Δώσε μου λοιπόν αυτή την κόφα, επάνω στην οποία κάθομαι.

Η Μπεχαρί άνατρίχιασε.

Όστόσο συγκατώντας τον έαυτό της και μη δείχνοντας την ταρχή της, τοις απάντησε:

— Υπάρχουν μέσα σ' αυτή την κόφα πράγματα άναγκαία σε κάθε γυναίκα...

— Δεν θέλω τὰ πράγματα που έχει μέσα, μά την ίδια την κόφα...

— Τότε πάρε την άλλη, την μπλέ.

— Προτιμώ την κόκκινη...

— Μά... έκανε η Μπεχαρί.

— Τι; της απάντησε ο σύζυγός της, κυττάζοντάς την καταιμά.

Η Μπεχαρί κατ'άλαβε πως αν μια λέξη έπροσθετε ακόμα ήταν χαμένη.

Άγαπούσε βέβαια τον Ούντάχ, μά αγαπούσε και τη ζωή της...

— Έστω! είπα. Πάρε την κόκκινη κόφα, άφού επιμένεις τόσο...

— Όραία! είπα ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν.

Και, βγαίνοντας στην πόρτα του δωματίου, φώναξε τέσσερες ύπηρετές:

— Όταν οι ύπηρετές έφτασαν, τοις είπε:

— Πάρτε αυτή την κόφα.

— Και πού να την πάμε, αφέντη;

— Κάτω στο περιβόλι.

Και, γυρίζοντας προς τη Μπεχαρί, επρόσθεσε:

— Όρεθούάρ, Μπεχαρί κι' εύχαριστώ...

Η Μπεχαρί δὲ βεῖχε τη δύναμη να τοις απαντήσει τίποτε, μά είχε άπειναι άκίνητη στη θέσι της.

Έν τῷ μεταξύ οί σκλάβοι είχαν κατεβάσει την κόφα στο περιβόλι και την είχαν τοποθετήσει στη σκιά ενός συκομωρέας. Ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν...

... τοις διάταξε τότε να σκάψουν έναν βαθύ λάκκο μέσα στη γῆ.

Έπειτα, σκύδοντας πάνω από την κόφα, είπε σαν να μιλούσε σ' αυτή:

— Μου έ'παν κάτι για σένα. Άν είνε αλήθεια, κάθε ίχνος σου άς εξαφανιστεί πιά από τόν κόσμο κι' άς μη σε ξαναβεί άνθρωπος μάτι. Άν μου είπαν ψέματα, δεν κάνω καμένα κακό, θάδωντας μια κόφα, ή όποια στο κάτω-κάτω είνε δική μου.

Και, λέγοντας τὰ λόγια αυτά, έσπρωξε την κόφα μέσα στο λάκκο και έβαλε άμέσως τούς εργάτες να τη σκαπσουν με χόμα και με πέτρες.

Άμα τη σκέπασαν καλά, ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν επήγε στο διαμερίσμα του κι' εκεί από το βάθος ενός ντουλαπιού πήρε ένα μικρό φυαλίδιο, σφραγισμένο με χρυσάφι.

Έπειτα ξαναγύρισε στην αγορά, όπου τον περίμενε ο μικρός Πούλ.

Ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν είχε τη φουσιγνωμία του τόσο γελαστή, ώστε ο μικρός, ο οποίος άνησυχούσε για τὰ άποτελέσματα της καταγγελίας του, έννοιωσε τούς φόβους του να διαλύονται.

— Έ λοιπόν, αφέντη; ρώτησε.

— Έ λοιπόν, έχεις δική, φίλε μου! τοις απάντησε ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν.

Ήταν πράγματι ένας άνθρωπος μέσα στην κόφα.

— Ά! έκανε ο Πούλ.

Μά τον ξέρω αυτό τον άνθρωπο, πρόσθεσε ο σύζυγος της Μπεχαρί. Είνε ένας από τούς φίλους μου...

— Ά! έκανε πάλι ο Πούλ.

Όστόσο, για να σε ανταμείψω σου φέρνω, έκτός από τὰ λεπτά που σου υποσχέθηκα, κι' ένα μουσκαλάκι με ροδόσταμο... Μύρισε να όης τί ωραίο άρώμα που έχει.

Και ο Ούλιντ-Ταγκι-Χάν άνοιξε το φυαλίδιο και το έδωσε στον Πούλ.

Χωρίς καμμία δυσπιστία, ο μικρός το έφερε στη μύτη του κι' άνάσανε με δύναμη... Μά άμέσως σωρίστηκε κάτω κεραυνολημένος...

Τό δῆθεν ροδόσταμο δεν ήταν τίποτ άλλο παρά ένα τρομερό δηλητήριο που το μυστικό του έφερε το θάνατο.

— Εί! φώναξε γύρω ο Πέροσης κύλικός, αφού ξανάβλε το μουσκαλάκι στην τσέπη του. Τί έπαθε αυτός ο μικρός; Για κυττάχτε...

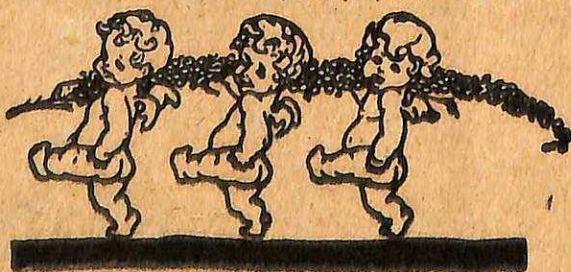
Και απομακρύνθηκε, ενώ ο πατέρας του Πούλ και τρείς τέσσερες άλλοι έμποροι έτρεξαν επί τόπου, προσπαθώντας το κακού να ξαναφέρουν στη ζωή το φτωχό Πούλ.

Η Μπεχαρί δεν επέτρεψε ποτέ μετά τόν τρομερό θάνατο του Ούντάχ...

Κατόρθωσε να μάθει το μέρος όπου τον είχαν θάψει: ζωντανό και κάθε μέρα πήγαινε εκεί και προσκυόταν.

Τέλος, ένα βράδυ τη βόρχαν νεκρή εκεί, με το περσικό της κολλημένο στη γῆ.

ΤΕΛΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY MAURICE LEBLANC

ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΠΕΙΛΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ...

(Από τὰ κατερθώματα του περιφημου άριστοκράτου λαποδύτου ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ).

Γ'.
Ο Λουπέν, ο οποίος καθώς κουδεντιάζε με το γιατρό, την παρακολουθούσε με το βλέμμα, την είδε εξαφνα να κάνει έναν μορφασμο αηδίας.

Άμέσως, αφιόνοντας το γιατρό, έτρεξε κοντά της και, πιανοντάς την από το χέρι, τη ρώτησε:

— Τι πίνετε λοιπόν, δεσποινίς;

— Μά λίγο τσάι, τοις απάντησε η Ίωάννα, ταρχαμένη από την επέμβαση του.

— Σας είδα να κάνετε έναν μορφασμό αηδίας... Γιατί;

— Δεν ξέρω... Μου φάνηκε...

— Τι σας φάνηκε; φώναξε ο Λουπέν. Λέγετε...

— Ότι είχε κάποια πικρία το τσάι! απάντησε η Ίωάννα. Άλλ' αυτό προσερχεται χωρίς άλλο από το φάρμακο που ανέμιξα.

— Ποιά φάρμακο; ρώτησε με ζωηρό ένοιαφέρον ο Λουπέν.

— Με τις σταγόνες που παίρνω κάθε μερα μετά το φαγητό! απάντησε η Ίωάννα. Δεν είν' έτσι, γιατρέ;

— Ναι, απάντησε ο δόκτωρ Γκερούλ, αλλά το φάρμακο αυτό δεν έχει καμμία λέξη. Το ξέρετε άλλωστε κι' εσύ, Ίωάννα, γιατί το χρησιμοποιείς δεκαπέντε χρόνια τώρα και σήμερα είνε ή πρώτη φορά που...

Πράγματι, ψιθύρισε η νέα. Σήμερα είχε μια άλλοκοτη γεύσι. Ά! πώς μου καίει ακόμα το στόμα.

Ο γιατρός Γκερούλ ρούφηξε κι' αυτός λίγο από το τσάι, και, φτώνοντας το άκείως, φώναξε:

— Διάβολο!... Δεν είνε δυνατόν να έχει γίνει λάθος.

Ο Λουπέν, ο οποίος έν τῷ μεταξύ εξέταζε το φυαλίδιο που είχε το φάρμακο, ρώτησε:

— Πού φυλάτε την ήμερα το φυαλίδιο αυτό;

— Άλλ' η Ίωάννα δεν μπόρεσε να τοις απαντήσει... Είχε γίνει κατάχλωμη κι' είχε φέρι το χέρι της στο στήθος της. Φαινόταν πως ύπφερε τρομερά...

— Πονάω... πονάω... τραβίστε.

Άμέσως οί δυο άντρες τη μετέφεραν στο δωμάτιό της και την εξέπλωσαν επάνω στο κρεβάτι της.

— Γρήγορα να της δώσουμε ένα έμμετικό, είπε ο Λουπέν.

— Άνοιξτε το ντουλάπι, τοις απάντησε ο γιατρός. Έκεί υπάρχουν διάφορα φάρμακα... Φέρτε μου ένα έμμετικό...

Ο Λουπέν, έσπευσε να έκτελέσει τις οδηγίες του γιατρού.

Έπειτα διευθύνθηκε στη μικρή αίθουσα του έστιατορίου, εξέτασε τὰ διάφορα έπιτραπέζια σκεύη και κατέβηκε κατόπιν στο μαγειρείο, με την όψη ότι τον είχε στείλει ο γιατρός για να εξέταση την τροφή του.

— Νταρσέ, Έκεί έπιασε συζητήσει με τή μαγειρίσα, τον όδηγεί και το φύλακα του κήπου, τόν Γάκωβο.

— Γάκωβο, άνέβηκα πάλι επάνω και...

... τοις απάντησε ο Γάκωβος, που τον έβλεπε με το βλέμμα του.

— Δεν πιστεύω τίποτε, τόν διέκοψε ο Λουπέν, δεν νομίζω τίποτε δεν ξέρω τίποτε... Έκείνο που μπορώ να πω είνε ότι ή κατάσταση αποβαίνει τραγική και ότι πρέπει να ροδόμασε πολύ χειρότερα γεγονότα...

Ούνατος είν' εδώ, γιατρέ... Τριγυρίζει, πλανιέται μέσα στον πύργο και δεν θά είνε το γιατρό και την Ίωάννα να κάθονται ή ένας κοντά στον άλλο ή οίποιος καταδιώκει.

ρώτησε το γιατρό.

— Έ λοιπόν, τί κάνει ή δεσποινίς;

— Κοιμάται, τοις απάντησε ο γιατρός.

— Υπάρχει κανείς κίνδυνος;

— Όχι... Κανείς... Εύτυχώς ήπιας δυ-τρείς ρουφηξίες μόνο... Είνε όμως σήμερα ή δεύτερη φορά που της σώζετε τη ζωή... Η ανάλυσις του περιεχομένου του φυαλιδίου αυτού θά μου δώσει την άπόδειξη.

— Περιττεύει, γιατρέ, ή ανάλυσις αυτή. Η άπόπειρα της δηλητηρίασεως είνε βεβία...

— Άλλά ποιάς το έκανε αυτό; ρώτησε με αγωνία ο γιατρός.

— Δεν ξέρω, τοις απάντησε ο Λουπέν. Λέγετε...

— Ότι είχε κάποια πικρία το τσάι! απάντησε η Ίωάννα. Άλλ' αυτό προσερχεται χωρίς άλλο από το φάρμακο που ανέμιξα.

— Ποιά φάρμακο; ρώτησε με ζωηρό ένοιαφέρον ο Λουπέν.

— Με τις σταγόνες που παίρνω κάθε μερα μετά το φαγητό! απάντησε η Ίωάννα. Δεν είν' έτσι, γιατρέ;

— Ναι, απάντησε ο δόκτωρ Γκερούλ, αλλά το φάρμακο αυτό δεν έχει καμμία λέξη. Το ξέρετε άλλωστε κι' εσύ, Ίωάννα, γιατί το χρησιμοποιείς δεκαπέντε χρόνια τώρα και σήμερα είνε ή πρώτη φορά που...

Πράγματι, ψιθύρισε η νέα. Σήμερα είχε μια άλλοκοτη γεύσι. Ά! πώς μου καίει ακόμα το στόμα.

Ο γιατρός Γκερούλ ρούφηξε κι' αυτός λίγο από το τσάι, και, φτώνοντας το άκείως, φώναξε:

— Διάβολο!... Δεν είνε δυνατόν να έχει γίνει λάθος.

Ο Λουπέν, ο οποίος έν τῷ μεταξύ εξέταζε το φυαλίδιο που είχε το φάρμακο, ρώτησε:

— Πού φυλάτε την ήμερα το φυαλίδιο αυτό;

— Άλλ' η Ίωάννα δεν μπόρεσε να τοις απαντήσει... Είχε γίνει κατάχλωμη κι' είχε φέρι το χέρι της στο στήθος της. Φαινόταν πως ύπφερε τρομερά...

— Πονάω... πονάω... τραβίστε.

Άμέσως οί δυο άντρες τη μετέφεραν στο δωμάτιό της και την εξέπλωσαν επάνω στο κρεβάτι της.

— Γρήγορα να της δώσουμε ένα έμμετικό, είπε ο Λουπέν.

— Άνοιξτε το ντουλάπι, τοις απάντησε ο γιατρός. Έκεί υπάρχουν διάφορα φάρμακα... Φέρτε μου ένα έμμετικό...

Ο Λουπέν, έσπευσε να έκτελέσει τις οδηγίες του γιατρού.

Έπειτα διευθύνθηκε στη μικρή αίθουσα του έστιατορίου, εξέτασε τὰ διάφορα έπιτραπέζια σκεύη και κατέβηκε κατόπιν στο μαγειρείο, με την όψη ότι τον είχε στείλει ο γιατρός για να εξέταση την τροφή του.

— Νταρσέ, Έκεί έπιασε συζητήσει με τή μαγειρίσα, τον όδηγεί και το φύλακα του κήπου, τόν Γάκωβο.

— Γάκωβο, άνέβηκα πάλι επάνω και...

... τοις απάντησε ο Γάκωβος, που τον έβλεπε με το βλέμμα του.

— Δεν πιστεύω τίποτε, τόν διέκοψε ο Λουπέν, δεν νομίζω τίποτε δεν ξέρω τίποτε... Έκείνο που μπορώ να πω είνε ότι ή κατάσταση αποβαίνει τραγική και ότι πρέπει να ροδόμασε πολύ χειρότερα γεγονότα...

Ούνατος είν' εδώ, γιατρέ... Τριγυρίζει, πλανιέται μέσα στον πύργο και δεν θά είνε το γιατρό και την Ίωάννα να κάθονται ή ένας κοντά στον άλλο ή οίποιος καταδιώκει.

— Γάκωβο, άνέβηκα πάλι επάνω και...

... τοις απάντησε ο Γάκωβος, που τον έβλεπε με το βλέμμα του.

— Δεν πιστεύω τίποτε, τόν διέκοψε ο Λουπέν, δεν νομίζω τίποτε δεν ξέρω τίποτε... Έκείνο που μπορώ να πω είνε ότι ή κατάσταση αποβαίνει τραγική και ότι πρέπει να ροδόμασε πολύ χειρότερα γεγονότα...

Ούνατος είν' εδώ, γιατρέ... Τριγυρίζει, πλανιέται μέσα στον πύργο και δεν θά είνε το γιατρό και την Ίωάννα να κάθονται ή ένας κοντά στον άλλο ή οίποιος καταδιώκει.

— Γάκωβο, άνέβηκα πάλι επάνω και...

... τοις απάντησε ο Γάκωβος, που τον έβλεπε με το βλέμμα του.

— Δεν πιστεύω τίποτε, τόν διέκοψε ο Λουπέν, δεν νομίζω τίποτε δεν ξέρω τίποτε... Έκείνο που μπορώ να πω είνε ότι ή κατάσταση αποβαίνει τραγική και ότι πρέπει να ροδόμασε πολύ χειρότερα γεγονότα...

Ούνατος είν' εδώ, γιατρέ... Τριγυρίζει, πλανιέται μέσα στον πύργο και δεν θά είνε το γιατρό και την Ίωάννα να κάθονται ή ένας κοντά στον άλλο ή οίποιος καταδιώκει.

— Τι να κάνουμε τότε;

— Νά έπαυσοποιούμε, γιατρέ... Άς προσαςιστούμε ότι ή υγεία του κ. Νταρσέ μάς άνησυχεί και άς κοιμηθούμε μέσα σ' αυτό το μικρό δωμάτιο.

Τὴ δυο δωμάτια, της κόρης και του πατέρα, βρισκονται κοντά. Έτσι, σε περίπτωση κινδύνου, θά τρέξουμε άμέσως.

Υπήρχε στη διάθεσί τους μια μεγάλη πολυθρόνα. Συμφώνησαν λοιπόν να κοιμηθουν σ' αυτή εκ περιτροπής.

Ο Λουπέν όμως δεν κοιμήθηκε περισσότερο από δυο ώρες. Κατά τὰ μεσάνυχτα, χωρίς να είδοποίηση τόν σύντροφό του, έφυγε από το δωμάτιο, έκανε μια βόλτα γύρω στον πύργο και βγήκε έξω από την κεντρική πόρτα.

Κατά τις έννέα το πρωί, έφτασε στο Παρίσι με το ποδήλατό του.

— Πρέπει λοιπόν να φύγη!

— Νά φύγω! φώναξε η νέα. Μά αυτό είνε αδύνατο...

— Πρέπει! φώναξε και ο Λουπέν, χτυπώντας το πόδι του με αληθινή παραφορά στο πάτωμα.

Άμέσως όμως μαλάκωσε και, γυνόμενος κύριος του έαυτού του, ζήτησε συνώνμην γιατί είχε παραφερθεί.

Έπειτα άμεινε μερικά στιγμές σιωπηλός, άποροφρημένος από βαθιές σκέψεις.

Ο γιατρός και η Ίωάννα τόν κατάν με αγωνία και δεν τολμούσαν να διαταράξουν τη σιωπή του.

Τέλος ο Λουπέν είπε στη νέα με τόνο γλυκό, ο οποίος όμως δεν έπιδεχό

ΤΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΔΟΣ ΠΟΙΗΤΡΙΑΣ ΚΟΜΗΣΣΗΣ ΝΤΕ ΝΟΑΪΤ

Γιατί η κόμησσα ντε ΝοαΪν δεν πίστευε άλλοτε στον πνευματισμό. Και γιατί πιστεύει σήμερα. Ένα ταξίδι στη Βαρσοβία. Τα καταπληκτικά πειράματα ενός Πολωνού πνευματιστού. Το γράμμα της ποιήτριας και η αφηρημάδα του καθηγητού Σάρελ Ρισέ. Ένα παράξενο μήνυμα του πνευματιστού. Πώς διάβασε ένα γράμμα που... δεν γράφθηκε ποτέ. Η κατάπληξις της μεγάλης ποιήτριας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η διάσημη Έλληνογαλλίδα ποιήτρια κόμησσα Άννα ντε ΝοαΪν, η οποία έμνησθη τελευταία από τη Γαλλική Κυβέρνηση με το παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής για τις μεγάλες υπηρεσίες που προσέφερε στα γράμματα, δεν πίστευε μέχρι πριν από λίγα χρόνια στον πνευματισμό.

Υστερα όμως από μία παράξενη περιπέτεια που της συνέβη το 1922 στην Πολωνία, άλλαξε γνώμη, αναγνώρισε τον πνευματισμό ως επιστήμη που μπορεί να μας φέρει σε επαφή με το υπερπέραν, και έτσι σήμερα είναι μία από τις μακροδυσχερές—αν μας επιτρέψετε την έκφραση—πνευματιστές της Γαλλίας.

Η περιπέτεια αυτή, που την έκανε ν' αλλάξει πεποιθήσεις, είχε ως εξής: Τον 'Απρίλιο του 1922, η κόμησσα ντε ΝοαΪν είχε πάει στη Βαρσοβία, την πρωτεύουσα της Πολωνίας, για να δώσει μερικές διαλέξεις για τη σύγχρονη γαλλική φιλολογία.

Την εποχή αυτή, ηλόκληρη η Βαρσοβία ήταν ανάστατη από μερικά καταπληκτικά πειράματα, που είχε κάνει δημοσίως ο μεγάλος Πολωνός μηχανικός και πνευματιστής Στέφαν Όσοβιέτσκι.

Κατά σύμπτωση, μαζί με την κόμησσα ντε ΝοαΪν είχαν φτάσει στη Βαρσοβία και ο περίφημος καθηγητής Σάρελ Ρισέ, πρόεδρος της Γαλλικής Έταιρείας Ψυχικών Ερευνών, μαζί με το φίλο και συνάδελφό του καθηγητή Ζελλέ.

Ο σοφός επιστήμων συναντήθηκε με τη μεγάλη ποιήτρια. Παρακολούθησαν μάστιχα μαζί τα πειράματα του Όσοβιέτσκι κι' οι δύο. Περισσότερο όμως έκστατη κη έμεινε η ποιήτρια, η οποία, καθώς είπαμε, δεν πίστευε ως τότε στον πνευματισμό.

Εξέφρασε μάλιστα στον καθηγητή Ρισέ ότι θα ήθελε πολύ να γνωρίσει προσωπικώς τον Πολωνό πνευματιστή και να του ζητήσει μερικές πληροφορίες για την επιστήμη

του. Ο Ρισέ φάνηκε πρόθυμος να την παρουσιάσει στον Όσοβιέτσκι. Κατακτών όμως τύχη της ποιήτριας, εκείνη δεν ευχαίρουσε να δη τον πνευματιστή τις ώρες που δεχόταν, γιατί τότε ακριβώς έκανε τις διαλέξεις της, ο δε Ρισέ θα έφευγε ύστερα από μερικές μέρες επιστρέφοντας στο Παρίσι.

Τότε η ποιήτρια σκέφθηκε να γράψει δυο λόγια του πνευματιστού για να του εκδηλώσει το θαυμασμό της... Όταν δε ξανασημαντήθηκε με τον καθηγητή Ρισέ του έδωσε ένα φάκελλο για να του τον δώσει.

Την παραμονή της αναχώρησής του από τη Βαρσοβία, ο καθηγητής Ρισέ, φάγοντας στις τσάπες του βρήκε το γράμμα που του είχε δώσει η ποιήτρια! Είχε λησμονήσει να το δώσει—σαν σοφός που ήταν—στον Όσοβιέτσκι! Και δεν του έμεινε καιρός να τον ξαναβεί. Τότε παρακάλεσε το φίλο του καθηγητή Ζελλέ, ο οποίος θα έμενε λίγες μέρες ακόμα στη Βαρσοβία, να δώσει το φάκελλο στον Πολωνό πνευματιστή.

Και ο Ρισέ έφυγε από τη Βαρσοβία. Ο Ζελλέ εξέταξε την παραγγελία του σεβαστού φίλου του.

Μά όταν πήγε στον Όσοβιέτσκι το γράμμα και του είπε ότι του το έστειλε η κόμησσα ντε ΝοαΪν, ο πνευματιστής τον ρώτησε άμέσως:

—'Η κόμησσα πιστεύει στον πνευματισμό;

—'Όχι! αποκρίθηκε ο Ζελλέ.

*** Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ ***

Ο δαιμονισμένος χορός των Μάγων και η φοβική δοκιμασία των αμνητών στη φυλή των Μανδάν, (Σκίτσος Ευρωπαίου Έρευνητού)

—Πολύ ώραία, πολύ ώραία! Θα την κάνω να πιστέψει. Θα σ'ε παρακαλέσω τώρα, αγαπητέ μου φίλε, να μου κάνεις μία χάρη. Κρατήσατε αυτό το γράμμα επάνω σας. Και να ειδοποιήσετε την κόμησσα ότι μεθύμιο το πρωί στις δέκα ακριβώς, θα κάνω στο σπίτι μου μερικά πειράματα υποβολής, ύπνωσις, μεταβίβασης της σκέψης κτλ. 'Αν θέλει, ας έλθει. Θα δει κάτι που φαντάζομαι να της κάνει εντύπωση...

Πράγματι, την ώρα εκείνη, ημέρα και ώρα, η κόμησσα ντε ΝοαΪν βρισκόταν στο σπίτι του πνευματιστού.

Ο καθηγητής Ζελλέ της είχε διηγηθεί το παράξενο γεγονός ότι ο πνευματιστής αρνήθηκε να πάει και ν' ανοίξει το γράμμα της.

Ο Όσοβιέτσκι την υποδέχτηκε με ευγένεια, την έβαλε να καθίσει στην πιο τιμητική θέση και αποτεινόμενος προς τον Ζελλέ, του είπε:

—'Έχετε επάνω σας την επιστολή της κυρίας κομήσσης;

—Μάλιστα, αποκρίθηκε ο Ζελλέ.

—Σας παρακαλώ να τη σηκώσετε, φίλε.

Ο Ζελλέ υπάκουσε.

Το γράμμα αυτό, κύριοι, εξακολούθησε ο Πολωνός, δεν το έπιασε καθόλου στα χέρια μου. Είπε κλεισμένο σ' ένα φάκελλο. Και όμως θα διάσω από μακριά τι γράφει!

—Μα δεν είναι δυνατόν αυτό!

Αυτή είχε η άλλη, κυρία μου. Και θα σ'ε το αποδείξω άμέσως. Σηκώσατε, επαναλαμβάνω, να μου γράψετε τα λόγια που σ'ε παραγγείλω.

—'Όσοβιέτσκι, την τελευταία στιγμή, από αφηρημάδα, βάλανε μέσα στο φάκελλο ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, νομίζοντας ότι ήταν γραμμένο...

Οι παριστάμενοι, αλληλοκυττάχτηκαν με τα μάτια ορθώνοντάς το.

—'Ανοίξτε το γράμμα, παρακαλώ!

Είπε τότε ο Όσοβιέτσκι στον καθηγητή Ζελλέ.

Εκείνος έσπασε πράγματι το φάκελλο κι' έβγαλε από μέσα ένα φύλλο άσπρο, καθαρό χαρτί!

Η κόμησσα ντε ΝοαΪν είχε λησμονήσει πράγματι να διατυπώσει στο χαρτί εκείνα που λογάριζε να γράψει του πνευματιστού. Και εκείνος, αφηρημένη, το άγραφο χαρτί μέσα στο φάκελλο. Αυτό όμως δεν έμπεδωσε τον πνευματιστή όχι μόνο να «δη» ότι η κόλλη του χαρτιού ήταν άγραφο, αλλά και να μαντεύσει τι «ήθελε» να του γράψει ο κύριος η ποιήτρια!

Η περιέργεια της κομήσσης ντε ΝοαΪν είχε φτάσει στο κατακόρυφο...

Ο Όσοβιέτσκι κάθωσε τότε τα βλέμματά του στο φάκελλο, που κρατούσε ο Ζελλέ σηκωμένο ψηλά, σε άποστασι τεσσάρων περίπου μέτρων. Βαθεία σιωπή βασιλευσε.

Τέλος, ο πνευματιστής άρχισε να λέει με υπόκοψη φωνή:

—Μολονότι δεν πιστεύω στον πνευματισμό, τα πειράματά σας μ'έκαναν να καταλάβω ότι κάτι συμβαίνει πέραν της ζωής. Δεν είδατε ένας άπλοος έπιστήμων, κύριοι. Είσατε και ποιήτριάς!

Ο πνευματιστής στάθηκε.

Την ίδια στιγμή, η κόμησσα ντε ΝοαΪν σηκώθηκε καταπληκτική.

—Μα, αυτό είναι το γράμμα μου! φώναξε. Αυτά σ'ε γράφω μέσα! Πώς το διαβάσατε από τόσο μακριά και χωρίς ν' ανοίξετε το φάκελλο;

—Με συγχωρείτε, κόμησσα, είπα τότε ο πνευματιστής. Αυτά που σ'ε είπα δεν τα έχετε γράψει...

—'Αλλά, έκανε η κόμησσα.

—Σηκώσατε μόνο να μου τα γράψετε...

—Μα δεν είναι δυνατόν αυτό!

Αυτή είχε η άλλη, κυρία μου. Και θα σ'ε το αποδείξω άμέσως. Σηκώσατε, επαναλαμβάνω, να μου γράψετε τα λόγια που σ'ε παραγγείλω.

—'Όσοβιέτσκι, την τελευταία στιγμή, από αφηρημάδα, βάλανε μέσα στο φάκελλο ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, νομίζοντας ότι ήταν γραμμένο...

Οι παριστάμενοι, αλληλοκυττάχτηκαν με τα μάτια ορθώνοντάς το.

—'Ανοίξτε το γράμμα, παρακαλώ!

Είπε τότε ο Όσοβιέτσκι στον καθηγητή Ζελλέ.

Εκείνος έσπασε πράγματι το φάκελλο κι' έβγαλε από μέσα ένα φύλλο άσπρο, καθαρό χαρτί!

Η κόμησσα ντε ΝοαΪν είχε λησμονήσει πράγματι να διατυπώσει στο χαρτί εκείνα που λογάριζε να γράψει του πνευματιστού. Και εκείνος, αφηρημένη, το άγραφο χαρτί μέσα στο φάκελλο. Αυτό όμως δεν έμπεδωσε τον πνευματιστή όχι μόνο να «δη» ότι η κόλλη του χαρτιού ήταν άγραφο, αλλά και να μαντεύσει τι «ήθελε» να του γράψει ο κύριος η ποιήτρια!

Η περιέργεια της κομήσσης ντε ΝοαΪν είχε φτάσει στο κατακόρυφο...

Ο Όσοβιέτσκι κάθωσε τότε τα βλέμματά του στο φάκελλο, που κρατούσε ο Ζελλέ σηκωμένο ψηλά, σε άποστασι τεσσάρων περίπου μέτρων. Βαθεία σιωπή βασιλευσε.

Τέλος, ο πνευματιστής άρχισε να λέει με υπόκοψη φωνή:

—Μολονότι δεν πιστεύω στον πνευματισμό, τα πειράματά σας μ'έκαναν να καταλάβω ότι κάτι συμβαίνει πέραν της ζωής. Δεν είδατε ένας άπλοος έπιστήμων, κύριοι. Είσατε και ποιήτριάς!

Ο πνευματιστής στάθηκε.

Την ίδια στιγμή, η κόμησσα ντε ΝοαΪν σηκώθηκε καταπληκτική.

—Μα, αυτό είναι το γράμμα μου! φώναξε. Αυτά σ'ε γράφω μέσα! Πώς το διαβάσατε από τόσο μακριά και χωρίς ν' ανοίξετε το φάκελλο;

—Με συγχωρείτε, κόμησσα, είπα τότε ο πνευματιστής. Αυτά που σ'ε είπα δεν τα έχετε γράψει...

—'Αλλά, έκανε η κόμησσα.

—Σηκώσατε μόνο να μου τα γράψετε...

—Μα δεν είναι δυνατόν αυτό!

Αυτή είχε η άλλη, κυρία μου. Και θα σ'ε το αποδείξω άμέσως. Σηκώσατε, επαναλαμβάνω, να μου γράψετε τα λόγια που σ'ε παραγγείλω.

—'Όσοβιέτσκι, την τελευταία στιγμή, από αφηρημάδα, βάλανε μέσα στο φάκελλο ένα κομμάτι άσπρο χαρτί, νομίζοντας ότι ήταν γραμμένο...

Οι παριστάμενοι, αλληλοκυττάχτηκαν με τα μάτια ορθώνοντάς το.

—'Ανοίξτε το γράμμα, παρακαλώ!

Είπε τότε ο Όσοβιέτσκι στον καθηγητή Ζελλέ.

Εκείνος έσπασε πράγματι το φάκελλο κι' έβγαλε από μέσα ένα φύλλο άσπρο, καθαρό χαρτί!

Η κόμησσα ντε ΝοαΪν είχε λησμονήσει πράγματι να διατυπώσει στο χαρτί εκείνα που λογάριζε να γράψει του πνευματιστού. Και εκείνος, αφηρημένη, το άγραφο χαρτί μέσα στο φάκελλο. Αυτό όμως δεν έμπεδωσε τον πνευματιστή όχι μόνο να «δη» ότι η κόλλη του χαρτιού ήταν άγραφο, αλλά και να μαντεύσει τι «ήθελε» να του γράψει ο κύριος η ποιήτρια!

Η περιέργεια της κομήσσης ντε ΝοαΪν είχε φτάσει στο κατακόρυφο...

Ο Όσοβιέτσκι κάθωσε τότε τα βλέμματά του στο φάκελλο, που κρατούσε ο Ζελλέ σηκωμένο ψηλά, σε άποστασι τεσσάρων περίπου μέτρων. Βαθεία σιωπή βασιλευσε.

Τέλος, ο πνευματιστής άρχισε να λέει με υπόκοψη φωνή:

—Μολονότι δεν πιστεύω στον πνευματισμό, τα πειράματά σας μ'έκαναν να καταλάβω ότι κάτι συμβαίνει πέραν της ζωής. Δεν είδατε ένας άπλοος έπιστήμων, κύριοι. Είσατε και ποιήτριάς!

Ο ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ...

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΣΠΙΤΙΑ

Η πίστις του Φλαμπαριών στα στοιχειωμένα σπίτια. Μία ψυχή που ζητάει να κάνουν παράκλησι για την ανάπαυσή της. Το κλειδί που γυρίζει μονάχη του στην κλειδαριά. 'Αλλα καταπληκτικά φαινόμενα. Το ξέρισμα ενός στοιχειωμένου σπιτιού. 'Ο παππούς που ζητούσε απ' τον τάφο να βρυσίσει το έγγονό του... 'Η έπιστήμη θα διαφωτίσει ποτέ το μυστήριο της μετά θάνατον ζωής; 'Εμφανίσεις φαντασμάτων. 'Όπου τα πράγματα αλλάζουν θέσεις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Λίγες μέρες πριν πεθάνει, ο διάσημος Γάλλος αστρονόμος και πνευματιστής Κάμιλλος Φλαμπαριών δημοσίευσε στην «Πνευματιστική Έπιθεώρηση» του Παρισιού το παρακάτω άρθρο για μερικές ΑΓΝΩΣΤΕΣ περιπτώσεις στοιχειωμένων σπιτιών.

Το έπιστημονικό κύρος του μεγάλου αστρονόμου και, προ παντός, η περίεργη περιπτώσεις που αναφέρει στο άρθρο του, μ'ε έκαναν να το μεταφράσουμε εν περιλήψει χωρίς των αναγνωστών μας:

«Υπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια;—γράφει ο Φλαμπαριών—σπίτια με φαντάσματα και βροντάδες; Βεβαίως υπάρχουν.Τελειά, μάλιστα, έλαβα δυο γράμματα που διέλυσαν και τις τελευταίες αμφιβολίες μου και μ'έκαναν να παραδεχθώ όριστικά ότι υπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια. Τα γράμματα αυτά θεωρώ υποχρεωσί μου να δημοσιεύσω, γιατί ρίχνουν πλούσιο φως στο μυστήριο των στοιχειωμένων σπιτιών.

Εν πρώτοις, η κυρία 'Αδέλα Βαγιάν, μέλος της Αστρονομικής Έταιρείας της Γαλλίας, μου έστειλε το παρακάτω γράμμα:

«Στις 16 και 17 του περασμένου μηνός, ενώ καθόμασταν σπίτι μας, ακούσαμε ξαφνικά ένα παράξενο κρότο στην πόρτα μας. 'Η αδελφή μου κ' έγώ κυττάξαμε τρομαγμένες τη μητέρα μας. Κ' εκείνη μ'ε είπε τότε ότι και άλλοτε είχε ακούσει τους μυστηριώδεις αυτούς κρότους, μ'ε δεν μ'ε άνεκόνισσε τίποτα, για να μη τρομάξουμε. 'Ακουγε δηλαδή τρία ξερά χτυπήματα στην κλειδαριά και τρία ξανά χτυπήματα στην πόρτα και ύστερα την κλειδαριά να τρίζει και το κλειδί να γυρνάει μόνο του, σαν να προσπαθούσε ένα άορατο χέρι να την ανοίξει. Τα ίδια ακριβώς ακούσαμε και μείς...

«Την άλλη μέρα φωνάξαμε ένα κλειδαρά, του είπαμε τί συνέβη και τον παρακαλέσαμε να ντυτάξει μήπως η κλειδαριά είχε χαλάσει. Την εξήγησε και την βρήκε εν τάξει.

—Μήπως χάσατε τώρα κοντά κανένα στενό συγγενή σας; μ'ε ρώτησε.

—Ναί! αποκρίθηκε η μητέρα μου. 'Εχασα πέφτι τον αδελφό μου...

—'Ε! αυτό είναι! ψιθύρισε ο κλειδαράς. Κάνετε ως τώρα καμιά λειτουργία για την ανάπαυσή της ψυχής του;

—'Όχι ακόμα... δεν είχα καιρό! είπε η μητέρα μου.

—Δεν πρέπει να σ'ε μείνει καμιά αμφιβολία ότι σ'ε επισκέπτεται η ψυχή του αδελφού σας, μ'ε εξήγησε αυτός, και ζητά να του κάνετε μνημόσυνο. Κάτι ανάλογο έγινε και στο χωριό μου. Ένας γνωστός μου έχασε ξαφνικά τη γυναίκα του. 'Υπεσχέθη να κάνει μερικές παρακλήσεις για την ανάπαυσή της ψυχής της. 'Ε-

κανε πράγματι δυο-τρεις, μ'ε ύστερα από λίγο καιρό λησμόνησε να τις συνεχίσει, επειδή του είχαν προξενήσει στο μεταξύ άλλη γυναίκα. Ένα βράδυ, λοιπόν, η λεκάνη που βρισκόταν στο δωμάτιο της μακαρίτισσας, άρχισε να χοροπηδά στο λαβωμένο, ενώ συγχρόνως μ'ε στην γκαρδαρόμια άκουγότανε τρομακτικός θόρυβος...Το φαινόμενο αυτό επανέληθη δυο και τρεις φορές ακόμα και δεν έπαψε παρά μονάχα όταν ο χήρος έκανε και άλλες παρακλήσεις για την ανάπαυσή της ψυχής της γυναίκας του...

«Αυτά μ'ε είπε ο κλειδαράς. Και τώρα σ'ε ρωτώ, αγαπητέ διδάσκαλε: 'Ο θόρυβος που ακούσαμε στην πόρτα της κμαράς μας προήρχετο από την ψυχή του θείου μου ή οφείλετο σε καμιά άγνωστη φυσική δύναμη,

*** Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ ***

Το γεγονός αυτό ήταν τόσο εξαιρετικό, που ζήτησα να το εξεκριθώσω. 'Επήγα λοιπόν στο σπίτι αυτό, ρώτησα τους κατοίκους και τους γείτονες και βεβαιώθηκα ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν ήταν υπερβολικό...

Έτσι αυτά να είναι ακόμα παραδόξα και ανεξήγητα. Το παραδέχομαι κ' έγώ αυτό. Δεν θ' άργήσει όμως να έρθει η μέρα, κατά την οποία η έπιστήμη θα ρίξει φως στο μυστήριο των στοιχειωμένων σπιτιών. Για την ώρα, ένα πράγμα μονάχα είναι βέβαιο και θετικό: 'Ότι υπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια!»

Κ. ΦΛΑΜΠΑΡΙΩΝ

Ανθρωποθησίες υπέρ των ειδώλων των θεών στο Κχονδιστάν, υπό των ιδαγενών της Φυλής Μέριας. (Σκίτσος ξένου Περιηγητού)

Το γεγονός αυτό ήταν τόσο εξαιρετικό, που ζήτησα να το εξεκριθώσω. 'Επήγα λοιπόν στο σπίτι αυτό, ρώτησα τους κατοίκους και τους γείτονες και βεβαιώθηκα ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν ήταν υπερβολικό...

Έτσι αυτά να είναι ακόμα παραδόξα και ανεξήγητα. Το παραδέχομαι κ' έγώ αυτό. Δεν θ' άργήσει όμως να έρθει η μέρα, κατά την οποία η έπιστήμη θα ρίξει φως στο μυστήριο των στοιχειωμένων σπιτιών. Για την ώρα, ένα πράγμα μονάχα είναι βέβαιο και θετικό: 'Ότι υπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια!»

Κ. ΦΛΑΜΠΑΡΙΩΝ

Ανθρωποθησίες υπέρ των ειδώλων των θεών στο Κχονδιστάν, υπό των ιδαγενών της Φυλής Μέριας. (Σκίτσος ξένου Περιηγητού)

Το γεγονός αυτό ήταν τόσο εξαιρετικό, που ζήτησα να το εξεκριθώσω. 'Επήγα λοιπόν στο σπίτι αυτό, ρώτησα τους κατοίκους και τους γείτονες και βεβαιώθηκα ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν ήταν υπερβολικό...

Έτσι αυτά να είναι ακόμα παραδόξα και ανεξήγητα. Το παραδέχομαι κ' έγώ αυτό. Δεν θ' άργήσει όμως να έρθει η μέρα, κατά την οποία η έπιστήμη θα ρίξει φως στο μυστήριο των στοιχειωμένων σπιτιών. Για την ώρα, ένα πράγμα μονάχα είναι βέβαιο και θετικό: 'Ότι υπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια!»

Κ. ΦΛΑΜΠΑΡΙΩΝ

Ανθρωποθησίες υπέρ των ειδώλων των θεών στο Κχονδιστάν, υπό των ιδαγενών της Φυλής Μέριας. (Σκίτσος ξένου Περιηγητού)

Το γεγονός αυτό ήταν τόσο εξαιρετικό, που ζήτησα να το εξεκριθώσω. 'Επήγα λοιπόν στο σπίτι αυτό, ρώτησα τους κατοίκους και τους γείτονες και βεβαιώθηκα ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν ήταν υπερβολικό...

Έτσι αυτά να είναι ακόμα παραδόξα και ανεξήγητα. Το παραδέχομαι κ' έγώ αυτό. Δεν θ' άργήσει όμως να έρθει η μέρα, κατά την οποία η έπιστήμη θα ρίξει φως στο μυστήριο των στοιχειωμένων σπιτιών. Για την ώρα, ένα πράγμα μονάχα είναι βέβαιο και θετικό: 'Ότι υπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια!»

Κ. ΦΛΑΜΠΑΡΙΩΝ

Ανθρωποθησίες υπέρ των ειδώλων των θεών στο Κχονδιστάν, υπό των ιδαγενών της Φυλής Μέριας. (Σκίτσος ξένου Περιηγητού)

Το γεγονός αυτό ήταν τόσο εξαιρετικό, που ζήτησα να το εξεκριθώσω. 'Επήγα λοιπόν στο σπίτι αυτό, ρώτησα τους κατοίκους και τους γείτονες και βεβαιώθηκα ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν ήταν υπερβολικό...

Έτσι αυτά να είναι ακόμα παραδόξα και ανεξήγητα. Το παραδέχομαι κ' έγώ αυτό. Δεν θ' άργήσει όμως να έρθει η μέρα, κατά την οποία η έπιστήμη θα ρίξει φως στο μυστήριο των στοιχειωμένων σπιτιών. Για την ώρα, ένα πράγμα μονάχα είναι βέβαιο και θετικό: 'Ότι υπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια!»

Κ. ΦΛΑΜΠΑΡΙΩΝ

Ανθρωποθησίες υπέρ των ειδώλων των θεών στο Κχονδιστάν, υπό των ιδαγενών της Φυλής Μέριας. (Σκίτσος ξένου Περιηγητού)

Το γεγονός αυτό ήταν τόσο εξαιρετικό, που ζήτησα να το εξεκριθώσω. 'Επήγα λοιπόν στο σπίτι αυτό, ρώτησα τους κατοίκους και τους γείτονες και βεβαιώθηκα ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν ήταν υπερβολικό...

Έτσι αυτά να είναι ακόμα παραδόξα και ανεξήγητα. Το παραδέχομαι κ' έγώ αυτό. Δεν θ' άργήσει όμως να έρθει η μέρα, κατά την οποία η έπιστήμη θα ρίξει φως στο μυστήριο των στοιχειωμένων σπιτιών. Για την ώρα, ένα πράγμα μονάχα είναι βέβαιο και θετικό: 'Ότι υπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια!»

Κ. ΦΛΑΜΠΑΡΙΩΝ

Ανθρωποθησίες υπέρ των ειδώλων των θεών στο Κχονδιστάν, υπό των ιδαγενών της Φυλής Μέριας. (Σκίτσος ξένου Περιηγητού)

Το γεγονός αυτό ήταν τόσο εξαιρετικό, που ζήτησα να το εξεκριθώσω. 'Επήγα λοιπόν στο σπίτι αυτό, ρώτησα τους κατοίκους και τους γείτονες και βεβαιώθηκα ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν ήταν υπερβολικό...

Έτσι αυτά να είναι ακόμα παραδόξα και ανεξήγητα. Το παραδέχομαι κ' έγώ αυτό. Δεν θ' άργήσει όμως να έρθει η μέρα, κατά την οποία η έπιστήμη θα ρίξει φως στο μυστήριο των στοιχειωμένων σπιτιών. Για την ώρα, ένα πράγμα μονάχα είναι βέβαιο και θετικό: 'Ότι υπάρχουν στοιχειωμένα σπίτια!»

Κ. ΦΛΑΜΠΑΡΙΩΝ

Ναί! αποκρίθηκε η μητέρα μου. 'Εχασα πέφτι τον αδελφό μου...

—'Ε! αυτό είναι! ψιθύρισε ο κλειδαράς. Κάνετε ως τώρα καμιά λειτουργία για την ανάπαυσή της ψυχής του;

—'Όχι ακόμα... δεν είχα καιρό! είπε η μητέρα μου.

—Δεν πρέπει να σ'ε μείνει καμιά αμφιβολία ότι σ'ε επισκέπτεται η ψυχή του αδελφού σας, μ'ε εξήγησε αυτός, και ζητά να του κάνετε μνημόσυνο. Κάτι ανάλογο έγινε και στο χωριό μου. Ένας γνωστός μου έχασε ξαφνικά τη γυναίκα του. 'Υπεσχέθη να κάνει μερικές παρακλήσεις για την ανάπαυσή της ψυχής της. 'Ε-

κανε πράγματι δυο-τρεις, μ'ε ύστερα από λίγο καιρό λησμόνησε να τις συνεχίσει, επειδή του είχαν προξενήσει στο μεταξύ άλλη γυναίκα. Ένα βράδυ, λοιπόν, η λεκάνη που βρισκόταν στο δωμάτιο της μακαρίτισσας, άρχισε να χοροπηδά στο λαβωμένο, ενώ συγχρόνως μ'ε στην γκαρδαρόμια άκουγότανε τρομακτικός θόρυβος...Το φαινόμενο αυτό επανέληθη δυο και τρεις φορές ακόμα και δεν έπαψε παρά μονάχα όταν ο χήρος έκανε και άλλες παρακλήσεις για την ανάπαυσή της ψυχής της γυναίκας του...

«Αυτά μ'ε είπε ο κλειδαράς. Και τώρα σ'ε ρωτώ, αγαπητέ διδάσκαλε: 'Ο θόρυβος που ακούσαμε στην πόρτα της κμαράς μας προήρχετο από την ψυχή του θείου μου ή οφείλετο σε καμιά άγνωστη φυσική δύναμη,

*** Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ ***

Το γεγονός αυτό ήταν τόσο εξαιρετικό, που ζήτησα να το εξεκριθώσω. 'Επήγα λοιπόν στο σπίτι αυτό, ρώτησα τους κατοίκους και τους γείτονες και βεβαιώθηκα ότι τίποτα από τα παραπάνω δεν ήταν υπερβολικό...

Έτσι αυτά να είναι ακόμα παραδόξα και ανεξήγητα. Το παραδέχομαι κ' έγώ αυτό. Δεν θ' άργήσει όμως να έρθ

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΜΙΝΙΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Και από τα βάθη της ψυχής της Μινιόν μια άφωνη προσευχή υψώθηκε, ενώ συγχρόνως άφωνα δάκρυα κυλούσαν στα χλωμά της μάγουλα. Μα άντί του όνόματος του Θεού, τό όνομα του Γουλιέλμου ανέβαινε στά χείλη της.

“Αν και άγνωστος τόν έρωτα, μονάχα μέ τή σκέψη ότι είχε χωριστεί για πάντα από τό Γουλιέλμο κι’ ότι μια άλλη γυναίκα θά τόν συνόδευε στό ταξίδι του στις μαγεμένες άκτες της Μεσημβρίας, έννοιωθε νά σβύνη από τόν πόνο...”

IX

ΣΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Τήν ίδια περίπου ώρα πού ή Μινιόν απέλιπισμένη, εξαντλημένη, είχε γονατίσει για νά ζητήσει κατασυχίο μέσ’ στην απέλπισία της στην προσευχή, ένας άνδρας λυγρισμένος, γεμάτος σκόνη, πλησίαζε στον πύργο του Γκλίνουορθ. Φαινόταν σκαλισμένος από τήν κόυρασι και τρέκλιζε σέ κάθε σχεδόν βήμα του, σαν νά είχε περπατήσει ώρες διόκληρες... Φορούσε παλτόρουχα και στιριζόταν σ’ ένα ροζιάρικο ραβδί... Ή μακρυνή άχτένιστη γενειάδα του έπεφτε στό στήθος του και είχε κορμασμένη από τόν ήμο του μια λύρα.

Ήταν ό Λαζάριος... Μόλις έφτασε στον πύργο στάθηκε. Σκούπισε μέ τό μανίκι του τόν ιδρώτα πού πλημμυρίζε τό πρόσωπό του και ήπια μια γουλιά νερό από τό παγούρι πού βρισκόταν στή ζώνη του.

— Έδώ θά είσαι! φθόρυσε. Ναι, αυτό τό καταραμένο άμάξι έδώ μέσα θά μπήκε! Μα πώς νά μάθω;

Παίρνοντας τότε έξφωνα τήν απόφασή του, διεθυνθήκε προς τήν πόλη της εισόδου.

— Άλπ! τού φώναζε μια φωνή. ‘Ο Λαζάριος στάθηκε άμέσως. “Ενας άνδρας πού φορούσε στολή πού έμοιαζε μέ στρατιώτη, παρουσιάστηκε στην εισόδο. Ήταν ό υπαξιωματικός πού διοικούσε τή φρουρά του πύργου.

— Φύγε! φώναζε στό Λαζάριο. Δέν έχει έδώ έλεησσύνη...”

— Δέν ήρθε για νά ζητιανέψω! άπάντησε ό τρελλός, άνορθώνοντας για ένα στιγμή τό ωραίο και ύψηλό κορμί του.

— Τότε τί θέλεις;... Είσεις κανένας στήν πόρη;... Ποιός είσαι;

— Ποιός είμαι; τραύισε ό δυστυχισμένος τρελλός. Ποιός είμαι; “Αχ, άλλους—πεί πολλός κυριός από πότε—ήμουν κι’ εγώ κεί... Τώρα πεί δέν είμαι τίποτες...” Ήμουν ένας μέ γήλος και δυνατός άρρωστος...” “Αλλ’ αλλοι!” Έφωνα από τήν παρτίδα μου και ραβδίσα για μέρη μακρυνά...

Έένος, μόνος, κίονια θλιμμένος, περπατώ χωρίς νά στέκονται πουθενά. Ταξιδεύω μέ τήν έλπίδα ότι θά ξαναβώ, θά ξαναβώ, θά σείσω μέσα στην άγκαλιά μου τή...

— Ποιόν λοιπόν, κατεργάζη; τόν ρώτησε ό άρχιφύλακας.

— Αυτήν! φώναζε έξαλλος ό Λαζάριος. Τήν κόρη μου, τή φτωχή μικρούλα μου μέ τά γαλάζια μάτια...” “Αχ!...” “Αν τήν είδατε, άν τή συναντήσατε πουθενά στό δρόμο σας, πέστε τό μου, σάς ίκετεύω!... Κι’ εγώ, για νά σας άνταμείψω, όχι μόνο θά σας εύλογώ σ’ όλη μου τή ζωή, αλλά και θά σας κάνω πλούσιο, πολύ πλούσιο. Θά σας χάρισω ένα παλάτι και μιά περιουσία διόκληρη...”

‘Ο άρχιφύλακας, άκούγοντας τά λόγια αυτά, έσκαψε στά γέλια κι’ άμέσως έσπευσαν νά μιμηθούν τό παράδειγμα του κι’ οι στρατιώτες του.

— Ωραία! φώναζε. Κυτάχτε τόν κουελλίδη πού λέει πως θά μάς κάνει πλούσιους! Μα πρύνουν πεί ή ψευδίες...

Και, παίρνοντας άγριο τόνο, ύψωσε ένα ραβδί και ώότησε τό Λαζάριο: — Γιά τέλευταία φορά, πές μου ποιός είσαι, γιατί άλλως... “‘Ο Λαζάριος χαμήλωσε τό κεφάλι του...” “Ενα δάχρυο κύλησε στην άκρη του μαπιού του...” “‘Ο φτωχός πατέρας, ξεγώνοντας τόν κίνδυνο πού διέτρεχε, συλλογιζόταν τήν κόρη του.

— Σπεράτα!... Γλυκειά και ξανθή μου Σπεράτα! φθόρυσε.

— “Α! έτσι είσαι; φώναζε κλαυσιμένος ό άρχιφύλακας κι’ έτοιμάστηκε νά καταφέρει τό ραβδί του στή σάχη του.

— Σταθήτε! άκούστηκε εκείνη τή στιγμή μια φωνή.

‘Ο λογίας, έξω φρενών γιατί τόν ένοηλούσαν, γύρισε προς αυτόν πού τού είχε φωνάξει. Μα, καθώς τόν είδε, ή φυσιογνωμία του άλλαξε έκφραση κι’ έγινε γελαστό.

— “Α! σείς είστε, καλέ μου κύριε Λαέρτη; είπα.

— Έγώ ό ίδιος, γενναίε μου έξω...

ματικές, τού άπάντησε ό νεοφερμένος. — “Όχι, κύριε Λαέρτη, δέν είμαι άξιωματικός! είπε ό λογίας κολακευμένος.

— Δέν έχει σημασία... Θά γίνης άλλωστε πολύ γρήγορα... Πίστεψέ με. Είσαι πλάσμενος για νά γίνης άξιωματικός, γενναίε μου... Μα τί έκανε αυτός ό φτωχός πού θέλεις νά τόν ραβδίσεις;

— “Ήθελε νά μπή κρυφά μέσ’ στον πύργο... Και ύποπτεύωμαι πως είνε κατάρκοπος... Δέν θέλει νά μάς πη τ’ όνομά του...”

— “‘Ο δυστυχισμένος! έκανε ό Λαέρτης μέ συμπόνια. Εύχαριστήστε Θεό πού έφτατα έγκαιρώς! Αυτός ό άνδρας είνε ένας μουσικός πού τόν περιμένει ό κύριος κόμης ντέ Φόρφαλντ. Ναι! Ναι! είνε ένας μεγάλος μουσικός πού παίζει περίφημη λύρα. Μονάχα... — και λέγοντας τά λόγια αυτά ό Λαέρτης, έσκυψε κοντά στό αυτί του λογία — μονάχα τό μυαλό του δέν είνε και τόσο καλά...”

“Α! Τί θά γινόταν άν δέν σάς προλάβαινα και κακομαχειρίζεσαστε αυτό τόν καλλιτέχνη, προς τόν όποιο ό κύριος κόμης τρέφει τή μεγαλειότερα έκτίμησι;...” “Αλήθεια... Κυτάχτε!... Νά άκριβώς ό κύριος κόμης...” “Έρχεται προς τά έδω...”

Τό κόλπο τού Λαέρτη πέτυχε περίφημα. Μέσα σέ μια στιγμή, οι στρατιώτες παράτησαν τό Λαζάριο και μαζί μέ τό λογία τους, έτρεξαν νά χωθούν στό φυλάκιό τους.

‘Ο Λαέρτης άρχισε νά γελάει σιωπηλά. “Επειτα, πλησιάζοντας τό Λαζάριο, τόν έπηρε μέ καλωσύνη από τό χέρι και τόν παρέρσε προς τήν Αύλη των Τιμών τού πύργου. “‘Ο,τι είχε κάνει γι’ αυτόν, τό είχε κάνει άπλώς από συμπόνια. “Ώστόσο ό Λαζάριος, κατόπιν παρακαλήσής του, άρχισε νά τραγουδά, συνοδεύοντας τό τραγούδι του μέ τή λύρα του. “Αμέσως ό Λαέρτης, ό όποιος ήθελε καλά από μουσική, άρχισε νά βγάξει έπιφωνήματα θυμωμένου.

— Διάβολε! είπε στό τέλος. “Έξω λοιπόν τί έλεγα... “‘Οποιος κι’ άν είνε αυτός ό άνδρας, είνε ένας μα...

ματικός, τού άπάντησε ό νεοφερμένος. — “Όχι, κύριε Λαέρτη, δέν είμαι άξιωματικός! είπε ό λογίας κολακευμένος.

— Δέν έχει σημασία... Θά γίνης άλλωστε πολύ γρήγορα... Πίστεψέ με. Είσαι πλάσμενος για νά γίνης άξιωματικός, γενναίε μου... Μα τί έκανε αυτός ό φτωχός πού θέλεις νά τόν ραβδίσεις;

— “Ήθελε νά μπή κρυφά μέσ’ στον πύργο... Και ύποπτεύωμαι πως είνε κατάρκοπος... Δέν θέλει νά μάς πη τ’ όνομά του...”

— “‘Ο δυστυχισμένος! έκανε ό Λαέρτης μέ συμπόνια. Εύχαριστήστε Θεό πού έφτατα έγκαιρώς! Αυτός ό άνδρας είνε ένας μουσικός πού τόν περιμένει ό κύριος κόμης ντέ Φόρφαλντ. Ναι! Ναι! είνε ένας μεγάλος μουσικός πού παίζει περίφημη λύρα. Μονάχα... — και λέγοντας τά λόγια αυτά ό Λαέρτης, έσκυψε κοντά στό αυτί του λογία — μονάχα τό μυαλό του δέν είνε και τόσο καλά...”

“Α! Τί θά γινόταν άν δέν σάς προλάβαινα και κακομαχειρίζεσαστε αυτό τόν καλλιτέχνη, προς τόν όποιο ό κύριος κόμης τρέφει τή μεγαλειότερα έκτίμησι;...” “Αλήθεια... Κυτάχτε!... Νά άκριβώς ό κύριος κόμης...” “Έρχεται προς τά έδω...”

Τό κόλπο τού Λαέρτη πέτυχε περίφημα. Μέσα σέ μια στιγμή, οι στρατιώτες παράτησαν τό Λαζάριο και μαζί μέ τό λογία τους, έτρεξαν νά χωθούν στό φυλάκιό τους.

‘Ο Λαέρτης άρχισε νά γελάει σιωπηλά. “Επειτα, πλησιάζοντας τό Λαζάριο, τόν έπηρε μέ καλωσύνη από τό χέρι και τόν παρέρσε προς τήν Αύλη των Τιμών τού πύργου. “‘Ο,τι είχε κάνει γι’ αυτόν, τό είχε κάνει άπλώς από συμπόνια. “Ώστόσο ό Λαζάριος, κατόπιν παρακαλήσής του, άρχισε νά τραγουδά, συνοδεύοντας τό τραγούδι του μέ τή λύρα του. “Αμέσως ό Λαέρτης, ό όποιος ήθελε καλά από μουσική, άρχισε νά βγάξει έπιφωνήματα θυμωμένου.

— Διάβολε! είπε στό τέλος. “Έξω λοιπόν τί έλεγα... “‘Οποιος κι’ άν είνε αυτός ό άνδρας, είνε ένας μα...

ματικός, τού άπάντησε ό νεοφερμένος. — “Όχι, κύριε Λαέρτη, δέν είμαι άξιωματικός! είπε ό λογίας κολακευμένος.

— Δέν έχει σημασία... Θά γίνης άλλωστε πολύ γρήγορα... Πίστεψέ με. Είσαι πλάσμενος για νά γίνης άξιωματικός, γενναίε μου... Μα τί έκανε αυτός ό φτωχός πού θέλεις νά τόν ραβδίσεις;

γάλος καλλιτέχνης... Πρέπει τό βράδυ νά τόν παρουσιάσω στην άλλόκοτη αυτή πριγκίπισσα ‘Ισαβέλλα.

Εκείνη τή στιγμή περνούσαν από τήν άκατοίκητη πτέρυγα τού πύργου, κάτω από τό παράθυρο όπου βρισκόταν ό πάγκος, στον όποιο είχαν καθήσει ό Γουλιέλμος και ή Φιλίνη. ‘Ο Λαζάριος στάθηκε έξαφνα μπροστά σ’ αυτό τό παράθυρο, τεντώνοντας τ’ αυτιά του.

— “Ακούτε; είπε πιάνοντας από τό χέρι τό Λαέρτη. ‘Υπάρχει πίσω άπ’ αυτό τό παράθυρο κάποιος πού μού χροιάζεται...”

— “Απατήσε! τού άπάντησε μέ γλυκύτητα ό ήθοποιός. Συνέθετε... ‘Αφ’ ου πεί τις θίβεις σας παρισήσεις... Αυτό τό μέρος τού πύργου είνε άκατοίκητο...”

Μιά φορά άκούα, ό Λαζάριος, μέ τό λαμόντωμένο, μέ τά μάτια προσήλωμένα, άρρωστικά της προσεχτικά. Μα χωρίς άλλο δέν άκουσε πεί τίποτες... Χωρίς άλλο δέν άκουσε πεί τίποτες... Χωρίς άλλο οι άναστεναγμοί είχαν πάψει... Γιατί έδωλε έναν βαθύ στεναγμό, έφερε τό χέρι του στό μέτωπό του κι’ άκούούσε τό Λαέρτη φθόρυζοντας:

— Γελάστηκα... Δέν είνε άκούα έδώ...

Τήν ίδια ώρα, ό Κόκκινος Τζιλ, ό όποιος είχε παύσει στην άποστολή του, έναγρόριζε φρενότητα μαζί του τή Βαρβάρα και, σύμφωνα μέ τις οδηγίες πού είχε λάβει, τήν εισήγαγε στό καλλωπιστήριο της ντέ Μαλφιέρα.

Εκεί βρισκότουσαν δυό γυναίκες, δυό τέρατα μεταμορφωμένα: Ή ντέ Μαλφιέρα και ή γρηά μαγίσσα Σάβα. Ή Βαρβάρα, πού από κλέφτρα παιδιών είχε γίνει τώρα έμπορος της ήδονής, ήρθε νά συμπληρώση τό θίβερό αυτό «τρίο». Και, μολοντί ή ήλικίες τους, τά ρούχα τους κι’ ή φυσιογνωμία τους ήσαν διαφορετικές, ή τρεις αυτές γυναίκες φαινότουσαν, έτσι όπως ήσαν μαζί, φργιτές σαν τις μάγισσες τού Δάντη.

— Σάβα—έλεγε εκείνη τή στιγμή ή ντέ Μαλφιέρα στή μαγίσσα—ας κανονίσουμε έν πρώτους αυτά πού συμφωνήσαμε μεταξύ μας. Φρόντιστε νά μού ετοιμάσης αυτό πού σού ζήτησα;

— Μάλιστα, ‘Υψηλότητη... Και πέτυχα, παρ’ όλες τις δυσκολίες πού συνάντησα...

— “Θ’ άνταμειφθής, Σάβα...” “Ελάτε διόκληρες ώρες μέσ’ στό βιβλίο των χορταριών, πού μονάχα εγώ ξέρω νά τό διαβάζω...” Μελέτησα τις ιδιότητες όλων των δηλητηριωδών δοκιμάσα όλα τά φάρμακα πού έπρεπε νά χρησιμοποιήσω... Και κατό...

— “Ακούτε; είπε πιάνοντας από τό χέρι τό Λαέρτη. ‘Υπάρχει πίσω άπ’ αυτό τό παράθυρο κάποιος πού μού χροιάζεται...”

— “Απατήσε! τού άπάντησε μέ γλυκύτητα ό ήθοποιός. Συνέθετε... ‘Αφ’ ου πεί τις θίβεις σας παρισήσεις... Αυτό τό μέρος τού πύργου είνε άκατοίκητο...”

Μιά φορά άκούα, ό Λαζάριος, μέ τό λαμόντωμένο, μέ τά μάτια προσήλωμένα, άρρωστικά της προσεχτικά. Μα χωρίς άλλο δέν άκουσε πεί τίποτες... Χωρίς άλλο οι άναστεναγμοί είχαν πάψει... Γιατί έδωλε έναν βαθύ στεναγμό, έφερε τό χέρι του στό μέτωπό του κι’ άκούούσε τό Λαέρτη φθόρυζοντας:

— Γελάστηκα... Δέν είνε άκούα έδώ...

Τήν ίδια ώρα, ό Κόκκινος Τζιλ, ό όποιος είχε παύσει στην άποστολή του, έναγρόριζε φρενότητα μαζί του τή Βαρβάρα και, σύμφωνα μέ τις οδηγίες πού είχε λάβει, τήν εισήγαγε στό καλλωπιστήριο της ντέ Μαλφιέρα.

χροιάζταν ή ‘Υψηλότης σας... ‘Ιδού τού...

Κι’ ενώ μια έκφρασις περφάνειας και θοιράβου ζωγραφίζόταν στό άπαθείς πρόσωπό της, έδείξε στην πριγκίπισσα ένα μικροσκοπικό μπουκαλάκι, σφραγισμένο έμφυγία. Ή ντέ Μαλφιέρα τό πήρε στά χέρια της και τό κύτταξε μέ χαρά. Τό ποτό πού είχε μέσα φαινόταν άρωματιστό και εύκολα θά τό έπιανε κανείς για νερό.

— Είσαι σίγουρη για τ’ άποτελέσματα αυτού τού ποτού; ρώτησε σέ λίγο ή ντέ Μαλφιέρα.

Ή μαγίσσα χαμογέλασε περιφρονητικά κι’ τής άπάντησε:

— Μερικές σταγόνες φτάνουν μέσα σ’ ένα ποτήρι... “‘Οποιος πη άπ’ αυτό τό ποτό, άντρας ή γυναίκα, νέα ή γρηά, άγνή και όχι, θά νοιώση άμέσως μέσα στό στήθος της νά τή φλογίζουν όλες ή φωτιές της Κολάσεως. “Αν είνε νέα κοπέλα, όσο άβώα κι’ άν είνε, θά κυριευθή από άκατονίκητες έρωτικές επιθυμίες και θά ντυσώση μια μέρα τό φίλο της...”

Μά, σās τό επαναλαμβάνω, τρεις ή τέσσερες σταγόνες φτάνουν για νά τό πετύχете αυτό. Δέκα σταγόνες είνε πολλές. Είκοσι δέ σταγόνες προκαλούν τό θάνατο σαν τό πιο τρομακτικό δηλητήριο.

Ή ντέ Μαλφιέρα άκουσε μέ προσοχή αυτά τά λόγια. Κατόπιν χαμογέλασε φριχτά και πέταξε στή μαγίσσα ένα πορτοφόλι γεμάτο, λέγοντας:

— Νά τό πορτοφόλι μου... Περιέχει εκατό φιορίνια. Σάβα... Είνε, βέβαια, αρκετό χρυσάφι. Μα δέν είνε και πολύ για πληρωμή τού άπεκτιώτου ποτού πού μού παραδώσατε... Και τώρα, Σάβα, άφ’ ου πεί μένες... Έξακολουθήσε νά μέ υπηρέτησε και θά ικανοποιηθής... Πήγαινε...

Ή άρραγμένα ύπακλήθηκε και βγήκε έξω μέ τό αλόγιστο περπάτημά της, σφίγγοντας μέσα στά ισχιά της χέρια τό πορτοφόλι μέ τά εκατό φιορίνια.

Μόλις ή Σάβα έξαφανίστηκε, ή πριγκίπισσα ‘Ισαβέλλα, γυρίζοντας προς τή Βαρβάρα, τής είπε μέ τόνο ξερό και άγέροχο:

— Και τώρα οι δυό μας... Έχουμε νά κουβεντιάσουμε για πράγματα σοβαρά...

Ή άρχαία υπηρέτρια των Κυριών, ή κλέφτρα της Μινιόν, περιμένα σιωπηλή τις έρωτήσεις αυτές της γυναικας, μέ τήν όποία τή συνέδεαν τά κοινά τους εγκλήματα.

Τό ξέρετε πως δέν άλλαξε κανένας ή κατάσταση αυτής της γυναικας, μέ τήν όποία τή συνέδεαν τά κοινά τους εγκλήματα.

— Τό ξέρετε πως δέν άλλαξε κανένας ή κατάσταση αυτής της γυναικας, μέ τήν όποία τή συνέδεαν τά κοινά τους εγκλήματα.

— Τό ξέρετε πως δέν άλλαξε κανένας ή κατάσταση αυτής της γυναικας, μέ τήν όποία τή συνέδεαν τά κοινά τους εγκλήματα.

— Τό ξέρετε πως δέν άλλαξε κανένας ή κατάσταση αυτής της γυναικας, μέ τήν όποία τή συνέδεαν τά κοινά τους εγκλήματα.

— Τό ξέρετε πως δέν άλλαξε κανένας ή κατάσταση αυτής της γυναικας, μέ τήν όποία τή συνέδεαν τά κοινά τους εγκλήματα.

— Τό ξέρετε πως δέν άλλαξε κανένας ή κατάσταση αυτής της γυναικας, μέ τήν όποία τή συνέδεαν τά κοινά τους εγκλήματα.

— Τό ξέρετε πως δέν άλλαξε κανένας ή κατάσταση αυτής της γυναικας, μέ τήν όποία τή συνέδεαν τά κοινά τους εγκλήματα.

— Τό ξέρετε πως δέν άλλαξε κανένας ή κατάσταση αυτής της γυναικας, μέ τήν όποία τή συνέδεαν τά κοινά τους εγκλήματα.

διαφέρεται γι’ αυτή μια τόσο ύψηλή προσωπικότης...

— Σάβα, τή διέκοψε άπότομα ή ντέ Μαλφιέρα. Καταλαβαίνω πως ή άρχιστής πάλι νά μού λές ψέμματα. Μάθε λοιπόν ότι δέν άγνοώ τίποτα άπό τή ζωή σου... Σε παρακολούθησα βήμα προς βήμα... Τό ξέρεις άλλωστε κι’ εσύ αυτό, αφού, δέκα χρόνια τώρα, δέν παρέλειψα νά σού στέλνω τις χίλιες λίρες πού σού είχα ύποσχεθεί για κάθε χρόνο. Εξέρω πως έκρημεύεις μια ώραία κόρη, όνομαζόμενη Μαρίαννα, τής όποιας πολούσεες τις ώμορφίες... Θά ξέρεις βέβαια ότι τό έμποριο αυτό τιμωρείται στή χώρα όπου βρισκόμαστε μέ ισόδια καταναγκαστικά όργα.

Ή Βαρβάρα ταράχτηκε πολύ, άκούγοντας αυτά τά λόγια. Τά λεπτά της γείλη έφηναν πελιδνά... Τά μικρά γκριζά μάτια της έβγαλαν μια άστραπή και μέσα από τά σφιγμένα από τή λύσσα δόντια της μούγκρισε:

— Τόσο τό χειρότερο... Ραφικονδυνώ τά πάντα...

— “Α, ωραία! έκανε ή ντέ Μαλφιέρα. Έτσι σέ θέλω κι’ εγώ... Σε προτμω κυνική και θαρρετή μέσ’ στην άνηθικότητά σου παρά ύποκριτική και κλαψιέρα. Βγάλε λοιπόν τή μάσκα σου άφραδα...

Μ’ έμένα πάντα θά κερδίσης άν μού λές τήν αλήθεια, στή στιγμή υλίστα πού είσαι φιλόδοξη και άγλας τόσο τό χροίμα... Λοιπόν λέγε μου, αυτή ή ήθοποιός... αυτή ή Μαρίαννα βρίσκεται πάντα μαζί σου...

— Ή Έξοχότης σας δέν τό άγνοεί άφ’ ου ξέρετε τό πάντα...

— Ναι, είπα ή ντέ Μαλφιέρα. Μά εξακολουθεί νά σού είνε χρήσιμη, όπως πρώτα...

— Μπα... Έξ’ ατίας κάποιας ίσταρίας πού της συνέθε στο Στρατεβούργο, άλλαξε πολύ... Χλώματος... άδυνατίσας... Έβγαζε τήν πρώτη της χροίμα...

— Πολύ καλά... Έτσι φαίνεται πως δέν μένετε και τόσο ικανοποιημένη μαζί της...

— “Αλλοιόμοно... “Όπως όλα, και ή ώμορφία των γυναικών καταστρέφεται σ’ αυτό τόν κόσμο...

— Και πως δέν σκέφτηκες νά τήν άντικαταστήσης, εσύ πού ένδιαφέρεσαι τόσο για τά συμφέροντά σου;...

— Γιατί, αλλόμοно, ή ωραίες γυναίκες είνε πολύ σπάνιες. Δέν βρίσκεις κανείς εύκολα μια γυναίκα ωραία και φτωχή για νά τήν έκμεταλλευθής...

— Μπα, έκανε ή ντέ Μαλφιέρα. “Ανα φάξει κανείς, βρίσκει...”

— Κι’ έπειτα, εξακολουθής ή Βαρβάρα, ή αναζητήσεις αυτού τού είδους στέλνουν στις φυλάκες... Ή ‘Εξοχότης σας μού τό είπα άλλωστε.

— Ακούγοντας αυτά τά λόγια, ή ντέ Μαλφιέρα άνορθώθηκε. Κότταξε τή συνένοχό της στά μάτια και τής είπε:

— Θέλεις νά σέ βοηθήσω εγώ νά βρής; (Ακολουθεί).

— “Ακούτε; είπε πιάνοντας από τό χέρι τό Λαέρτη. ‘Υπάρχει πίσω άπ’ αυτό τό παράθυρο κάποιος πού μού χροιάζεται...”

— “Απατήσε! τού άπάντησε μέ γλυκύτητα ό ήθοποιός. Συνέθετε... ‘Αφ’ ου πεί τις θίβεις σας παρισήσεις... Αυτό τό μέρος τού πύργου είνε άκατοίκητο...”

Μιά φορά άκούα, ό Λαζάριος, μέ τό λαμόντωμένο, μέ τά μάτια προσήλωμένα, άρρωστικά της προσεχτικά. Μα χωρίς άλλο δέν άκουσε πεί τίποτες... Χωρίς άλλο οι άναστεναγμοί είχαν πάψει... Γιατί έδωλε έναν βαθύ στεναγμό, έφερε τό χέρι του στό μέτωπό του κι’ άκούούσε τό Λαέρτη φθόρυζοντας:

— Γελάστηκα... Δέν είνε άκούα έδώ...

ΡΩΣΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

ΤΟ ΨΕΜΜΑ

Μια φορά είχα έναν φίλο...

(Σβύσε, Θεέ μου, τή φλογισμένη του ψυχή. Γιατί νά τήν άφίνης νά καίγεται στις μακρινές κι’ άτέλειωτες ώρες της εξορίας της, όπου βρίσκεται τώρα χωρίς νά τό θέλη; Σβύσε, Θεέ μου, σβύσε τήν ψυχή του!)

Είχα λοιπόν έναν φίλο... Ήταν άκούα νέος όταν εξαφανίστηκε. Πήγαινε στον ίδιο δρόμο μέ μένα, αλλά ή μοίρα τού είχε γραμμένο νά φύγη πριν φτάσει στό σκοπό του, νά φύγη απ’ όπου δέν ξαναγυρίζει κανείς ποτέ πεία.

Ζούσε μέ τή μητέρα του τή γερόντισσα. Αυτή ήλθε πατήσσει εκείνη τήν εποχή τά ξενηταρία χρόνια της κι’ έννοιωθε τό Χάρο νά στέκεται άποπνών της.

Μά μέσα λοιπόν έλαβα δυό γραμάτια μαζί.

Στό ένα μέ πλ’ ησφορυσαν πως ό φίλος μου δέν θά ξαναρχόταν στό σπίτι, όπου τότε άνεχε ας μαζί.

Τό άλλο ήταν από τή μητέρα του και μέ ρωτούσε άν ό γιος της είχε φτάσει καλά από τό παζάρι του και μέ παρακαλούσε νά τόν προσέχω ξεχωριστά και νά τής γράφα πως ήταν στην ύγειά του.

Διάβασα και ξαναδιάβασα αυτό τό γράμμα κι’ έφερα νοερά αυτής της δύμια μου τήν εικόνα αυτής της δύστυχης μητέρας, ή όποία ήταν άρρωστη, παραλυτική, μέ δυό γλυκά μάτια πού έλαμπαν από άπειρη στεργή.

‘Ο μένος σκοπός της ζωής της ήταν αυτό τό παιδί.

Μόλις άποτελείωσθ τό διάβασμα, άρχισα νά ρωτώ τόν αυτόν μου:

— Πρέπει τάχα νά τής πω τήν αλήθεια;

— “Υπάρχει μια αλήθεια πού είνε άναγκαία για τήν καρδιά τού άνθρώπου, γιατί τήν καθαρίζει από τις κηλίδες και τήν κάνει ν’ άσπράσκη σαν διαμάντι. — “Ας μένη κίονια αυτή ή αλήθεια!

— “Υπάρχει όμως και μια άλλη αλήθεια, πού μοιάζει μέ πέτρα βαρεία πού πέφτει στο κεφάλι τού άν...

— “Ακούτε; είπε πιάνοντας από τό χέρι τό Λαέρτη. ‘Υπάρχει πίσω άπ’ αυτό τό παράθυρο κάποιος πού μού χροιάζεται...”

— “Απατήσε! τού άπάντησε μέ γλυκύτητα ό ήθοποιός. Συνέθετε... ‘Αφ’ ου πεί τις θίβεις σας παρισήσεις... Αυτό τό μέρος τού πύργου είνε άκατοίκητο...”

Μιά φορά άκούα, ό Λαζάριος, μέ τό λαμόντωμένο, μέ τά μάτια προσήλωμένα, άρρωστικά της προσεχτικά. Μα χωρίς άλλο δέν άκουσε πεί τίποτες... Χωρίς άλλο οι άναστεναγμοί είχαν πάψει... Γιατί έδωλε έναν βαθύ στεναγμό, έφερε τό χέρι του στό μέτωπό του κι’ άκούούσε τό Λαέρτη φθόρυζοντας:

— Γελάστηκα... Δέν είνε άκούα έδώ...

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΣΤΟΝ ΚΑΥΚΑΣΟ

Η άρπαγή του μικρού Ντελασφώκ από τους ληστές. Μιά δυστυχισμένη οικογένεια. Η αιχμαλωσία του Βλαδίμηρου. Μπροστά στον άρχι-ληστή. Η άναγνώρισις των δύο αδελφών. Μιά δραματική σκηνή. Η επιδρομή των χωροφυλάκων. Μιά άγρια κι' αιματηρή συμπλοκή. Όπου πατέρας και γιοίς σκοτώνονται πολεμώντας μεταξύ τους. Ο τραγικός επίλογος, κ.τ.λ.

Στους πρόποδες του Ρωσικού Καυκάσου σφύεται ακόμα μία μικρή πόλη, που ονομάζεται Καλιόθνα.

Η Καλιόθνα, στά παλιότερα χρόνια, υπέριστα ταχτικά τις επιδρομές των ληστών που έλυναν τον Καυκάσο και πολλοί από τους κατοίκους της είχαν πληρώσει με τη ζωή τους το φόρο του αίματος στους άμοχαρείς αυτούς κακούργους.

Κατά τον περασμένο αιώνα ζούσε στην Καλιόθνα ο λοχαγός της χωροφυλακής Ίβαν Ντελασφώκ, ένας άντρας σαρανταπέντε περίπου χρόνων, ο οποίος είχε λάβει τα γαλάνια του από την αντίρρηση που έδειξε σε διάφορες συμπλοκές με τους ληστές και ο οποίος είχε από τις διαταγές του ένα στρατιωτικό απόσπασμα προωρισμένο για την καταδίωξη των ληστών.

Η οικογένεια του Ντελασφώκ αποτελούσε από τη σύζυγό του και τα δύο μικρά τους παιδιά, τον Σέργιο και τον Βλαδίμηρο. Ζούσαν ήσυχά κι' αγαπημένα στο σπίτι τους, όταν μία μέρα ξαφνικά οι ληστές άρπαξαν το Σέργιο, το μεγαλύτερο γιό του λοχαγού, ο οποίος είχε βγεί μόνος του ως το δάσος.

Οι γονείς του κι' ο μικρός Βλαδίμηρος ήταν άπαρηγόρητοι για την εξαφάνισή του κι' άρπου τον δόνησαν ακριβώς τον καιρό που έθεωρούσαν έπειτα χαμένο, γιατί δεν ξαναβρήκαν τίποτε γι' αυτόν.

Έπειτα απ' αυτό το φοβερό δυστύχημα, οι γονείς του Βλαδίμηρου τον έβαλαν σ' ένα σχολείο και ο νέος, σε κάμποσα χρόνια, έπειδή είχε μεγάλη κλίση στα θεοσκευαστικά, έγινε παπάς.

Ο Βλαδίμηρος, μόλις φόρεσε την ιερατική στολή, άρχισε να επιδίδεται με άφοβη σιγή στα καθήκοντα της θρησκείας και της φιλανθρωπίας.

Όσοσο δεν μπορούσε να ξεχάσει ποτέ τον αδελφό του που είχε ξαφνικά στείλει και προσερχόταν γι' αυτόν δίπλα στο Θεό. Του έμενε όμως η έλπίδα πως ζούσε, πως θα τον ξανάβλεπε κάποια μέρα και προσπαθούσε μ' αυτή την ιδέα να παρηγορήσει τους άτυχους γονείς του.

Μία μέρα, ενώ ο Βλαδίμηρος πήγαινε σε κάποιο γειτονικό χωριό όπου τον είχαν προσκαλέσει να κάνει μια λειτουργία, καθώς περνούσε από το ερημικό γκαράι του δάσους, μερικοί ληστές τον έβρασαν τον δρόμο και τον έπασσαν αιχμάλωτό τους.

Όστερ' από λίγες ώρες, ο φτωχός ιερέας, άρπου στο μεταξύ πέρσιμε μαζί με τους ληστές από τρομερούς γκαρμούς και άγρια λαγνάδια, οδηγήθηκε δεμένος και κατακουρασμένος στη σκηνή του άρχηγού τους.

Ο άρχιληστής ήταν ένας άντρας μετόχι αναστήματος, του οποίου το πρόσωπο είχε πάρει σκληρή έκφραση από την κακοπέρας, αλλά διατηρούσε ακόμα μερικά ίχνη άμορφιάς κι' έδειχνε πως δεν είχε γεννηθεί μεταξύ των ληστών.

Μόλις ο Βλαδίμηρος μπήκε στη σκηνή του άρχιληστή, ο τελευταίος εξακόντισε τρομερά βλέμματα στον αιχμάλωτό του, ο οποίος είχε σταθεί σε μία γωνιά, κιντώντας προς τη γη και τρέμοντας από το φόβο.

Ήξερε καλά ο Βλαδίμηρος ότι τίποτε δεν ήταν ικανό να συγκινήσει την καρδιά ενός ληστή. Ήξερε ότι ούτε τα δάκρυα, ούτε η έκθεσις θα μπορού-

σαν να αλλάξουν την καρδιά ενός κακούργου.

Και γι' αυτό περίμενε από στιγμή σε στιγμή ν' άκούση τη φοβερή λέξη που θάβγαγε από το στόμα του άρχιληστή και θα τον έστελνε στο θάνατο.

Τι είχες πάνω σου όταν σ' έπασσαν; ρώτησε ο άρχιληστής τον Βλαδίμηρο ύστερ' από μία νεκρωτική σιωπή.

—Δεν είχα τίποτε άλλο, άποκρίθηκε ο Βλαδίμηρος, πού δεν ήταν άλλος απ' τον Θεό, τον αδελφό του Βλαδίμηρου, κι' έπεισε λιπόθυμος στα πόδια του αδελφού του.

Σε λίγο, όταν με την βοήθεια του Βλαδίμηρου συνήλθε, το πρόσωπό του φάνερε άπειρη θλίψη και τα μάτια του είχαν γίνει κόκκινα από τα δάκρυα της λύπης και της ντροπής που είχε χύσει.

—Όχι, όχι, Βλαδίμηρε! δόλφιζε

Μερικοί ληστές του έβρασαν το δρόμο!...

σαν να αλλάξουν την καρδιά ενός κακούργου.

Και γι' αυτό περίμενε από στιγμή σε στιγμή ν' άκούση τη φοβερή λέξη που θάβγαγε από το στόμα του άρχιληστή και θα τον έστελνε στο θάνατο.

Τι είχες πάνω σου όταν σ' έπασσαν; ρώτησε ο άρχιληστής τον Βλαδίμηρο ύστερ' από μία νεκρωτική σιωπή.

—Δεν είχα τίποτε άλλο, άποκρίθηκε ο Βλαδίμηρος, πού δεν ήταν άλλος απ' τον Θεό, τον αδελφό του Βλαδίμηρου, κι' έπεισε λιπόθυμος στα πόδια του αδελφού του.

Σε λίγο, όταν με την βοήθεια του Βλαδίμηρου συνήλθε, το πρόσωπό του φάνερε άπειρη θλίψη και τα μάτια του είχαν γίνει κόκκινα από τα δάκρυα της λύπης και της ντροπής που είχε χύσει.

—Όχι, όχι, Βλαδίμηρε! δόλφιζε

σεπάζοντας το πρόσωπό του με τα χέρια. Δεν ήθελα να με ξανάβρης ληστή, σε κλέφτικο λιμερί... Φύγε, Βλαδίμηρε, φύγε... Δεν θέλω να με ξέρεις γι' αδελφό σου... Όχι... Φύγε...

Και δάκρυα θεριά, δάκρυα μετανοημένου άμαρτωλού έπεσαν από τα μάτια του πάνω στο στεγνό χώμα της σκηνής.

Ο Βλαδίμηρος είχε μείνει άναυδος στην άρχη από την έκπληξη του που ξανάβρισκε τον χαμένο του αδελφό επί κεφαλής μιας ληστρικής συμμορίας.

Όταν όμως άκουσε τα τελευταία λόγια, έτρεξε συγκινημένος κι' άγκάλιασε με στοργή τον αδελφό του.

Γιατί, άγαπημένε μου Σέργιε, του είπε, γιατί δεν θέλεις να σε δνομάζω αδελφό μου; Δεν γεννηθήκαμε κι' οι δύο από τους ίδιους δυστυχισμένους γονείς; Μήπως δεν θέλεις να σε φωνάζω αδελφό μου, έπειδή σ' άρπαξαν οι ληστές και σ' έκαμαν να γίνης άδελφός σου ήμιος μ' αυτούς; Έλα στα συγκινούμαι, αδελφέ μου, και κίτταξέ με.

Είμαι έγώ, ο αδελφός σου που παρακαλεί απ' τα βάθη της καρδιάς του το Θεό να ιδί τη μετάνοιά σου και να σου συγχώσει τα κήματα...

Συγχώρεσέ με, αδελφέ μου, είπε τότε ο Σέργιος στον Βλαδίμηρο. Δεν ήθελα να γίνω ληστής, αλλά έτσι τώγραφε το πεπρωμένο μου...

Σε συχωρώ μ' όλη μου την καρδιά, άγαπητέ μου Σέργιε, κι' εγώ να κάνω το ίδιο κι' ο Πανάγαθος Θεός...

Τα δύο άδελφια έμειναν για πολλή ώρα άγκιστρωμένα και φιλούσαν με συγκίνηση ο ένας τον άλλον.

Είχε φτάσει πια το δειλινό και τα δύο άδελφια μιλούσαν ακόμα για τους γονείς τον και σχεδίαζαν τη ζωή που θάβγαζαν όταν θα ζούσαν όλοι μαζί.

Έξαφνα πικνοί και δεινοί πυροβολισμοί άκούστηκαν από μακριά.

Οι ληστές, μόλις άκουσαν τους πυροβολισμούς, μαζεύτηκαν στη σκηνή του άρχηγού τους με την άπάραση να κάμουν εξόρμησι και να φύγουν.

Δεν άρρασαν όμως να βεβαιωθούν ότι αυτό ήταν άδύνατο, γιατί το στρατιωτικό απόσπασμα που διατελούσε υπό την οδηγία του Ντελασφώκ τους είχε περικευλώσει στενά από παντού.

Σε λίγο άρχισε και η συμπλοκή μεταξύ των στρατιωτών και των ληστών, μία συμπλοκή πεισματώδης, άποφασιστική, λυσσαλέα.

Οι ληστές προσπαθούσαν να διαφύγουν κι' οι στρατιώτες προσπαθούσαν να τους συλλάβουν, αλλά ούτε οι πρώτοι, ούτε οι δεύτεροι μπορούσαν εύκολα να επικρατήσουν.

Σε λίγο μεταξύ των άλλων έπεσε νεκρός ο άρχιληστής, τρέμοντας από συγκίνηση.

Και άμέσως πρόσθεσε: —Πές μου γρήγορα, πού εινε το πατρικό σου όνομα;

—Ντελασφώκ! φώναξε δυνατά ο παπάς.

—Ντελασφώκ!... ψιθύρισε τότε κι' ο άρχιληστής, πού δεν ήταν άλλος απ' τον Θεό, τον αδελφό του Βλαδίμηρου, κι' έπεισε λιπόθυμος στα πόδια του αδελφού του.

Σε λίγο, όταν με την βοήθεια του Βλαδίμηρου συνήλθε, το πρόσωπό του φάνερε άπειρη θλίψη και τα μάτια του είχαν γίνει κόκκινα από τα δάκρυα της λύπης και της ντροπής που είχε χύσει.

—Όχι, όχι, Βλαδίμηρε! δόλφιζε

σεπάζοντας το πρόσωπό του με τα χέρια. Δεν ήθελα να με ξανάβρης ληστή, σε κλέφτικο λιμερί... Φύγε, Βλαδίμηρε, φύγε... Δεν θέλω να με ξέρεις γι' αδελφό σου... Όχι... Φύγε...

Και δάκρυα θεριά, δάκρυα μετανοημένου άμαρτωλού έπεσαν από τα μάτια του πάνω στο στεγνό χώμα της σκηνής.

Όταν όμως άκουσε τα τελευταία λόγια, έτρεξε συγκινημένος κι' άγκάλιασε με στοργή τον αδελφό του.

Γιατί, άγαπημένε μου Σέργιε, του είπε, γιατί δεν θέλεις να σε φωνάζω αδελφό μου, έπειδή σ' άρπαξαν οι ληστές και σ' έκαμαν να γίνης άδελφός σου ήμιος μ' αυτούς; Έλα στα συγκινούμαι, αδελφέ μου, και κίτταξέ με.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΔΙΚΗ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΕΝΟΣ... ΧΟΙΡΟΥ

Ο χοίρος του κτηματία που έφαγε το παιδί του κυρίου του. Η σύλληψή του και η φυλάκισή του. Μία πρωτοφανής δίκη. Ο δικηγόρος του κατηγορουμένου! Η θανατική καταδίκη του χοίρου. Ο άπαγχονισμός του. Άλλες θανατικές εκτελέσεις ζώων. Τα μαρτύρια μιας γουρουνάς. Ο άπαγχονισμός ενός γαϊδάρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στα σκοτεινά χρόνια της Ίερās Έξετάσεως, οι έρεοξεταστές όταν δεν είχαν ανθρώπους για να τους υποβάλουν στα φοβερά τους μαρτύρια, για να μη μένουν ίσως χωρίς δουλειά, ξεσπούσαν στά... ζώα. Απόδειξις αυτού εινε και το γεγονός που θα σάς διηγηθούμε παρακάτω:

Στα 1498, στο Γαλλικό χωριό Λογύθνα, όπου κατοικούσε ένας κτηματίας όνομα Ντελαλάν, ο οποίος ήταν παντρεμένος κι' έπειδή δεν είχε άσκησει παιδί, είχε υιοθετήσει ένα ξένο παιδί, ηλικίας δεκαοχτώ μηνών.

Μία μέρα, ενώ ο Ντελαλάν έλειπε στα κτήματά του, η γυναίκα του άφησε το παιδί μέσα στην κοίνα του και βγήκε έξω για να κουβεντιάσει με μία γειτονισιά της.

Φαίνεται όμως ότι η κουβέντα τους παρατράβηξε, γιατί στο μεταξύ ο πεινασμένος χοίρος του κτηματία βρήκε καιρό να μπη μέσα στο σπίτι και να καταβροχθίσει τα... χέρια και το στόμα του δυστυχισμένου μικρού.

Έπειδή τα τραυμάτα του ήταν σοβαρά, το παιδί, έπειτ' από λίγες ώρες, πέθανε. Τότε η δικαιοσύνη, ή οποία έντομεταξύ είχε πληροφορηθεί τα διατρέξαντα, επέληψε της υποθέσεως και ανέλαβε να τιμωρήσει το χοίρο, ως δολοφόνο.

Όστερ' από δύο μέρες πράγματι, ο δικαστής της περιφέρειας έπηγε στο σπίτι του κτηματία, άνέκρινε τη σύζυγό του και προσέβη στην σύλληψη του ένοχου, δηλαδή του χοίρου που δεν ήταν παρά μόλις τριών μηνών.

Φεύγοντας από κει, παρέδωσε το χοίρο σ' ένα χωροφύλακα με την έντολή να τον φυλάσσει. Ός φυλάσσει του δέ ώρισε την άλλη του σκευή του ποιητή, στην οποία έποθετήθη και σκοπός.

Ο... κακούργος έμεινε φυλακισμένος πέντε μήνες —γιατί τόσο διήρκεσαν η άνακρισίσις— και στο διάστημα αυτό τρεφόταν ταχτικά και έπαρκώς.

Επ' τέλους, μετά το τέλος των άνακρισεων όρίστηκε η ημέρα της δίκης, ή οποία άρχισε με κάθε έπισημότητα κατά τις 18 'Απριλίου 1498 στο κακούργικο της Σάρτης.

Την υπεράσπισι της πολιτικής άγωγής ανέλαβε ο δικηγόρος Κουριέ, δικηγόρος δέ του... χοιριού διόριστηκε άπτεπαγγέλτως υπό του δικαστήριου ο διάσημος νομαμάθης Λουαί.

Η δίκη αυτή, λόγω του περιέργου και πρωτοφανούς χαρακτήρος της, έκίνησε τη γενική περιέργεια και προσέλασε όλους τους κατοίκους της πόλεως και των περιχώρων.

Στην άρχη προσήλθε ένδοξος των δικαστών ο χοίρος, ο οποίος υπεβλή-

θη σε κανονική άνάκρισι και εξετάστηκε με κάθε σοβαρότητα για το... έγκλημά του.

Μετά την άνάκρισι άρχισε η συήτησι. Πρώτος έλαβε τον λόγο ο δικηγόρος του κατηγορουμένου, ο οποίος, στηριχθείς σε χωρία της 'Αγίας Γραφής, απέδειξε ότι ένοχος φόνου μπορούν να θεωρηθούν μόνον ή άγέλαδα και όχι το γουρούνι! Κατά τη γνώμη του μάλιστα, θα ήταν μεγάλη τιμή να τιμωρηθή επί έγκλημάτι ο χοίρος, το άκάθαρτο και βλακώδες αυτό ζώο!

Κατόπιν μίλησε ο δικηγόρος της πολιτικής άγωγής, ο οποίος ζήτησε να έπιστραφή στους κυρίους του ο χοίρος μπροστά στο ναό του 'Αγίου Λουβέν στο Ίσιν της Γαλλίας μία γουρουνά, έπειδή είχε φάει ένα θρόνος στην κοίνα του.

Η κατάδικος, προτού άπαγχονισθή, υπεβλήθη στο μαρτύριο που έριξε ή καταδικαστική άπόφασις. Όλα αυτά ή άπέκοψαν το κεφάλι και τα πόδια, την έντυσαν με άντριά ρούχα, περιέβαλαν τα μπροστάνια της πόδια με χειρόκτια και σκέπασαν το πρόσωπό της με μία προσωπίδα.

Έπίσης στα 1560 κρεμάστηκε στο γαλλικό χωριό Λουανέν ένας γάιδαρος, έπειδή είχε ριζέ κάτω και τραυματίσει μία γορά. Και στα 1606, τέλος, δικάζει δικαστική άποφάσις, κρεμάστηκε στην άγορά της Σάρτης μία σκύλα...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Όταν δέχεται μία εύεργεσία, είναι σαν να πουλάς την ελευθερία σου.

(Συρος)

Εκτιμούμε στους άλλους όσα προτερήματα νομίζουμε πως έχομε κι' έμεις οι ίδιοι.

(Λαμμενβί)

Η καρδιά της γυναίκας είναι ένας λαβύρινθος, του οποίου κι' αυτή ή ίδια δεν ξέρει τα μονοπάτια.

(Δουμάς)

Η πονηρία είναι άτομική, ενώ ή σοφία άντίζει σ' ολόκληρη την ανθρωπότητα.

(Μπαλζάκ)

Όσο εινε τόσο ισχυρός μονάρχης, ώστε έχει ολόκληρη τη φύσι άγγελόφρονο του.

(Ουγκώ)

Όταν κανείς προσεγγίζει μονάχα σε όρα κινδύνου, ύβριζει το Θεό.

(Αραγώ)

Ό πόλεμος μεταξύ πολιτισμένων κρατών είναι προδοσία κατά της ανθρωπότητας.

(Στήν)

Ό έρως για τη γυναίκα δεν έχει ηλικία.

(Μάνκοβ)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΕΣ' ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ...

(Τέλη φθινοπώρου. "Θα δέκα το βράδυ. Σ' ένα μικρό και ξεχωριστό δωμάτιο, στα περίχωρα των Παρισίων, κοντά στην πύλη της "Ορλεάνης. Γύρω-γύρω άκατοίχτες εκτάσεις. Λίγα άραδιά και χαμηλά σπίτια. Στο πρώτο πάτωμα ενός από αυτά τα σπίτια, κουνεινιάζον δυο άνδρες, ο "Αλφρέδος και ο Λουκιανός, ηλικίας 25—30 χρονών.)

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. (με σκυμμένο το κεφάλι).—Ναί, ναι... Είπε μεγάλη καλοσύνη σου να έρχεσαι να με βλέπεις κάθε τόσο και να μου κρατάς συντροφιά... Από τον καιρό που πέθανε η γυναίκα μου, ή άγαπημένη μου Λυγοντίνα, κι έπιασα αυτό το δωμάτιο εδώ, μακριά από τον κόσμο, μονάχα εσύ με θυμάσαι, άπ' όλους τους παλιούς μου φίλους... Φαντάζομαι όμως ότι ύστερ' από λίγο καιρό δεν θα σε βλέπω πια στον κόσμο... Δεν θα ζήσω πολύ ακόμα... Τό καταλαβαίνω... Ο θάνατος της γυναίκας μου μου στοίχισε πάρα πολύ... Δεν θ' άργήσω, μου φαίνεται, να την ακολουθήσω στον τάφο...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Τί είναι αυτά που λές, "Αλφρέδε! Τόσο εύκολα άπογοτεύεσαι ;...

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—"Α! Έσύ δεν μπορείς να καταλάβεις την τραγωδία του ανθρώπου που μένει ξαφνικά μόνος, όλομόνημος στον κόσμο... Έσύ έχεις τη μητέρα σου...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Ναί, μιά τυφλή γριά, ηλικίας 80 ετών, που δεν μπορεί πια να σέρη τα πόδια της. Κ' εγώ, καθώς ξέρεις, πάσχω από την καρδιά μου... "Α! ή ζωή μου δεν είναι διόλου ευχάριστη... Η παρρηκική ταραχή, ή παρρηκική σύγχυση μπορεί να με σκοτώσει!

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Μ' αυτή τη σκέψη ζής διαρκώς! Έτσι χειροτερεύεις μόνος σου την κατάσταση σου!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—"Ω! Τό ξέρω πολύ καλά ότι ή ζωή μου είναι παχυνιά στα χέρια της τύχης... Καί αυτό που με τρομάζει περισσότερο είναι ότι τόσο ο θάνατος, όσο το ερώτημα τί θ' άπογίνη ή μητέρα μου, όταν κλείσει έχω τα μάτια... Ποιος θα φροντίσει γι' αυτήν, ποιος θα την καττάξει στα στενά της ;...

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τί θέλεις, Λουκιανέ ; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Έχω να σου ζητήσω μιά μεγάλη χάρη... "Αν μου συμβή ξαφνικά τίποτα... με καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ... μπορεί να είμαι βέβαιος ότι θα φροντίσεις εσύ γι' τη μητέρα μου, να μή της λείψη τίποτα τό λίγα ακόμα χρόνια που έχει να ζήσει ;

"Απάντησε μου! Μπορώ να βασίζομαι σ'ένα ;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τί θέλεις, Λουκιανέ ; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Έχω να σου ζητήσω μιά μεγάλη χάρη... "Αν μου συμβή ξαφνικά τίποτα... με καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ... μπορεί να είμαι βέβαιος ότι θα φροντίσεις εσύ γι' τη μητέρα μου, να μή της λείψη τίποτα τό λίγα ακόμα χρόνια που έχει να ζήσει ;

"Απάντησε μου! Μπορώ να βασίζομαι σ'ένα ;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τί θέλεις, Λουκιανέ ; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Έχω να σου ζητήσω μιά μεγάλη χάρη... "Αν μου συμβή ξαφνικά τίποτα... με καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ... μπορεί να είμαι βέβαιος ότι θα φροντίσεις εσύ γι' τη μητέρα μου, να μή της λείψη τίποτα τό λίγα ακόμα χρόνια που έχει να ζήσει ;

"Απάντησε μου! Μπορώ να βασίζομαι σ'ένα ;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τί θέλεις, Λουκιανέ ; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Έχω να σου ζητήσω μιά μεγάλη χάρη... "Αν μου συμβή ξαφνικά τίποτα... με καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ... μπορεί να είμαι βέβαιος ότι θα φροντίσεις εσύ γι' τη μητέρα μου, να μή της λείψη τίποτα τό λίγα ακόμα χρόνια που έχει να ζήσει ;

"Απάντησε μου! Μπορώ να βασίζομαι σ'ένα ;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τί θέλεις, Λουκιανέ ; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Έχω να σου ζητήσω μιά μεγάλη χάρη... "Αν μου συμβή ξαφνικά τίποτα... με καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ... μπορεί να είμαι βέβαιος ότι θα φροντίσεις εσύ γι' τη μητέρα μου, να μή της λείψη τίποτα τό λίγα ακόμα χρόνια που έχει να ζήσει ;

"Απάντησε μου! Μπορώ να βασίζομαι σ'ένα ;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τί θέλεις, Λουκιανέ ; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Έχω να σου ζητήσω μιά μεγάλη χάρη... "Αν μου συμβή ξαφνικά τίποτα... με καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ... μπορεί να είμαι βέβαιος ότι θα φροντίσεις εσύ γι' τη μητέρα μου, να μή της λείψη τίποτα τό λίγα ακόμα χρόνια που έχει να ζήσει ;

"Απάντησε μου! Μπορώ να βασίζομαι σ'ένα ;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—"Αστεία πράγματα... Νά μή γίνεται συζητήσεις γι' αυτό!

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Δεν είναι διόλου άστεία. Έχω ένα εισόδημα εξήμισι χιλιάδες φράγκα. Δά σου τ' αφήσω στη διαθήκη μου... Δεν λέω, βέβαια, ότι τό ποσόν είναι μεγάλο, όστόσο τό χρήματα αυτά φτάνουν γιά να συντηρηθί μιά γριά γυναίκα, που δεν έχει πολλές άξιώσεις... Καί τώρα έχω να σου δώσω και κάτι άλλο. (Βάζει από την τσέπη του ένα φάκελλο). Έδώ μέσα είναι 20.000 φράγκα. Τά σήκωσα σήμερα τό άπόγευμα από την τράπεζα. Κράτησε τα καί αυτά. Έμεινα δεν μου χρειάζεται...

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Μά τί είναι αυτά; Μά κάνεις να ντρέπονται !

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Μή νομίζεις ότι με αυτά που σου δίνω ξεπληρώτω κάθε ύποχρέωσιν άπέναντί σου... Τό καλό που μου κάνεις, αναλαμβάνοντας να περιποιηθής τη μητέρα μου μετά τό θάνατό μου, είναι τόσο μεγάλο, ώστε δεν ξέρω πώς να σου τό ανταποδώσω. (Τά μάτια του δακρύζουν). Έλα, σε παρακαλώ, πάρε αυτά τό χρήματα. (Βάζει τό φάκελλο σ'ά χέρι του "Αλφρέδου. Έκείνος τό παίρνει. Τη στιγμή που είναι έτοιμος να τό βάλει στην τσέπη του, άνοίγει ή πόρτα και μπαίνει μέσα ή σπιτονοικοκυρά του.)

Η ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ.—"Αγούστερα. Θα λείπω λίγο. Θα συνοδεύσω τό φίλο μου ως τη στάσι του ηλεκτρικού, λίγο παρύτερα...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Μά είναι περιττό, "Αλφρέδε.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Έλα, έλα! Δεν μπορώ να σε αφήσω μόνο. (Παίρνει τό καπέλλο του και βάζει τό πορτοφόλι στην τσέπη του).

Η ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ.—Νά με συμπαθετε, κώριε "Αλφρέδε, μά... έχετε λεπτά τό πορτοφόλι σας...

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Καί θέλει ρώτημα, άγαπητέ μου ; Σου υπόσχομαι να την πάω κοντά μου καί να την καττάξει σαν να ήταν δική μου μητέρα... "Ωστόσο, μου φαίνεται άπαισιό να πεθάνεις σ'ν μ'αποστά από μένα...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—"Ω! Σ' ευχαριστώ, καλέ μου φίλε, σ' ευχαριστώ! Μου έβγαλες ένα μεγάλο βάρος από την καρδιά! Τό ξέρω πως είσαι ένας πιστός καί άφοσιωμένος φίλος! Καί, άφού άναλαμβάνεις τό βάρος αυτό, πρέπει να σου αφήσω, ό,τι έχω...

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Καί γιατί να μή τό πάω ;

Η ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΥΡΑ.—Μά... νύχτα είναι, καθόμαστε σ' έξημη γειτονιά... Ξέρετε τί μπορεί να συμβή... "Αλφρέδος.—Δεν βαρύνει! "Η συνουσία μας είναι πολύ ήσυχη... Ποτέ δεν έγινε κλοπή εδώ κοντά... Πάμε, Λουκιανέ... (Οι δυο άνδρες φεύγουν.)

(Ένώ ο Λουκιανός και ο "Αλφρέδος κουνεινιάζαν στο δωμάτιο του τελευταίου, δέκα βήματα παραπέρα από την όδό, καί πίσω από ένα σαρδ χόματα, ήσαν ξαπλωμένοι δυο νέοι με κασέκια και φουλάκια στό λαμό. Συζητούν καί αυτοί με χαμηλή φωνή.)

ΠΩΛ.—Μου φαίνεται, Νικ, ότι με κουβιάζεις εδώ άδικα τών άδίκων!

ΝΙΚ.—"Α! Όλα κι' όλα! Πρέπει να ξέρεις, Πώλ, ότι έχω δεν λέω ποτέ κουνώντας το άέρος!

ΠΩΛ.—Μά είσαι βέβαιος ότι θάχ τα ψιλά επάνω του ;

ΝΙΚ.—Κάτι παραπάνω καί από βέβαια... Σήμερα τό άπόγευμα τόν έβδα να μπαίνει στό ίσκατάστη μ'α

της Τραπεζής της Γαλλίας, να παίρνει ένα μάτσο χιλιάρια να τό δάξει στην τσέπη του καί να έρχεται κατ' ευθείαν εδώ. Ένώ τόν ακολουθούσα, είδα στο δρόμο τόν Ρικέ καί του είπα να σε ειδοποιή ότι σε περιμένω εδώ... Τό ξέρω ότι ο φίλος μας θάρχονταν να έλτετε ένα γνωστό του...

ΠΩΛ.—Καί τί θα κάνουμε τώρα ; ΝΙΚ.—Δεν ξέρω ακόμα...

ΠΩΛ.—Λές να τόν καθαρίσεις ; ΝΙΚ.—Δεν ξέρω, σου είπα... Έγώ θέλω τό χιλιάριο. "Αν μου τό δώση με τό καλό, θα γλυτώσω τό κεφάλι του.

ΠΩΛ.—Είδεμή ; ΝΙΚ.—Είδεμή... δεν ξέρω τίποτα! Μά, στάσου! Νά τος! Νά τος! Βγαίνει έξω! Μά... υπά πού να πάω καί να σηκώση! Τόν συνοδεύει ο φίλος του!... Λές να μου φέρουν τίποτα ;

(Πράγματι, τη στιγμή εκείνη ο Λουκιανός καί ο "Αλφρέδος είχαν βγει έξω καί τραβούσαν γιά τό σταθμό του ηλεκτρικού, ένα τό περιπου μέτρα μακριά από τό σπίτι.)

ΝΙΚ.—Πώ, πώ! τί πάωμε! Θα χάσουμε τό ώραία χιλιάριο μέσα από τό χέρι μας... Έτσι μου έρχεται

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Τί εν' αυτά που λές, "Αλφρέδε! Τόσο γρήγορα άπογοτεύεσαι ;...

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τί θέλεις, Λουκιανέ ; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Έχω να σου ζητήσω μιά μεγάλη χάρη... "Αν μου συμβή ξαφνικά τίποτα... με καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ... μπορεί να είμαι βέβαιος ότι θα φροντίσεις εσύ γι' τη μητέρα μου, να μή της λείψη τίποτα τό λίγα ακόμα χρόνια που έχει να ζήσει ;

"Απάντησε μου! Μπορώ να βασίζομαι σ'ένα ;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τί θέλεις, Λουκιανέ ; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Έχω να σου ζητήσω μιά μεγάλη χάρη... "Αν μου συμβή ξαφνικά τίποτα... με καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ... μπορεί να είμαι βέβαιος ότι θα φροντίσεις εσύ γι' τη μητέρα μου, να μή της λείψη τίποτα τό λίγα ακόμα χρόνια που έχει να ζήσει ;

"Απάντησε μου! Μπορώ να βασίζομαι σ'ένα ;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τί θέλεις, Λουκιανέ ; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Έχω να σου ζητήσω μιά μεγάλη χάρη... "Αν μου συμβή ξαφνικά τίποτα... με καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ... μπορεί να είμαι βέβαιος ότι θα φροντίσεις εσύ γι' τη μητέρα μου, να μή της λείψη τίποτα τό λίγα ακόμα χρόνια που έχει να ζήσει ;

"Απάντησε μου! Μπορώ να βασίζομαι σ'ένα ;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Τί θέλεις, Λουκιανέ ; ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Έχω να σου ζητήσω μιά μεγάλη χάρη... "Αν μου συμβή ξαφνικά τίποτα... με καταλαβαίνεις τί θέλω να σου πώ... μπορεί να είμαι βέβαιος ότι θα φροντίσεις εσύ γι' τη μητέρα μου, να μή της λείψη τίποτα τό λίγα ακόμα χρόνια που έχει να ζήσει ;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.—Δεν θ' άργήσω να την ακολουθήσω στον τάφο!...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.—Τί εν' αυτά που λές, "Αλφρέδε! Τόσο γρήγορα άπογοτεύεσαι ;...

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

νά... (Κάνει να χυμώσει).

ΠΩΛ, (τόν βαρύνει).—Τί κάνει, Νικ ; Είσαι τρελλός! Θέλεις να μ'α βάλουν μέσα ;

ΝΙΚ, (δρακωνώντας τα χέρια του από τό θυμό του).—Νά μ'α φύγη τέτοια ευκαιρία! Θα σκάσω από τό κακό μου...

ΠΩΛ.—Έλα, μήν κάνεις έτσι... Θα τόν πετύχουμε καμιά άλλη φορά...

ΝΙΚ, (τόν βουλώνει τό στόμα).—Σούτ! Κάποιος έρχεται! Στάσου να δώ !... "Α!... είναι ο φίλος του! Γυρνάει μόνος σπίτι του! "Ε! λοιπόν, αυτός θα τό πληρώσει όλα !...

ΠΩΛ.—Δεν πατεύω να...

ΝΙΚ.—"Ασε με ήσυχο! Έσύ δεν έχεις αίμα στις φλέβες σου! Είσαι γυναίκα! Μετανοώ που σε πήρα μαζί μου στη δουλειά!

ΠΩΛ, (προσπαθώντας να συγκρατήσει τόν εξαγριωμένο Νικ).—Έσύ δεν είσαι καλά !... Τί θα τόν κάνεις αυτόν ; Δεν θα έχη πεντάρα στην τσέπη του!

ΝΙΚ, (με άφρισμένο στόμα).—Θα του πάω, ό,τι έχει! Καί τό σουγιά του ακόμα, έστω καί δυο φράγκα! Δεν πρέπει να πάη χαμμένη ή βραδυά μου!... (Ο "Αλφρέδος περνάει τη στιγμή εκείνη τρία μέτρα μακριά από τό σωρό π'α πέτρες καί τα χόματα, που κρύβουν τούς δυο ληστές. Περατώνει άνυπόπονος. Έξαφνα, ο Νικ δ'α μπει επάνω του, τόν χτυπάει στη σπονδυλική στήλη με μιά μεγάλη πέτρα καί τόν ξαπλώνει καταγής. "Υστερα άρχίζει να τόν ψάχνει. Ξαφνικά βράζει μιά κραυγή χαράς). Πώλ! Πώλ! Είμαστε τυχεροί! Αυτός τό έχει τό χιλιάριο! Γιά κούταξε τό πορτοφόλι! "Ενα, δύο, τρία... είκοσι! Είκοσι χιλιάρια!

ΠΩΛ.—Πάμε! (Χάνονται μες στη νύχτα. Γύρω βασιλεύουν σκοτάδι καί ξεραμιά.)

(Την άλλη μέρα, ή εφημερίδες έγραφαν τα εξής στην πρώτη σελίδα τους:)

Ο ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΟΝΟΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΥΛΗΝ ΤΗΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ.—ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ; — Ο ΥΠΟΠΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΦΙΛΟΥ ΤΟΥ ΘΥΜΑΤΟΣ.

Ένα παράξενο έγκλημα κατετάραξε χθές την νύχτα τη γαλήνη της εθνηκής συνήθως συνουσίας της Πύλης της "Ορλεάνης, στα περίχωρα των Παρισίων. Κατά τις πρώτες πρωινές ώρες άνεκαλύφθη σ' ένα οικόπεδο, όχι μακριά από τό σπίτι του, "Ο δολοφονηθείς ζούσε τελευταία μέρα του σ' ένα σπίτι της συνουσίας αυτής. Τό μόνο πρόσωπο που έδεχτο ήταν ο φίλος του κ. Λουκιανός Μπετόν. Χθές την νύχτα, ο Λεμονιέ συνόδευσε τόν φίλον του μέχρι του ηλεκτρικού σταθμού καί δεν ξαναγύρσε στο σπίτι του. Βρέθηκε, όπως αναφέραμε ήδη, νεκρός λίγες ώρες άργότερα. "Η οικοκυρά του θύματος κατέθεσε ότι ο Λεμονιέ έβγηκε έξω με τό φίλο του φέρον μαζί του 20.000 φράγκα. Τό ποσό αυτό δεν άνευρεθ'ή άστυνομία —διά την όποιαν όλοι

είπε ύποπτοι μόλις συντελεσθή ένα έγκλημα — έπεσκέφθη τόν κ. Μπετόν, τόν άνεκοίνωσε τόν τραγικόν θάνατον του φίλου του καί τόν έρώτησε αν γνωρίζη τίποτα περί τών είκοσι χιλιάδων φράγκων που έφερε μαζί του τό θύμα. "Η είδησις αυτή κατετάραξε τόν Μπετόν μέχρι του σημείου να πείσει άμέσως νεκρός, προσέληθεις από καρδιακήν κρίσιν. Μολονότι είναι νωρίς ακόμη γιά να καταλήξουμε σε συμπεράσματα, εν τούτοις φαίνεται ότι ο αιφνίδιος θάνατος του Μπετόν βαρύνει πολύ την μνημην του, άφού δεν μπορούμε πια να πούμε την θέση του... Τά πάντα πείθουν ότι ο Μπετόν έδολοφόνησε τόν Λεμονιέ διά να σφετερισθί τις 20 χιλιάδες φράγκα.

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Ο... ΣΦΙΧΤΟΧΕΡΗΣ

Ο βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος, ο πατέρας του άειμνήστου "Θωανος, συνήθιζε τό χεμώνα να βγαίνει καθημερινώς περίπατο μόνος του, φορώντας ένα μακρύ μανδύα που έφτανε ως τόν αστραγάλο. Μ' αυτή την άμφιεση λοιπόν δεν μπορούσαν να τή γνωρίσουν καί έτσι γύριζε έλεύθερα όπου ήθελε.

Μιά μέρα ο βασιλεύς, ενώ περιπατούσε στον άνατορικό κήπο του Μονάχου, βρήκε καθισμένον επάνω σ' έναν πάγκο ένα μαθητή του γυμνασίου, ο οποίος διάβαζε, ενώ ή θερμικρασία είχε φτάσει δώδεκα βαθμούς υπό τό μηδέν.

Ο βασιλεύς κυριεύθηκε από συμπόνια πρός τόν νέο καί άφού τόν έπλησίασε καί έμαθε την ταυτότητά του, τόν ρώτησε:

—Πιά δεν μελετάς στο σπίτι σου ; Ο μαθητής τόν κούταξε καί, χωρίς να τόν άναγνωρίσει, τού άπάντησε με ελιγκρίνια:

—Γιατί, κώριε, είμαι φτωχός καί μ' αυτό τό κρύο κάνει περισσότερη ζέση. Έξω παρ'ά μέσα στο δωμάτιό μου, όπου δεν υπάρχει θερμικρασία, ούτε μαγκάκι.

Καί γιατί δεν ζητάς βοήθεια από τό βασιλιά, άφού έχεις τόση άνάγκη ;

—Νά ζητήσω βοήθεια άπ' αυτόν τό... σφιχτοχέρη ; άπάντησε ο μαθητής. Λιπαμά τό χαρτί που θα πάη χαμένο.

Ο βασιλεύς σημείωσε τότε τό όνομα καί την διεύθυνσι του μαθητού καί έφυγε γελώντας.

Την άλλη μέρα, ενώ ο φτωχός νέος βρισκόταν στο δωμάτιό του κ' έγραφε, μπήκε ένας καρραγωγός, ο οποίος τού ένεγκρισε ένα γραμμά καί τόν ρώτησε πού ν' αδειάσει τό κάρρο του που ήταν φορτωμένο με ξύλα.

Τότε ο μαθητής άνοιξε τό γραμμά καί διάβασε κατάπληκτος τα εξής:

«Με τόν κομιστή της παρούσης θα λάβης ένα κάρρο με ξύλα γιά να καίς φωτιά στο δωμάτιό σου. "Αν έχης άνάγκη καί από άλλα, μπορείς να άπευθυνθής στον Λουδοβίκο τό Σφιχτοχέρη!»

είπε ύποπτοι μόλις συντελεσθή ένα έγκλημα — έπεσκέφθη τόν κ. Μπετόν, τόν άνεκοίνωσε τόν τραγικόν θάνατον του φίλου του καί τόν έρώτησε αν γνωρίζη τίποτα περί τών είκοσι χιλιάδων φράγκων που έφερε μαζί του τό θύμα. "Η είδησις αυτή κατετάραξε τόν Μπετόν μέχρι του σημείου να πείσει άμέσως νεκρός, προσέληθεις από καρδιακήν κρίσιν. Μολονότι είναι νωρίς ακόμη γιά να καταλήξουμε σε συμπεράσματα, εν τούτοις φαίνεται ότι ο αιφνίδιος θάνατος του Μπετόν βαρύνει πολύ την μνημην του, άφού δεν μπορούμε πια να πούμε την θέση του... Τά πάντα πείθουν ότι ο Μπετόν έδολοφόνησε τόν Λεμονιέ διά να σφετερισθί τις 20 χιλιάδες φράγκα.

ΑΝΡΥ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσης καί δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δέκα 7, Άθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικώς τιμάς παλαιά βιβλία, παντός εί

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΗ ΒΗΘΑΝΙΑ

Οι ταβερνιάδες της Βηθανίας είχαν εκείνες τις ημέρες μεγάλες χαρές, γιατί το χωριό τους είχε γίνει με μιάς πολυσύχνηστο και ή δουλειές των πήγαιναν καλά όσο ποτέ. Άπειρο πλήθος ανθρώπων έφτανε κάθε τόσο από τα 'Ιερουσόλυμα για να ιδούν από κοντά κάποιον νέο 'Ιουδαίο, ο οποίος, βοηθούμενος ως τη μέση στα νερά του 'Ιορδάνη και έχοντας τους ώμους του σκεπασμένους με δέσμα καμήλας, βάφτιζε στον ποταμό ύσους του ζητούντων να βαφτιστούν.

Πλούσιοι και φτωχοί, γέροι και νέοι, όλοι ποθούνταν να βαφτιστούν από τα χέρια του. Ήταν άνοιξη κι' οι ξένοι επισκέπται τραγούπων στις ταβέρνες και χαιρόνταν τη ζωή. Άλλα μια Τρίτη, ή σαρατή του πλήθους ήταν εξαιρετική. Είχε μαθευτεί πως επρόκειτο να έρθει ένας δεύτερος προφήτης, κάποιος χωρικός της Γαλιλαίας που έλεγε πως καταγόταν από τη φυλή του Δαβίδ.

Ο προφήτης αυτός, που λεγόταν 'Ιησούς, μιλούσε με παραβολές και από τη συναστροφή των γραμματισμένων και σοφών προτιμούσε τη συντροφιά των εταιρών και των φτωχών.

Γούριζε από πολιτεία σε πολιτεία κι' από χωριό σε χωριό διδασκόντας τους ανθρώπους και παρακινώντας τους να ενεργούν σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, για να αξιοθούν να κερδίσουν τη βασιλεία των ούρανών. Εκείνη την Τρίτη μπήκε στη Βηθανία φέρνοντας ένα πλατύ ανοιχτό-χρομο φόρεμα, με τα μακριά του μαλλιά κυματιστά πάνω στους ώμους.

Συνοδεύονταν από πλήθος κόσμου, που θορυβούσε κι' αλάλαζε.

Όταν μάλιστα είδαν και άκουσαν το Βαφτιστή να τον υποδέχεται σαν ανώτερό του και να τον αποκαλεί Διδάσκαλο, ο ένθουσιασμός των παριστάμενων έφτασε στο κατακόρυφο.

Σε λίγο μάλιστα, όταν ο 'Ιωάννης έβάφτισε και τον 'Ιησού, παρατήρησαν με τρέμος ένα περιστερί που κατέβηκε από ψηλά κι' άκουσαν από τον ουρανό μία φωνή, τη φωνή του Θεού που τον ώνόμαζε γιού του.

Όλη εκείνη ή ημέρα πέρασε με μεγάλη χαρά. Το απόγευμα, που ο 'Ιησούς τους είχε υποσχεθεί πως θα μιλούσε, μαζεύτηκαν όλοι τριγύρω του. Κι' όλοι τον άκουσαν, βόγκων πολύ ώ- ραίες τις παραβολές του.

Έπειτα, επειδή ήταν ή τελευταία ημέρα της 'Αποκριάς, έφαγαν κι' ή πλανή εσθολικά κι' άρχα τη νύχτα χόρευαν στην πλατεία του χωριού, για να ξεμονασιάσουν τα πόδια τους.

Την επόμενη, πολύ πρωί, ο 'Ιησούς συνάθροιζε τους συντρόφους του και τους ανάγινε πως αποφάσισε να τους εγκαταλείψει για ένα μήνα.

Η αποστολή του θάρρυνε πειν στον κύριο σκοπό της και στο μεταξύ έπρεπε ν' αποσυρθεί στην έρημο για να προσευχηθεί και να δυναμώσει την καρδιά του για το μαρτύριο που θα έπαιζαν.

Η απόφαση του δεν έλύπησε υπερβολικά τους καλούς εκείνους ανθρώπους. Κανένας απ' αυτούς δεν ήταν άχρηστος σωστός μαθητής του.

Είχαν απλούστατα γοητευθεί από τα φωτεινά του μάτια, από την παρά- ξενη γλώσσα της φωνής του, από το βάθος των παραβολών του που τις κα- ταλάβαιναν εν τούτοις τόσο εύκολα.

Τους είχε προσκαλέσει να τον ακολουθήσουν και τον ακολουθούσαν. Και τώρα που τους διάταζε να φύ- γουν, τον υπάκουσαν πάλι.

Μονάχα τα παιδιά δεν υποχωρού- σαν εύκολα. Αυτά επέμεναν να πάνε μαζί με το μεγάλο τους φίλο στην έρημο, γιατί ή ζωή τους τους φαινό- ταν άδεια ή χωρίς την παρουσία του.

Άλλα και στον 'Ιησού ήταν κάπως δύσκολο να τ' αποχωριστεί, γιατί κα- νέναν άλλος δεν έννοιωσε τη δέσκα- λία του τόσο καλά όσο αυτό.

Στο τέλος όμως, κατανικώντας και

Ο 'Ιησούς τον αναγνώρισε αμέ- σως. Τον είδε δει την προηγούμενη μέρα στη Βηθανία, κατά την ώρα της διδασκαλίας του, να κάθεται στην πρώτη σειρά των ακροατών του.

Ήταν ένα από τα σπουδαιότερα πρόσωπα της 'Ιερουσαλήμ, καθηγητής σπουδαίος και πλουσιώτατος. Είχε σπουδάσει στη Ρώμη και έφερε το έβραϊσμοματικό όνομα Ρουβίν Ηομπί- λιος.

Ήταν κοντός, με μύτη χοντρή και μάτια λίγο μυωπικά, αλλά ή περιβολή του και πρό πάντων οι τρόποι του μαρτυρούσαν έναν άνθρωπο με ανώτε- ρη μόρφωση.

Νέε, είπε ο Ηομπίλιος στον 'Ιη- σού, κυττάζοντάς τον με προσοχή και με συμπάθεια. Άκουσα γίης το μικρό

ζία του δώρου που έχασα.

«Γι' αυτό λοιπόν ευχαριστήθηκα τόσο πολύ γίης που σε άκουσα. Πρέ- πει να όμολογήσω ότι σε θαυμάζω, σχεδόν σε ζηλεύω γιατί πιστεύεις με τόσο θερμή σ' αυτά που κηρύττεις. Ά, πρέπει να είσαι ικανοποιημένος που γεννήθηκες ανάμεσα στο λαό και διατήρησες από και ανεπτυγμένο το χαρακτήρα σου.

«Ξέρεις ακόμα ότι πολλές από τις θεωρίες σου είναι έντελως πρωτότυ- πες... Άν μάλιστα μερικές απ' αυτές τεθούν σε εφαρμογή, ή ανακαλυφθή- πως έχουν μεγαλύτερη σπουδαιότητα απ' όση τους αποδίδεις εσύ. Ή ανε- ξικασία λ. γ. προς τους έρχοιους, ή άποχή από τις διασκεδάσεις, ή ήθικη ύπερροχή του φτωχού απέναντι του πλούσιου, όλα αυτά είναι πράγματα που εγώ τουλάχιστον δεν ήλπιζα να τ' άκούσω από τα χείλη ενός κοινού χωρικού της 'Ιουδαίας.

«Και το πιο περίεργο απ' όλα είναι πως έχεις στο νού σου να μεταμορφώ- σης με τη διδασκαλία σου τον κόσμο. Δεν ξέρω αν ή κόσμος θα γίνει καλύτε- ρος ύστερα απ' αυτή τη μεταμόρ- φωσή του. Έχω τη γνώμη όμως ότι όποιος καταπνέεται με τέτοια ζητή- ματα δεν πρέπει να σταματά, αλλά να τα βιάζει στην άκρη.

«Έγώ είμαι έντελως άνίκανος για όποιουδήποτε είδους ενέργεια. Τό ή- διο και οι όμοιοί μου. Άλλα πιστεύω με πως αισθάνθηκα πραγματικών εν- θουσιασμό όταν σ' αντίκρισα και διά- βασα μέσα στα μάτια σου τη φλόγα της όρμητικής ψυχής σου. Ω, αν μπορούσαν να σου μιούσαν οι μαθηταί μου στο Πανεπιστήμιο των 'Ιεροσο- λύμων! Δεν διατάζω μάλιστα αυτή τη στιγμή να σε βεβαιώσω πως εσύ είσαι ανώτερός των.

«Γνωρίζε το καλά και μην το ξε- χνάς στη σταδιοδρομία σου. Έγώ εί- μαι σύμφωνος μαζί σου καθώς και με όσους έχουν πίστι και θέλουν να ηράσουν. Και τώρα, φίλτατέ μου νέε, αλλήσε μου με ειλικρίνεια και πές μου τί ιδέα έχεις για μένα...»

Αυτά είπε ο Ρουβίν Ηομπίλιος, ο μεγάλος καθηγητής, και σταμάτησε. Καθ' όλη τη διάρκεια του λόγου του, ο 'Ιησούς είχε χαμηλώσει το βλέμμα του και το βαστούσε καρφω- μένο στη γή.

Όπως μια φορά δεν άνοιξε το στόμα του για να τον διακόψει, Έπειδή τά- χα δεν εύρισκε επιχειρήματα να τον αντίκριση ή επειδή είχε πειραχτεί από τον προστατευτικό τόνο του.

Όταν όμως άκουσε την τελευταία έρώτησή του, σήκωσε προς το γηραιό διδάσκαλο τα μεγάλα του μάτια και απομακρύνθηκε γρήγορα, τινάζοντας τον κουριαχτό γόν υποδημάτων του.

Ο 'Εβραίος μπήκε μέσα στην έ- πωλητή του ψυθίζοντας:

—Αυτό το ελάττωμα έχουν όλοι οι επαναστάτες. Είναι άγροίκοι προς τους ανώτερους των!

Αυτό ήταν το μόνο παράπονο που άκούστηκε να βγαίνει από το στόμα αυτό του σοφού...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΑΠΑΒΟΥΑΝ, Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ένας εύσυνειδητος και έντιμος άνθρωπος που δεν έδωσε ποτέ καμιά άφορμή. Ή μοιραία ημέρα του έγκληματος. Ένας περίπατος μέσα στη χαρά της φύσεως. Πώς ο άνεπιληπτος Παπαβουάν έγινε μέσα σε λίγες στιγμές άπαισιος δολοφόνος. Ή κυρία με τα δυο παιδιά. Το άποτρεπαιο έγκλημα. Ή σύλ- ληψις του Παπαβουάν. Όπου ούτε ο ίδιος ο δολοφόνος άγνοεί γιατί σκότωσε. Ήταν τρελλός ο Παπα- βουάν; Ή δίκη του και ή καταδίκη του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Αύγουστος Παπαβουάν

Ός την ημέρα που ο Λουδοβίκος Αύγουστος Παπαβουάν σκότωσε απάν- θρωπα δυο μικρά παιδιά, ως τις 10 'Ο- κτωβρίου 1824, δεν είχε δώσει ποτέ στους γνωστούς του την παραμικρή ά- φορμή για να υποψιαστούν τα αίματα ή έγκληματικά ένστικτά του. Ήταν ένας από τους πιο εύσυνειδητους και τακτικούς υπαλλήλους του 'Υπουργείου των Ναυτικών της Γαλλίας. Οι προϊ- στάμενοί του τον έντιμούσαν για την έπιμέλειά του, οι συνάδελφοί του τον σεβόντουσαν για την τακτική του ζωή και πολλοί πατέρες κοριτσιών σε ήλι- κια παντρειάς θα τον έκαναν ευχαρί- στως γαμπρό τους.

Ή αλήθεια τώρα είναι ότι κατά βά-θος ο Παπαβουάν ήταν ένας μεγάλος μισάνθρωπος. Κανείς δεν τον έδε πο- τέ να γελάσει, κανείς δεν τον άκουσε ν' άδαιευνή και, όπως έλεπε άργότερα, κατά τη διάρκεια της δίκης του, ο πρό- εδρος του δικαστηρίου, κανείς δεν γνωρίζει αν είχε ποτέ σχέσεις με γυ- ναίκα ή αν υπέπεσε σε κανένα από τα παραπτώματα εκείνα, στα όποια ίτο- λήπουν συνήθως όλοι οι άνθρωποι...

Τό μοιραίο πρωί της Κυριακής 10 'Οκτωβρίου 1824, ο Παπαβουάν φέρε- σε τα καλά του ρούχα και πήγε να κά- νη ένα περίπατο στο δάσος των Βιγκεν- νών. Ο καιρός ήταν θαμνίσκος, μολο- νότι ή χεμίων είχε άρχισει. Τα δέντρα διατηρούσαν ακόμα κάποια φρεσκάδα και ο ουρανός ήταν γαλανός κι' ασυν- νέφιατος.

Τό θέαμα της γελιστής φύσεως προ- ξένισε παράδοξο έντίπωση την πα- παβουάν. Άντί να τον πλημμυρίσει ευγε- νικά αισθήματα, τον βύθισε απεναντίας σε μι' άπεραντη θλίψη και μελαγχολία, έπειδή συλλογιζόταν τη μάση δυστυ- χία που δέχνει τον κόσμο...», καθώς κατέθεσε άργότερα ο ίδιος στο δικα- στήριο.

Πλημμυρισμένος από ζοφερές σκέ- ψεις, βγήκε μηχανικά από τό δάσος και προχωρώντας προς την πόλη, έ- ειπε ή συλλογιζόταν ή μάση δυστυ- χία που δέχνει τον κόσμο...», καθώς κατέθεσε άργότερα ο ίδιος στο δικα- στήριο.

Καθώς περπατούσε τώρα ανάμεσα στις δεινροστομίες, βαρύν και στυ- θεωπός, με τα χέρια σταυρωμένα στο

στήθος του, νοιώθοντας μι' παράξενη τρικυμία στην ψυχή του, έδρε λίγα βή- ματα παραπέρα μι' κυρία με ροζ φό- ρημα να κρατά ή από τό χέρι δύο μικρά άγοράκια ήλικίας πέντε και έξη έτών.

Τί διαδραματίστηκε τότε μέσα στην ψυχή του Παπαβουάν; Αυτό δεν μπορεί- σαν να τό εξασφαλίσουν ούτε οι δικα- σται που τον ανέκριναν, ούτε οι γιο- ττροί που τον εξέτασαν άργότερα. Τό γεγονός είναι ότι ο Παπαβουάν πλη- σίασε τη γυναίκα, τη μητέρα των παι- διών, έβγαλε τό καπέλλο του με σεβα- σμό και της έλεπε:

—Ο περίπατος τελειώσε, κυρία μου!

Και άμέσως, μέσα σ' ένα δευτερόλε- πτο, τραβώντας σαν άστραπη τό μα- χαίρι από την τσέπη του, τό κόρφωσε στην καρδιά του ενός από τα δυο πα- δάκια. Ή δυστυχισμένη μητέρα δεν κατάλαβε στην άρχη περί τίνος έπρό- κειτο. Νόμισε πως ο παρόδοξος και καλοντυμένος αυτός κύριος ήθέλησε να φροδρήσει τα παιδιά της, άγνωστο για

αίφωνα του δηλ αυτή τη φασαρία, τις τρομαγμένες κραυγές των γυναικών και τ' άναθέματά τους έναντιόν του δολοφόνου...

Όταν άποκαταστάθηκε κάποια σχε- τική ήσυχία, βγήκε από τό θέαμα, πίσω απ' τον όποιο ήταν κρυμμένος.

Μόλις όμως έκανε μερικά βήματα, τον σταμάτησε ένας χωροφύλακας.

—Τί γυρεύεις εδώ; τον ρώτησε.

—Κάνω περίπατο! άποκρίθηκε απα- θέστατα ο Παπαβουάν. Άπαγορεύεται μήπως;

—Δεν έμαδες τίποτα;

—Σάν τί δηλαδή;

—Κάποιος σκότωσε πριν από λίγο δυο παιδιά, μέσα στο δάσος.

Ο Παπαβουάν άνοιξε διάπλατα τα μάτια του από την κατάπληξη.

—Υψιστε Θεέ! φώναξε. Είναι δυνα- τό αυτό;... Φαίνεται όμως —συνεπλή- ρωσε— ότι για να κάνει αυτό τό τρο- μέο έγκλημα ένας άνθρωπος, θα είχε πολύ σοβαρούς λόγους....

Η δολοφονία

ποτό λόγο... Και σήκωσε άμέσως την άμπελά της για να τον άπομακρύνει...

Τότε ο Παπαβουάν ξανατραβήξε τό μαχαίρι του και τό βύθισε στην καρδιά του άλλου παιδιού.

Και ή φτωχή μητέρα είδε και α- τ' α λ α β ε...

Έβγαλε μι' σπαρακτική κραυγή τρόμου κι' έπεσε άναίσθητη κατωγής, δίπλα στα θεμέλια άκόμη πτώματα των παιδιών της.

Τότε ο Παπαβουάν άπομακρύνθηκε από τον τόπο του έγκληματος και κρύ- φτηκε πίσω από μερικούς θάμνους...

Όστερ' από λίγο, μερικά διαβάτες είδαν τα δυο πτώματα και την άναί- σθητη κυρία κι' έβαλαν τις φωνές. Ά- μέσως συγκεντρώθηκαν πλήθος κόσμου και οι χωροφύλακες που φρουρούσαν την περιφέρεια είδοποιήθηκαν κι' έβλε- σαν άμέσως τις πότες του δάσους των Βιγκεννών, που ήταν περιφραγμένο σαν μεγάλο πάρκο...

Ο Παπαβουάν άκουγε από τον κρυ-

ο ύστερ' από λίγες μέρες, ο Παπα- βουάν περνούσε τό κεφάλι του στη λα- μπίνα.

Γιατί, τώρα, διατάζει ο Παπαβουάν τό διπλό αυτό φάνο; Τού κάνουν οι δι- κασται έστιασαν τό κεφάλι τους για να δώσουν μι' άποψη στο σκεπτικό αυτό αι- νιγμα. Ο δολοφόνος δεν είχε προηγου- μένα ούτε με τον πατέρα, ούτε με τη μητέρα των δυο παιδιών. Τους άγνο-

ο ύστερ' από λίγες μέρες, ο Παπα- βουάν περνούσε τό κεφάλι του στη λα- μπίνα.

Γιατί, τώρα, διατάζει ο Παπαβουάν τό διπλό αυτό φάνο; Τού κάνουν οι δι- κασται έστιασαν τό κεφάλι τους για να δώσουν μι' άποψη στο σκεπτικό αυτό αι- νιγμα. Ο δολοφόνος δεν είχε προηγου- μένα ούτε με τον πατέρα, ούτε με τη μητέρα των δυο παιδιών. Τους άγνο-

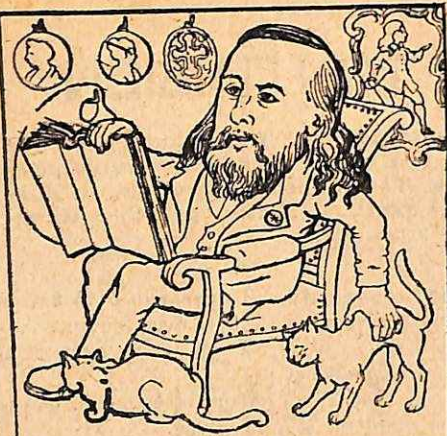
ο ύστερ' από λίγες μέρες, ο Παπα- βουάν περνούσε τό κεφάλι του στη λα- μπίνα.

Γιατί, τώρα, διατάζει ο Παπαβουάν τό διπλό αυτό φάνο; Τού κάνουν οι δι- κασται έστιασαν τό κεφάλι τους για να δώσουν μι' άποψη στο σκεπτικό αυτό αι- νιγμα. Ο δολοφόνος δεν είχε προηγου- μένα ούτε με τον πατέρα, ούτε με τη μητέρα των δυο παιδιών. Τους άγνο-

ο ύστερ' από λίγες μέρες, ο Παπα- βουάν περνούσε τό κεφάλι του στη λα- μπίνα.

Γιατί, τώρα, διατάζει ο Παπαβουάν τό διπλό αυτό φάνο; Τού κάνουν οι δι- κασται έστιασαν τό κεφάλι τους για να δώσουν μι' άποψη στο σκεπτικό αυτό αι- νιγμα. Ο δολοφόνος δεν είχε προηγου- μένα ούτε με τον πατέρα, ούτε με τη μητέρα των δυο παιδιών. Τους άγνο-

ο ύστερ' από λίγες μέρες, ο Παπα- βουάν περνούσε τό κεφάλι του στη λα- μπίνα.

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΓΑΥΤΙΕΡ

Ο Θεόφιλος Γκατιέ

Ο διάσημος Ρώσος μυθιστοριογράφος Ίβαν Τουργκένιεφ αγαπούσε τη Γαλλία σαν δεύτερη πατρίδα του. Παγκίκα, κάθε χρόνο, πήγαινε στο Παρίσι, όπου έμενε δυο-τρεις μήνες και είχε στενές φιλικές και αλληλογραφικές σχέσεις με τους μεγαλύτερους Γάλλους συγγραφείς της εποχής του. Αυτό όμως δεν τον εμπόδιζε να βλέπει τις απέλεις και τα ελαττώματά τους και να τους κρίνει, πολλές φορές, με μεγάλη αυστηρότητα. Απόδειξη το παρακάτω άρθρο του, στο οποίο ο Τουργκένιεφ μιλάει για τα κέρδη των Γάλλων λογοτεχνών. Το άρθρο αυτό γράφτηκε το 1897 κι έμεινε ως σήμερα ανέκδοτο. Τελευταία μόλις βρέθηκε σε μια παλιά χαρτιά του συγγραφέως και δημοσιεύτηκε σε μια φιλολογική επιθεώρηση της Μόσχας. Το μεταφράζουμε επί λέξει, γιατί παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον. Τα δύσκατα που αναφέρει σ' αυτό ο Τουργκένιεφ είναι πολύ γνωστά—και αγαπητά, δεν αμφιβάλλουμε!—στους αναγνώστες μας...

«Είπε μια αλήθεια που πρέπει να την αναγνωρίσουμε—λέει ο Τουργκένιεφ στο άρθρο του—ότι υπάρχουν σήμερα στη Γαλλία ώριμοι λογοτέχνες, οι οποίοι έκαναν την τέχνη του αίσχρη βιομηχανία. "Αν και δεν θέλω να δυσχεράσω τον αγαπητό μου φίλο "Αλέξανδρο Δουμά, εν τούτοις όμως "ότι με κατάπληξε μου τον άκουσα μια μέρα ν' άποκαλή τα βιβλία που έμπορεύματα και να μου λέει κυνικάτα "βρε, αφού ξοδεύεις 200 χιλιάδες φράγκα το χρόνο, πρέπει να κερδίσεις αυτά τα χρήματα κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο.

Ο Δουμάς διαβίει πάντοτε ότι ο Λυονέστος Μακέ, ένας λογογράφος με μεγάλο ταλέντο, είναι συνεργάτης του. Συγγράφει επιμένει ότι όλα του τα έργα τα γράφει μόνος του. "Αφού είναι έτσι, τί του χρειάζεται η συνεργασία του Μακέ; "Υποπτα, πολύ υποπτα πόλινται! Μου φαίνεται μάλλον πως δεν έχουν άδικο εκείνοι που λένε ότι ο Δουμάς δεν έχει διαθέσει όλα τα μυθιστορήματά του κυκλοφορούν... με το όνομά του!

Ο αγαπητός μου Δουμάς—γιατί, παρ' όλα αυτά, ο Δουμάς εξακολουθεί να μου είναι αγαπητός!—έχει κι' ένα άλλο μεγάλο ελάττωμα. Δεν σέβεται διόλου την ιστορία σε μυθιστορήματα που θέλει να τα ονομάζει ιστορικά. Τελευταία, ο μαρκήσιος ντε Μπυταύ, ο άπολιτος του περιήμου ιππότη

ΜΙΑ ΑΓΝΩΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

ΤΙ ΚΕΡΔΙΖΑΝΕ ΑΛΛΟΤΕ ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Όπου ο Τουργκένιεφ χαρακτηρίζει τα μυθιστορήματα του Δουμά πατρών «αίσχρη βιομηχανία»... Η ιερειάδα του Θεοφίλου Γκατιέ. Συγγραφείς που κερδίζανε τεράστια ποσά. Πόσα έπαιρναν ο Σατωβριάνδος και ο Θιέρρος για τα ιστορικά τους βιβλία. Ένα σπαρταχτικό ανέκδοτο του Μπουλζ. Η μαγία των «φιλολογικών άναμνήσεων». Τα κέρδη του Δουμά πατρός, κ.τ.λ.

και ποιητού, του υπέβαλε μήνυσι και ζητούσε απ' αυτόν 50 χιλιάδες φράγκα αποζημίωσι, επειδή ο Δουμάς παρουσίασε τον πρόγονό του αυτόν στο μυθιστόρημα "Η Δεσποινίς του Μονσινώ, κατά τρόπο που δεν κολάκευε διόλου τη μνήμη του!

Οι σύγχρονοι Γάλλοι συγγραφείς κερδίζουν τεράστια ποσά από τα βιβλία τους. "Ωστόσο, ο Θεόφιλος Γκατιέ κλαίει και δαυρίζει στον "Τύπου" ότι οι λογοτέχνες είναι οι δυστυχέστεροι άνθρωποι του κόσμου, ότι πεινούν, κλπ. Ο Ζιραντέν όμως, ο διευθυντής του "Τύπου", άπάντησε στον δαυρόμενο συγγραφέα μ' ένα εί-

Ο Λαμαρτίνος

ρωνικό άρθρο, στο οποίο τον κατηγορούσε ως υποκριτή.

Εγώ, προσωπικά, συμφωνώ με τον κ. Ζιραντέν. Γιατί τάχα οι συγγραφείς προσπαθούν να παρουσιασθούν ως θύματα της κοινωνίας, ως μαρτυρές και πάρεχ; Τί είδους ευχαρίστησι βρίσκουν να κλαίνουν από το πρωί ως το βράδυ τη μοίρα τους;

Τα παθήματα τους θα ήταν δικαιολογημένα σε παλαιότερα χρόνια. Σήμερα όμως δεν δικαιολογούνται.

"Οποιοι λογοτέχνες έχει ταλέντο, μπορεί σήμερα να κερδίσει πολλά χρήματα. "Οποιοι δεν είναι προικισμένοι από τη φύση, οι καλύτεροι που έχει η χώρα είναι ν' αλλάξει επάγγελμα. Και αυτός δεν θα χάσει τίποτα και η Τέχνη θα ωφεληθεί.

Είπε, αλήθεια, κομικά να ισχυρίζονται μερικοί ότι οι Γάλλοι λογογράφοι δυστυγχάνουν, αφού ξέρουν πολύ καλά ότι ο Σατωβριάνδος πή-

ρε 500 χιλιάδες φράγκα συγγραφικά δικαιώματα για τα "Απομνημονεύματα πέρην του τάφου" και άλλα τόσα ο Θιέρρος για την "Ιστορία της Υπατίας και της Αυτοκρατορίας".

"Ισως τώρα να μου πούν ότι ο Θιέρρος δεν είναι ποιητής... "Εστω! Μα ο Λαμαρτίνος δεν είναι ποιητής; Και δεν πληρώθηκε 50 χιλιάδες φράγκα για κάθε τόμο της μεγάλης "Ιστορίας των Γερουσιών"; Ξέρετε πόσα κέρδισε από την πέννα του τα δυο τελευταία χρόνια; 350 χιλιάδες φράγκα! Δεν είναι λίγα, φαντάζομαι. Σε ποιά άλλη χώρα οι συγγραφείς κερδίζουν τόσα χρήματα;

"Ας δούμε τώρα τι κερδίζουν οι

φύματα και τις κριτικές που δημοσιεύει σε διάφορες εφημερίδες, τόσα, δσα δεν κερδίζει ούτε ο Μέγας Δούλφης του Τσάρου.

"Υστερα απ' όλα αυτά, είναι άπειρο να κλαίγονται οι Γάλλοι συγγραφείς για τη μοίρα τους. Είναι κομικό να κατηγορούν τους διευθυντές των εφημερίδων και των επιθεωρήσεων ότι τους κλέβουν. Γνώρισα τον Μπουλζ, τον διευθυντή της "Επιθεωρήσεως των Δύο Κόσμων". Μπορώ να σας πω ότι δεν συνήττησα πώ γεννησιόμορο άνθρωπο στη ζωή μου... "Αγαπά την επιθεωρήσή του με φανατισμό και ξέρε να περιποιείται τους καλούς συνεργάτες του, που τους ακριβοπληρώνει...

Και τώρα, που έκανα λόγο για τον Μπουλζ, θα ανοίξω μια παρένθεσι για να σας αναφέρω ένα σπαρταχτικό ανέκδοτο, που δείχνει την αφοσίωσι αυτού του ανθρώπου στο καθήκον του. Ο Μπουλζ είχε έναν μοναχογιό, που τον αγαπούσε παραπολύ. Το είχε αναθέσει να διορθώνει τα τυπογραφικά δοκίμια, με την επίβλεψή του πάντοτε, γιατί ο Μπουλζ δεν μπορούσε να δει τυπογραφικό λάθος στην επιθεωρήσή του.

Μια μέρα, ο Φίλιππος—έτσι έλεγαν το γιο του Μπουλζ—πέθανε. Θεωρώ περιττό να σας περιγράψω τη λύπη του πατέρα του... "Υστερα όμως από την κηδεία, έπρεπε να πάει στο γραφείο, για να ρίξει μια τελευταία ματιά στις σελίδες του νέου τεύχους της επιθεωρήσεως, πριν σταλούν στα τυπογραφεία. Κάθισε στο γραφείο του. Και, σιγά-σιγά, αφαιρέθηκε τόσο πολύ από το διάβασμα ενός άρθρου, ώστε λησμονήσε τον πόνο του.

Σαφηνά φώναξε:

"Αχ! Εβλογημένο παιδί, άφησες ένα τυπογραφικό λάθος!... Και σήκωσε το κεφάλι του, για να μαλλώσει το Φίλιππο. Μα όταν είδε άδειαν το γραφείο του γιου του, σε μια γωνία του δωματίου, θυμήθηκε... κι' ένα θερμό δάκρυ κύλησε από τα μάτια του...

Το χειμώνα που μας πέρασε, ήταν πολύ της μόδας στο Παρίσι να κολούν στα σαλόνια ποιητές και ζωγράφους για να διαβάσουν έργα των.

Θα καταλαβείτε, βέβαια, ότι η φιλολογική αυτές εσπερίδες δεν ήταν πάντοτε πολύ ευχάριστες. Ο Ούγκω, ο Λαμαρτίνος και οι άλλοι μεγάλοι λογοτέχνες δεν δεχθήκανε να υποβληθούν σ' αυτόν τον εξευτελισμό. Κι' έτσι αναγκαστικά έμειναν οι κατώτεροι συγγραφείς για να χρησιμοποιούν ως περιεργά νομίσματα στις κομικές δεξιώσεις. Φαίνεται όμως ότι ο κόσμος ταλαιπωρήθηκε τόσο πολύ από το άκουσμα των έργων τους, ώστε η μόδα αυτή δεν θα επαναληφθεί του χρόνου.

"Ας το ελπίσουμε! IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΙΚΡΑΨΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

Π. Σ. ΠΥΡΟΠΟΥΛΟΥ. Ένταυθα—Τα δελτία σας ελήφθησαν και ελάθετε μέρες στην κλήρωσι. Δεν πετύχατε όμως. Γιατί, κατόπιν αυτού, ζητάτε δάρον, άδυνατούμε να ένοσησώμεν. "Αν είχαν την ίδια αξίωσι όλοι όσοι έστειλαν λύσεις, θα έπρεπε να χρεοκοπήσουμε. 1. "Α λ ε ξ α ν δ ρ α κ η ν. Ν. Κοζάνη.—Το ποιήμα σας όχι κρύο, δυστυχώς. Ν. Μ. Σ α ρ α ν τ ι ν ο υ δ η ν.—Το ποιήμα σας πατριωτικό, φυσικά, μα όχι επιτυχές. Καθόλου επιτυχές μάλιστα, και ίδου προς απόδειξιν μερικοί στίχοι του:

Είμαι σ'ιν Κύπρο γεννηθής
κ' εν στήν Έλλάδα μένω
την νήσον μας ελευθερή
πότε να ιδώ προσωμένω.

Μου τόσα χρόνια
(στην σκλαβιά
σ' έχει η Άγκλια
να επαναστατήσωμεν
(για την ελευθερία.

Πρέπει να ξερεθί ο
(λάος
να σμιζώμαι άντάμα
με την γλυκιά μη-
(τέρα μας
τη δοξασμένη Έλ-
(λάδα κελ. κτλ.

Για να γραφή ένα καλό πατριωτικό τραγούδι, χρειάζεται ταλέντο. Β. Β. Ε. Λ. Ι. Σ. Α. Ρ. Ι. Ο. Α. Κ. Α. Τ. η ν. Χίον.—Αι λύσεις σας ελήφθησαν. Τα δελτία σας όπλησαν στην κλήρωσι. Έκ παραδρομής ίσως δεν εδημοσιεύθηκαν, αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτε και δεν πρέπει να σας άνησυχί. Β. υ. ρ. Μ. Α. Τ. Σ. Α. Ρ. η ν. Θεσσαλονίκη.—Το ποιήμα σας για τον ποδοσφαίρο, σύλλογον "Αρη", όχι καλό. "Α ρ λ ε ξ α ν δ ρ α ν. Αίγιον.—Αί λύσεις δική σας, αλλά η εδωθήκη είναι ξε ολοκληρωσών άναποκρίτη πόσσειλε την άναπόκρισας και το κακό θα επανωρθώθ. "Α ν τ ω ν. Β. ο ρ ε α δ η ν. "Ηράκλειον (Κρήτης).—Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια και την προθυμία σας. Στέλνετε ποδοσφαιρικά άναποκρίσεις. Θα τάς δημοσιεύουμε εγχαρίστως. Αλλά και καίτρωσ μόνον και καίτρωσ μόνον. 1. θ α ρ ο υ ρ α μ έ ν ε ς. 1. Π ο κ λ η ν. Ένταυθα. "Ο νέος μας διαγωνισμός προσεγώς. Έχετε λοιπόν όλην όπομονήν.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ ΝΕΑ

ΠΥΡΓΟΣ.—Την Κυριακήν του Πάσχα συνήντησαν εις φιλικόν ποδοσφαιρικόν άγώνα οι "Ηρακλεις" Πύργου και "Αθηναϊκός" Αθήναι. Νικήτης άνεδείχθη ο "Ηρακλής", έπιτυχόν 2 τέρματα έναντι 1 του "Αθηναϊκού". Ο "Αθηναϊκός" παρέμεινε την πόλιν μας και την Δευτέραν του Πάσχα και έδωσε ρεβάνς πάλιν μετά του "Ηρακλέους". Κατόπιν πεισμάτωδες άγώνος, αι ομάδες άνεδείχθησαν ισόπαλοι διά τερμάτων 0-0.

Την Τρίτην του Πάσχα συνήντησαν εις φιλικόν άγώνα οι "Ηρακλεις" Πύργου και η "Λέσχη Σιδηροδρομικών" Αθηνών. Νικήτρια άνεδείχθη η "Λέσχη Σιδηροδρομικών", έπιτυχούσα 3 τέρματα έναντι 2 του "Ηρακλέους".

Θ. ΖΩΡΑΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Την Κυριακήν διεξήχθη εις την πόλιν μας φιλικός άγών μεταξύ του "Ελλησπόντου" και της ομάδος των "Προσκόπων". Νικήτρια, κατόπιν ώριού άγώνος, άνεδείχθη η ομάδα του "Ελλησπόντου" διά 3 τερμάτων έναντι 2. Οι "Προσκόποι" έπαιξαν θαυμάσια, αλλά υπέκυψαν λόγω της άνωτερότητος των αντιπάλων τους. Έκ του "Ελλησπόντου" διεκρίθησαν οι Μιχαηλίδης, Τσέντος και Λογαράς, εκ δέ των "Προσκόπων" οι Δελαπόρτας και Διγενής.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Την παρελθούσαν Κυριακήν εις το ένταυθα Πεδίον του Άρεως συνήντηθησαν οι "Αδριατικοί" μετά του "Εθνικού" της συνοικίας Σκιάρειν. Κατόπιν σκληρού άγώνος, αι δύο ομάδες άνεδείχθησαν ισόπαλοι διά τερμάτων 1-1.

Επίσης την αήτην ήμεραν συνήντηθησαν εις το Πεδίον του Άρεως οι "Αήτητες" μετά του "Αφρόδου". Κατόπιν σκληρού και άστοτελεσματικού άγώνος νικήτης άνεδείχθη ο "Αφρόδος" διά τερμάτων 7-2. Την νικήτριαν ομάδα αποτελούσαν οι Γ. Μετσόλης, Β. Μαντζαράς, Γ. Μανός, Χ. Σότσος, Παλαμάρας, Κατρός, Τσουκαλάς κλπ.

Β. ΜΑΝΤΖΑΡΗΣ ΜΥΤΙΑΗΝΗ.—

Υπό την διατηρίαν του προπονητού του "Παισθεσίου", συνήντηθησαν την 5ην τρέχοντος εις το γήπεδον του "Αρεως" αι ομάδες "Αρεως" και "Απόλλων" Αθηνών. "Ο "Αρης" άντελείτο από τους κ. κ. Λεοντήν, Αντωνιάδην, Βεντούραν 1 και Βεντούραν 11, Παυλίδην, Κάβουραν, Παραδείσην, "Αγοραστόν, Παρσδεάν, Μαρκάκη και Χαμηλούλην, ο δέ "Απόλλων" από τους κ. κ. Μανιάν, Τσαντιάνον (β' όμ.), Ράπτην και Σίγγαν (α' όμ.), Μαρτσάλην, Μουκιδήν, Δελιγιάννην 11, Χ' Βασιλήν και Λαβιάν. Στο πρώτο ημιγρόνιο ο "Αρης" έσημείωσε 2 τέρματα, ένα διά του Μαρκάκη και το άλλο διά του Βεντούρα (πενάλτι) και στο δεύτερο έπέτυχε άλλα 3 τέρματα. Το μοναδικόν τέρμα του "Απόλλωνος" έσημείωθη στο δεύτερον ημιγρόνιο. Κοινή ίσηρξεν η διαγωγή μεριζών παικτών του "Απόλλωνος" άπέναντι του διατητού. "Ο "Αρης" έπαιξε το καλύτερό του παιχνίδι και έδικαίωσε την ήγην του. Από τον "Αρη" διεκρίθησαν οι άδελφοι Βεντούρα, Παυλίδη, Μαρκάκης, Παραδέκας και Παραδείσης.

Α. Ε. ΠΙΤΕΛΛΗΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Μόλις ο καιρός καλύτερεύει—γιατί έφωτος ή άνοιξη άρχισε να ρθή τόσο εδώ, όσο και στο Παρίσι—θ' ανακαταστήσουμε, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της μόδας, με ψάθινα καπέλλα τα φέτα που φορούσαμε ως τώρα. Επίσης, αντί επανωφοριού, θα φορέσουμε έλαφρά ταγιέρ.

Η κυριότερη γαρνιτούρα των ανοιχτάκων καπέλλων θα είναι η κορδέλλα. Θα ιδούμε διάφορους υφούς από κορδέλλα, τερσάντες, πούφ και λουλούδια.

Θα ιδούμε επίσης κορδέλλες γύρω σε καλότες, κορδέλλες που θα ξεπερνούν τα μπόρ και θα πέφτουν επάνω στο σέβρο σαν αγκυρές.

Όλες ή μεγάλες μοδίστες του Παρισιού εκθέτουν τον τελευταίο καιρό γαρνιτωμένα ανοιχτάκων καπέλλα γαρνισμένα με κορδέλλες.

Θα φορεθούν και έφετος πολύ τα μπαννέ και τα μπερέ, καθώς και τα κλός και ή καπελίν.

Τα μεγάλα καπέλλα, τα κλός και ή καπελίν θα φορεθούν με επανωφόρια χωρίς μεγάλους γιαντάδες.

Άλλα πρέπει να έχετε ύπ' όψιν σας ότι τα καπέλλα με τα πλατεϊά από δέν είναι για όλες τις κυρίες. Δέν πηγαίνουν παρά μόνο σε ύψηλες και με πλατεϊά ώμου κυρίες.

Επίσης όσες έχουν πολύ μικρό πρόσωπο, θα αποφεύγουν τα πολύ μεγάλα καπέλλα.

Όταν διαλέγουμε ένα καπέλλο, δέν πρέπει να έγουμε ύπ' όψιν μόνο το σχήμα του προσώπου μας, αλλά και τις γραμμές της σιλουέτας μας.

Το βράδυ σε ρεστοράν, σε θέατρα και σε κέντρα άριστοκρατικά θα φορέσουμε γαρνιτωμένα τυριπάν, μπαννέ και διαδήματα, από χρυσή ή ασήμενη γάζα, από υπάντες μάλλινες ή μεταξωτές, από δαντέλλα γονιόρη, καλωμένη με το χέρι και από τζέρεσέ, τα όποια κάνουν να γυρνάη το χρώμα των μαλλιών, ή ντυλασιόν, ή μπούκλες και τα στολισμένα με πέτρες γυναικία.

Τα καπέλλα θ' αφήνουν κι' έφετος έξω αρκετά μέρος από τα μαλλιά. Γι' αυτό, ή γυναίκες έπιμελούνται τώρα πολύ το χτένισμά τους.

Κάθε κυρία όμως χτενίζεται σύμφωνα με το γούστο της. Άλλη, π. γ., θέλει τα μαλλιά της να μεγαλώνουν εντελώς και άλλη θέλει σταυρώσει βουτάρους που έχουν μόνο είκοσι εκατοστά μήκος, και έπιτοέπουν το γούριμα των μαλλιών σε ένα ή και περισσότερα ρουλό.

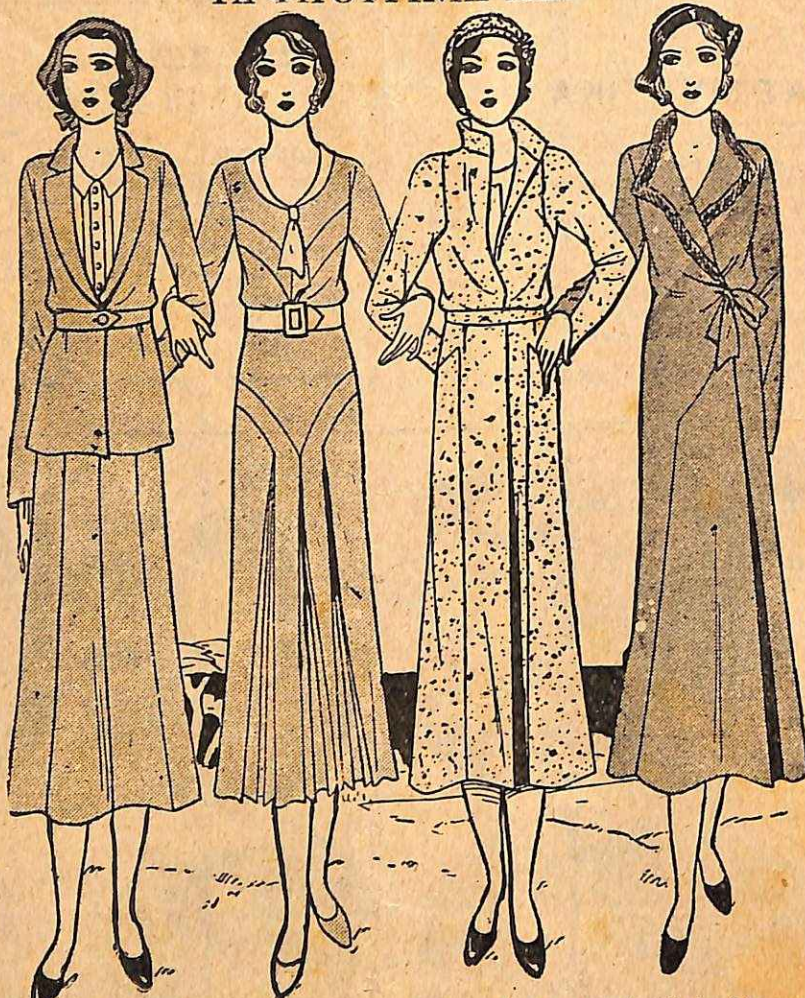
Πολύτιμα κοσμήματα ή απομνημεία τους λάμπουν άγνιστα στα μαύρα ή ξανθά μουκλάκια και τις ντυλασιόν.

Άλλες πάλι κυρίες εξακολουθούν να κόβουν τα μαλλιά τους.

Η Μόδα έφετος έπιτερεί κάθε χτένισμα και κάθε κόψιμο μαλλιών.

Η περισσότερες έφετερες ζακέτες δέν θα έχουν ντυσιμπλό. Επίσης αρκετές ζακέτες δέν θα έχουν γιαντά, αλλά μόνο ρεδέ. Το ίδιο και

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) 'Απλό ταγιέρ από σέρζ μπλέ-μαρέν. 2) Φορεματάκι από τζέρεσέ πράσινο, ερσασμένο με νερό και πιέτες. 3) 'Επανωφόρι της ντεμι-σαϊόν, από ύφασμα «νέξ». 4) 'Απογευματινό επανωφοράκι από λευκό λινά, πολύ άνφορμ κάτω. Κλείνει στο πλάι μ' ένα φιογκό.

τα κοντά επανωφοράκια, δέν θα έχουν συχνά γιαντά. Θα κλείνουν μ' ένα κομψή ή με μια γραβάτα. Μερικά επανωφοράκια θα φοριούνται ανοιχτά.

Τα κοστούμια-σπό θα γίνονται από τζέρεσέ διαφόρων ειδών, απλά ή με διάφορα σχέδια, και με γραμμές ίσες ή διαγώνιες, ή υφασμένα και με δύο χρωμάτων κλωστή.

Έφετος θα φορεθούν πολύ και ή μπλούζες, που πάντων ή ανοιχτό-χρωμες και ή άσπρες.

Η έρετεινές μπλούζες θα είναι πολύπλοκες όπως και τα κορσάζα των φορεματών, με άπισιάν, με ζαμπώ, με πιέτες, με άζουο και με έγκροστασιόν. Η μπλούζες αυτές θα φορεθούν σε κάθε περίπτωση, με τα κλασικά ταγιέρ και με τα φανταζή.

Μερικές μπλούζες θα είναι τόσο μακρούς, ώστε θα φοριούνται ως τουνίκ με απογευματινές φούστες.

Με κοστούμια λουσάτα θα φορέσουμε μπλούζες καλωμένες από λινό, από ζωζέτα, από βουάλ βανδακέρ και από κορπέν-τέν απλό.

Τα φορέματα που θα φορέσουμε στο δρόμο θα είναι απλά και τα φορέματα των έπισκέψεων και συγκεντρώσεων (ή είναι πολύπλοκα.

Για απογευματινή συναναστρο-

φή, είναι θαυμάσια ένα φόρεμα από μεταξωτή μουσελίνα, κομμένο γύρω σε σχήμα πετάλων.

Το φόρεμα αυτό μπορεί να φορεθί τόσο σε ένα μπρέτ, όσο και σε ένα σαί. Άκόμα και σε δείπνο.

Επίσης ένα παρόμοιο φόρεμα, με μακρύ και φαστονέ φούστα, μπορεί να φορεθί και σε μια λούτροπολη, το βράδυ.

Συνδυάζοντας από μια μεγάλη καπελίν το φόρεμα αυτό, αποτελεί ένα θαυμάσιο αντάμπλ για γκάστεν-πάρτυ.

Έφετος θα ιδούμε πολλά φορέματα γαρνιρισμένα με άσπρα πλαστρέν, άσπρους γιαντάδες, ζιλέδες και μανιέτες, ίσιες ή φουσκωτές και γκέμπ άσπρες.

Θα ιδούμε και πολλούς συνδυασμούς άσπρου και μαύρου, και πρό πάντων άσπρο επάνω σε μαύρο.

Με παρόμοια αντάμπλ θα φορέσουμε γυναικία μαύρα ή άσπρα, όπως προτιμούμε.

Θα είναι «άν-βόγκ» και μικρά καπέλλα, διακωγα ή τρίκωγα, με μύτες στρουγγυλεμένες.

Τα καπέλλα αυτά δίνουν πολύ νεανική γάη στο πρόσωπο. Θα γαρνίζονται με καλόν μεταλλικά.

Άλλα θα γίνονται πάλι από σατέν, άλλα από φέτο μαλακό σαν ντοά

και αρκετά θα γίνονται, τέλος, από ψάθα γυαλιστερή ή θαμπή. Τα καπέλλα αυτά, εκτός του ότι είναι πολύ σίχ, κάνουν και το κεφάλι να φαίνεται πολύ κομψό και μικρό. Θα φορεθούν πρό πάντων με μεταξωτά ταγιέρ και θα ένε άκόμα πιο κολακευτικά στο πρόσωπο, αν θα συμπληρώνονται μ' ένα μικρό βέλο, το όποιο θα σκεπάζη τα μαλλιά και τα μάτια.

Τα καπέλλα όμως αυτά απαιτούν και πολύ κομψή σιλουέττα.

Θα ιδούμε επίσης πολλά παρόμοια καπέλλα μαύρα, γαρνιρισμένα με άσπρμένο γκαλόν.

Όπως όλα τα νέα καπέλλα θα φοριούνται και αυτά προς τα πίσω, αφήνοντας έξω το μέτωπο και τους κροτάφους, οι όποιοι όμως θα σκεπάζονται με τα μαλλιά, που πρέπει να είναι έπιμελώς χτενισμένα και όντυλαρισμένα.

Τώρα την άνοιξη θα φορέσουμε περιόδεια με τα ζωηρά χρώματα της μέδας, π. γ. πράσινα, κόκκινα και μπλέ, ή ρόζ, με χοντρές κρουστάλλινες χάντρες ανάμεσα.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΤΟΥ ΓΚΟΤΙΕ

Ο περίφημος Γάλλος ποιητής Θεόφιλος Γκωτιέ, ένας από τους καλύτερους της εποχής του, συνδέεται στενά με το τέλος της ζωής του με κάποιον Κινέζο όνταμ: Τιν-Τσιν-Λιν. Η ιστορία της γνωριμίας των είναι αρκετά περίεργη και γι' αυτό αξίζει να σας τη διηγηθούμε.

Μια μέρα ο Θεόφιλος Γκωτιέ περιερίσταν στις όθρες του Σηκουάνα και περιερίσταν τα διάφορα βιβλία που εκθέτουν εκεί οι παλαιολιθολογικοί Έξερνα, είδε πλάι του έναν πελώριο Κινέζο, ο όποιος εξέφραζε κάποια παλαιά ποιητική του συλλογή.

Ο ποιητής, περίεργος για τον ανώτερο αυτόν θαυμαστή του, τον ρώτησε:

—Τι διαβάζετε, κύριε;

—Διαβάζω τον μεγαλύτερο Γάλλο ποιητή, απάντησε ο ξένος, τονίζοντας τις λέξεις και μη έζροντας σε ποίη μιλούσε.

Ο ποιητής εξακολούθησε χαμογελώντας μαζί του την κουβέντα και αφού εν τω μεταξύ του εφάνερωσε την ταυτότητα του, τον ρώτησε για τη ζωή του.

Ο συνομιλητής του του έμολόγησε ότι τιν είχαν εξορίσει από την πατρίδα του, για τον λόγο ότι είχε παντρευτεί συγγενή του δούδ' Α...λίδας.

Το νοσημιότερο όμως είναι το εξής: Μια μέρα ο Τιν-Τσιν-Λιν όδηγήθηκε από τον προστάτη του στη Σχολή των Ανατολικών Γλωσσών για να γνωριστή με τον εκεί καθηγητή της κινέζικης.

Από τη συνομιλία όμως αποδείχτηκε ότι ο καθηγητής δέν ήξερε γρά από... κινέζικα και το αποτέλεσμα ήταν να πεταχθί από τη θέση του και να διορισθί σ' αυτή ο μορφωμένος άδωστος θαυμαστής του Θεόφιλου Γκωτιέ.

ΚΟΡΣΕΔΕΣ-ΖΩΝΑΙ

Επιστημονικώς οι τελειότεροι. Προσίδουν χάριν και υγείαν.

Κάλτσα έλαστικά, πλουσιωτάτη συλλογή.

Διάφορα είδη διάμασας. Έλαστικά προς εξέλειψιν των ρυτίδων.

Στο μοναδικόν εις

το είδος του

ΤΟ ΑΡΕΤΑΙΕΙΟΝ

Όδός Έμμανουήλ Μπενάκη 5.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΣΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Να βάψετε μόνη σας τα περσινά σας φορέματα με Γερμανικής βαφάς μάρκας

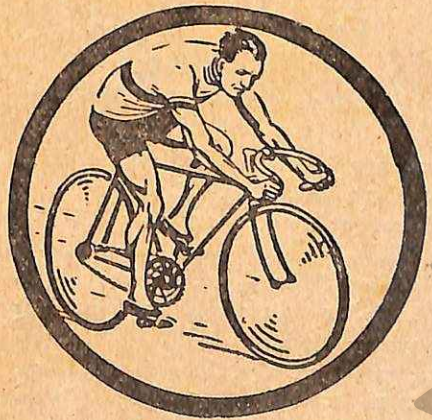
ARTI

και θα γίνουν έντελως καινούργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνοικίας σας εις 50 μεδέρνους χροματισμούς.

Γεν. Αντιπρόσωπος: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

Συνιστώμεν την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ του κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Υφηγητού της Οφθαλμολογίας εν τω Πανεπιστημίου. Μενάνδρου 27 Αθήναι, τηλ. 1-68

ΠΟΔΗΛΑΤΑ Άγγλικά έκτάκτου στερεότητος και ωραίας εμφάνισης με δόσεις.

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΑ, άθλητικά όργανα, φανέλλες, πανταλονάκια, παπούτσια κάθε είδους δι' άθλητισμόν.

ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΕΣ RALEGH και INDIAN

Σ. Κ. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1

ΑΘΗΝΑΙ

Όσάν μία πολύωρος και συνεχής ηλεκτρική έντριβή

Ο έρεθισμός, που προκαλεί εις το πονεμόνον μέρος το Έμπλαστρον Λέοντος, είναι όλος μαλακός, αλλά με μεγάλην επενέργειαν. Το πανί αιματώνει, ή άρωση ούσια διαλύεται και απομακρύνεται, τα υπερερεθισμένα νεύρα καταπραίνονται και οι πόνοι σταματούν. Δι' όλας τας ρευματικές παθήσεις δέν υπάρχει άλλο καλλίτερον μέσον από τα γνήσια „Έμπλαστρα Λέοντος“. Το ιδιαίτερον προτέρημά των είναι ή διαρκής και ριζική επένεργει (όλοσχερής απομάκρυνσις των δηλητηριωδών ουσιών).

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ „ΛΕΟΝΤΟΣ“

ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ

ΛΟΥΤΗΡΕΣ - ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΕΣ - ΝΙΠΗΡΕΣ

ΛΕΚΑΝΑΙ !

ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΛΟΥΤΡΟΥ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΛΕΚΤΡΟΓΚΑΖ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ (έναντι Βουλής)

Όσοι διαβάζετε στο «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΤΟ «ΓΥΙΟ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ»

όσοι γοητευθήκατε απ' αυτόν και περιμένετε με αγωνία τη συνέχειά του, μην ξεχνάτε ότι υπάρχει και

Ο «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ», το άλλο περίφημο μυθιστόρημα του ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ, το όποιο, δημοσιευθέν πρό έξαιτίας στο «Μπουκέτο», έχασε κόσμο και το όποιο εξέδωθη και σε χωριστό βιβλίο.

Το βιβλίο του «ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ» βρίσκεται στα Γραφεία μας και πωλείται δραχ. 30.

ΑΝΑΠΕΡΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΘΡΗΡΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Το καλλίτερον φάρμακον δια την θεραπεία της αρθροσκληρώσεως και αρθριτιδος άδειείδη ότι είναι ή Arteriovacine Dr. Cilimbaris.

Η αρθροσκλήρωσις θεραπεύεται νοκώς δια της αρθριοβακίνης Τσιλιμπαρί, άνευ διαίτης και αφαιμάξεων, άσπης και ή άσπρης άνευ λουτρού.

Την συνιστούν οι διακρενωτικοί ιστοί της Εδωάτης.

Είνε άνεκρομένη από τω Ιατροσυνεδρίω της Ελλάδος, από της Γερμανικής Κυβερνήσεως και από του Διεθνούς Ιατροσυνεδρίου της Βέρνης. Εξορίσται εις τα φαρμακεία.

Αντιπρόσωπος: Σ. ΒΟΥΣΙΝΙΤΣΗΣ Φαρμακοποιός, Άγιου Κωνσταντίνου 18, Αθήναι.

ΓΕΩΡ. Η. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ιατρός δερματολόγος. Έπί δεκαετασίαν Έπιμελητής της Ιδαιότατης Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωργ. Φωτεινού. Δέχεται καθ' ήδυστην όδός Κεραλάκης και Τεργάρ 1. Ώρα 9-11 π. μ. και 4-6 μ. μ. Αριθ. τηλεφ. 7-62.

ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ μαθήματα πιάνου, Έπίσης προγυμνάζονται δι' έξέτασεις μαθηται και μαδίσται εις τα Θεωρητικά μαθήματα της Αρμονίας με έλαχίστας τιμάς. Πληροφορία: Πέτρος 7, παράλληλος όδου Λένιν.

Συνιστώμεν εις τας οικογενείας που έχουν ανάγκην, την κ. ANNAN ZACHARIOY Κεντήτριαν άσπρρορροχών Καφενείων Παπαδάκου, Καταιπόδι Πλησίον Άγίας Βαρβάρας

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε έξαιρετικώς καλές τιμάς βιβλία και άλλου είδους βιβλιοθηκάς, χειρόγραφα παλαιά και είκονας (χαλκογραφίες, λιθογραφίες της Έπαναστάσεως κ.τ.λ.). Επίσης περιοδικά έκδεθέντα πρό του 1900, έφημερίδας, βιβλία ξένων γλωσσών κτλ. κτλ. Πληροφορία στα γραφεία μας.

Η ΥΠΕΡΕΧΟΥΣΑ όλων εις άρωμα και ποιότητα άσυναγώνιστος κολώνια ΜΙΧ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΝΟΓΛΟΥ πωλείται χονδρικώς και λιανικώς: Πλατεία Παλαιού Δημοπρατηρίου, αριθ. 104, Αθήναι.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCARIO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶναι νὰ βρῆτε τὴν ἀνέσι πού σας πρέπει, μέσα σὲ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μόλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπάλη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορείτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἂν ἐγκαταστήσετε στὸ σπίτι σας ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς πού θὰ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στάρρ, μὲ τοὺς σημερινούς ἀπαραμίλλους ἡλεκτρικοὺς δίσκους, θὰ ζῆτε εὐτυχισμένες εἰρηνικὰς στιγμὰς, ξεχνώντας τὸν θέρυθον καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πῶς σπουδαῖο ἀπὸ ὅλα εἶναι τὸ ἐξῆς: Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὀραίου τούτου ὄνειρου σας δὲν θὰ φέρῃ καμμίαν ἀνωμαλίαν στὰ οἰκονομικά σας, γιατί μπορείτε μὲ πολὺ λογικὰς τιμὰς, καὶ μὲ πελὺ μικρὰς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἓνα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α.Ε.

Ἀθῆναι: Στεὰ Ἀρσακίου 12

Θεσσαλονίκη: Ὁδὸς Βενιζέλου 22

Πειραιεύς: Ὁδὸς Φίλωνος 48

Βόλος: Ὁδὸς Ἑρμοῦ 111

Πάτραι: Ὁδὸς Ρήγα Φερραίου 84

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους της εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος.